

EDA AKKUŞ

KÜL

BİR CİNAYET MASALI

OLEKSA
YAYINEVİ

KÜL

BİR CİNAYET MASALI

*Muhteşem bir balo gecesinde Cinderella, ayakkabısının tekini
sadece tek bir şey için geride bıraktı:
Bir Cinayet...*

*Her şeyin kusursuz olduğu yerde mutlaka bir hata vardır.
Tıpkı derin bir sessizliğin fırtınayı çağırması gibi.*

*Otele hapsolan on dört kişi kurtulmanın tek yolunun
fırtınanın dinmesi olduğunu zannetmişlerdi oysaki asıl
kurtuluş geçmişin alevlerinin küle döndüğündeki gerçeklerdi.
Kül, geçmişten gelen haklı bir isyandan; yıllarca hapsolmuş
ruhlardaki kıvılcımın büyük bir yangına dönüşme hikâyesidir.*

*Sırlar ne kadar uzun süre saklanırsa ondan doğan intikam
da o kadar acımasız olur...*

9 786259 700939

OLEKSA
YAYINEVİ

@oleksayayinevi

OLEKSA
YAYINEVİ

POLİSİYE – AKSİYON

OLEKSA YAYINEVİ: 73

KÜL: BU BİR CİNAYET MASALI
EDA AKKUŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENLERİ
HAVVA NUR ATAK
MUHAMMET AYDIN

BİRİNCİ BASKI: 20.05.2025

KAPAK TASARIMI* KALİNA TASARIM

EDİTÖR: KURGORA EDİTÖRLÜK AJANSI

SON OKUMA: YİĞİT EFE KAYAOĞULLARI

DİZGİ: OLEKSA YAYINEVİ

ISBN: 978-625-97009-3-9

BASKI: BULUT MATBAA

SERTİFİKA NO: 48120 MUSALLA BAĞLARI İNCİKÖY SOKAK NO: 1

SELÇUKLU/KONYA

Yayıncıdan izin alınmadan çoğaltılamaz. Yayın hakları yayıncıya aittir. Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

MEHMET IŞIK – OLEKSA YAYINEVİ
SERTİFİKA NO: 71973

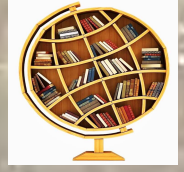
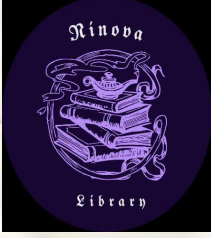
SARAÇOĞLU MAHALLESİ TEKİRDAĞ SOKAK NO: 6

İÇ KAPI NO: 2

KARATAY/KONYA

@oleksayayinevi | oleksayayinevi@gmail.com
0551 851 75 19 / 0551 851 75 08

EDA AKKUŞ

KÜL

BİR CİNAYET MASALI

*Düzenleme
Ny.özlem*

OLEKSA
YAYINEVİ

Ninova

The background is a piece of marbled paper with a complex, organic pattern of swirling, vein-like shapes in shades of beige, cream, and light brown. The pattern resembles natural stone or biological cells. In the top left and top right corners, there are small, black, stylized snowflake or star-like decorations hanging from thin vertical lines.

"Biz bir felaketin içine doğduk ama bilenmek yerine birbirimize sığındık. İşte gücümüz ve güvenimiz buradan geliyor..."

Ninova

"Anlaşmak her zaman savaştan iyidir ama gerekirse tüm gücümle
savaşabilirim..."

The background is a classic marbled paper pattern with swirling veins of brown, tan, and cream. In the top left and top right corners, there are decorative black silhouettes of snowflakes or small branches. The quote is centered in the middle of the page, and the publisher's name is at the bottom center.

"Aşk birbirine verilen zarar dışında her şeyin üstesinden gelir..."

KARAKTERLER

Ella (Ela): Yaklaşık üç ay önce Türkiye'den, İngiltere'nin Whitby kasabasına annesinin ölümünü araştırmak için gelen ve dedektiflik oynamayı seven, zeki bir kız.

Dean Warren: Whitby'de yaşayan ve dedektiflik terfisi için Ella ile birlikte otele gelen, balo gecesi için güzel planlar yapan hoş bir adam.

Dante Marino: Whitby'de yaşayan toksikoloji uzmanı. Altı aylık bir eğitim için Richmond'da gitmesi gerekirken kar fırtınası yüzünden otelde arkadaşları ile birlikte mahsur kalan yakışıklı, komik biraz da kendini beğenmiş bir adam.

Angela Black: 28 yaşında genç bir kriminolog. Profesörün yardımcılığını yapan açık sözlü ve oldukça çekici bir kadın.

Bianca Mancini: Aslen İtalyan olup Londra'da yaşayan, 30'larında maskülen ve sert mizaçlı bir kadın. Bu davetteki otelin müdürü.

Kai Martinez: Liverpool'dan gelen 28 yaşında yeni bir dedektif. Polis olduğunda kestirmek zorunda kaldığı saç ve sakalını uzatma döneminde. Oldukça yardımsever ve pozitif birisi.

Aurora Turner: Oxford'dan gelen, yeni dedektifliğe terfi etmiş, sarışın ve oldukça süslü bir kadın.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Vivian Morse: Kingston'da yaşayan 40'lı yaşlarında zengin ve bakımlı bir dul. Sevgilisinin ısrarları üzerine bu davete katıldı.

Damon Davidson: Manchester'dan gelen 30'lu yaşlarında oldukça flörtöz bir adam. Sorunları tartışarak çözmeyi seven, risk alan saldırgan biri.

Hector Stan: Otel müdürünün yardımcısı, onunla tüm işlere giden ve onun her dediğini yapan sadık bir uşak.

Silas Dixon: Londra'dan gelen 30'lu yaşlarının başında aşktan göz kör olmuş yeni bir dedektif.

Raven Carter: Londra'dan gelen 20'li yaşlarında bir garson. Gerekmedikçe konuşmayan, sessiz sakın bir kız.

Frank Anderson: 50'li yaşlarında, Londra'nın ünlü Kriminoloji Profesörü.

Jackson Wong: Aslen Asyalı olup Londra'da yaşayan oldukça çapkın bir barmen.

D

u

z

**

**

**

**

**

HEŞAPLAŞMA

Zihni döndü durdu. Hiçbir şeyi tam olarak düşünemedi, göremedi. Dua etmek bile aklına gelmedi. Zaten inançlı biri de sayılmazdı ama en azından ölürlen dua edilmesi gerektiğini düşünenlerdendi. Bazı anları, anıları parça parça ve siluetler halinde belirmeye başladı fakat hep kötü şeyler dirilmişti karşısına... Zamanının iniş ve çıkışlarında sanki hiç iyi bir şey yapmamış gibi.

Ölümünü izlemek, denize çekilmek gibiydi. Her dalga biraz daha biraz daha boyunu aştı... Ta ki nefesi kesilene kadar. Oysa ki, '*Nefesini kesen her an yaşadığın andır.*' diye düşünmüştü hep ama şimdi, ciğerleri ona itaat etmezken bunun saçma bir ironi olduğunu anlıyordu.

Bencildi. Her şeyi istemişti ve bunun sonu olmayan bir his olduğunu asla anlayamamıştı. Mutlu olmak için sürekli bir şeyler isteyip hiçbir zaman mutlu olamamıştı, çünkü istekleri hiç bitmemişti. Neden hiç iyi bir şey karşısında belirmemişti ki...

Düşündü!

Düşündü! Aklına gelmiyordu. Sanki ruhu çürümüştü, evet tek açıklaması bu olmalıydı. Yıllarca yağmur vurmuş ıslatmış, güneş vurmuş kurutmuş gibi ruhu katılaşp içten içe çürümüştü. Şimdi pişman mı oluyordu, pişmanlık böyle bir şey miydi? Hiç böyle bir şey hissetmemişti. O zaman neydi onu buna sürükleyen, neydi

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

onu yoran bu manevi sancısı? Düşün! Düşün! Ne demek istemişti? Yüzüne gülen, sana o anı dumanlı bir kafada buğulu bir rüya gibi hissettiren...

“Seni görmezden gelip zarif bir intikam da alabilir, sana rağmen de diyebilirdim ama üzgünüm, bana da sevme yeteneği verildi fakat kalbim kötülüğe yenildi. Şu anda olduğum kişi olabilmem için o acıyı çekmeye ihtiyacım vardı. Acım gitgide hafıfledi belki ama onu çekmiş, bana çektirmiş olduğun gerçeği hep diri kaldı. Şimdi anlıyorum ki yaptığın ve asla kabullenmediğin hatalarından sonra beceriksizliğine olan sarsılmaz inancım ve yüzüm, hissettiğin ve gördüğün son şey olacak. Ruhun asla huzur bulmasın, sen cehennemde bende burada yanmaya devam edelim. Ta ki tekrar karşılaşına kadar.”

Ama o yanılmıştı. Çünkü o anda hatırladı. Gördüğü son şey kalbine saplanan ve perdelenen hisleri yüzünden, acısını hissedemediği o darbe ya da onun mutlu dış görünüşünün maskeleydiği içindeki bunalımlı yüzü değildi. Gördüğü son şey korku, masumiyet ve yıllar sonra, tam da şimdi ölmek üzere ancak anlayabildiği başka bir yüzdü ve hissettiği de yaşamı boyunca hiçbir zaman bilmediği zayıflık olarak gördüğü merhamet... ‘Keşke.’ dedi. ‘Keşke bunları yaşarken hissedebilseymişim.’ Bu huzuru ilk defa tadarak gözlerini kapatırken belki de ilk kez bir kurban katiline minnet duydu. Ölerken bile...

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Birisi

Mağazaya girdiğinde etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Buraya, yakın bir arkadaşının tavsiyesi üzerine gelmişti. Normalde olsa kapısından bile geçmeyeceği bu yere ve onu gelmek zorunda bırakan kişiye, içinden bildiği bütün küfürleri savurarak reyonlara doğru yürümeye başladı.

Söylenerek elindeki renkli poşetleri taşıırken koyu renk postalları altında çatırdayan kar sanki ona cevap veriyor gibiydi. Gitmesi gereken iki yer daha kalmıştı ve bunlardan biri bir antikacıydı. Zira aradığı ikinci şeyi elektronik satan güncel bir mağazada bulması olanaksızdı.

İşlerini hızlıca ve memnuniyetsizce hallettikten sonra arabasına doğru ilerledi. Ondan, bunları yapmasını isteyen kişinin yanından ayrılırken arkasından söylenen son sözler kulaklarında çınladı. *'Lütfen adının hakkını verme ve ayık ol! Gerekirse damarlarına kafeinden oluşan bir serum bağla çünkü sana o şekilde ihtiyacım var. Sana anlattığım şeyleri unutma ve bu olayı halletmeden de sakın geri dönme.'*

Birisi

"Alo, evet söylediğin caddedeyim. Bir daha tarif eder misin? Anladım, bulmam çok da zor olmamalı. Sorun yok, üzerinden bu kadar zaman geçmişken kimse beni tanıyamaz. Her şey planladığımız gibi ilerleyecek ve herkes hak ettiğini bulacak."

Karanlık çökmek üzereyken aradığı yeri buldu ve camekanından kendine şöyle bir baktı. Saçlarını son bir kez düzeltti, gözlerini kocaman açıp pahalı kapatıcısı ile çillerini gizlemek için rötuş yaptığı yüzüne bakıp kendi kendine *'güzel'* dedi ve içeri girdi.

Birisi

Evden çıkarken dudaklarının arasına tutuşturduğu kürdanla oynayarak merkeze gelen çalışanını, amiri her zamanki iğnemeler ile karşıladı.

"Evet, evet. Sen buradaysan cehennem boş olmalı." O umursamaz bir kahkaha savururken amiri devam etti. *"Sabahın köründe burada ne işin var? Dur ben cevap vereyim. Egon senden önce uyandı, değil mi?"*

"Kendi sorularına kendi cevap veren insanları çok seviyorum, hayatı daha çekilir hale getiriyorsunuz." Konuşurken kelimeleri iki kere yinelemeyi alışkanlık haline getirmiş amiri:

"Tabii tabii. Sakın gittiğin yerde başına bela açma olur mu?"

"Ben senin başına ne zaman bela açtım ki?"

"Liste yapmaya başlayayım mı? Neyse, şimdi beni iyi dinle. Onun hakkında zamanında çok kötü dedikodular çıktı, senin biraz kulak kabartmanı istiyorum. Burnunu seni ilgilendirmeyen şeylere sokma. O, başarılı ama bir o kadar da aşırı umursamaz ve arkası sağlam biridir. Yani, egosu seninle çarpışacak olursa hanginiz galip gelirsiniz bunu tahmin bile edemem. Bu arada sakın kendini kanıtlamak için birini öldürüp; bir başkasının üstüne atıp, bir de çözmeye çalışma olur mu?"

"Beni ne kadar iyi tanıdığını sana söylemiş miydim?"

"Evet, evet, hem de yüzlerce kez." Odasına doğru giderken sesi gitgide azalan amirinin ardından baktı ve kendi kendine söylendi.

"Ben, nerede nasıl davranacağımı bilirim seni yaşlı kurt."

Birisi

"Anne, neden beni anlamak istemiyorsun? Onu tanımak istiyorum, buna hakkım var"

"O bizi istemedi, o yüzden ne seni ne de beni hak ediyor."

"O zaman, neden bu fotoğraf hâlâ sende?"

“Bilmiyorum, diğerleriyle hirlikte yok ettiğimi zannediyordum.”

“Ama yok olmamış. Anlamıyor musun? Bu bir işaret olabilir. En azından bir mail atmama izin ver. Söz veriyorum, senden bahsetmeyeceğim. Sadece varlığımı bilsin ve benimle bir kere olsun konuşsun istiyorum.”

“Tamam ama hayal kırıklığına uğrayacağını garanti ediyorum çünkü o, kötü, gerçekten çok kötü bir insan.”

“Bırak da buna ben karar vereyim.”

Birisi

Bir barda arkadaşlarıyla yeni rütbesini kutlayan genç dedektif, hâlâ bunun gerçekleştiğine inanamıyordu. Dengesiz duygusal değişimleri ve dizginleyemediği öfke kontrolü yüzünden iki kez psikolojik eğitimden geçmiş, ilkinde neredeyse polisliği bırakacakken kendine son bir şans daha verip düzelmeye başlamıştı. Ya da o öyle zannediyordu... Şimdiyse, bunu kutlamak için ona destek olan tüm arkadaşları ile birlikte eğlenmeye gelmişti. Kaslı yapısı, uzun boyu ve beton gibi ama yakışıklı yüzüyle tüm kadınları kolayca etkileyecek bir dış görünüşe sahipti. Ama o, öylesine bir ilişki istemiyordu. Aşırı duygusal yapısı ve kıskançlığı yüzünden birçok kez hüsrana uğrasa da yine de mesleğinde olduğu gibi pes etmiyor, görür görmez Astra fobisi olmasına rağmen içinde şimşekler çaktıracak bir kadın arıyordu.

Kadın, kapıdan içeri girdiği anda genç adamın dikkatini çekmişti. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar onu, tek başına oturduğu masada izlemiş ve içkisi bittiği an, hemen eline dolu iki kadeh alıp yanına gitmişti.

Birisi

“Merhaba, baba... Bir babam olduğunu yeni öğrendim ve bulabildiğim tek şey mail adresin oldu. Kim olduğumu umarım

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

hatırlarsın; yani en azından annemin kim olduğunu. Hamile olduğunu öğrenince terk ettiğin kadın..."

"Benim bir çocuğum yok ve anneni de hatırlamıyorum, birlikte olduğum herhangi kadından biri olabilir. Şimdi beni rahat bırak."

"Lanet olsun! Sen ne kadar acımasız bir adammışsın. Senden hiçbir beklentim yok, sadece seni bir kere görmek, babamı bir kere görmek istedim, o kadar. Annem çok haklıymış, lanet adam."

"Güldürme beni evlat. Her 'çocuğum' diyene kucağımı açsaydım bugün bu yerde olamazdım. Sakın bir daha bana ulaşma."

"... Cevap yok." Bu görüşmeyi yapan kişilerden birisi için bu an, yıllardır aradığı şeyin, onu kalıcı bir sürgünde zincirlemiş olan öfkesinin motivasyonu olmuştu.

Birisi

'Bu işe karışmak istemiyorum. Hatırlamadığım bir olayın tüm yaşamımı etkilemesinden bıktım artık. Neden beni kimse anlamıyor ve sadece kendi hırsları ile yetinmeyip benimkini de istiyorlar ki? Keşke kaçıp gidebilsem herkesten ve her şeyden uzağa... Huzur istiyorum, huzur ve bir parça da mutluluk. Ve eğer bunlar olmayacaksa, benim de onların ördüğü bu düzendeki dünyada yaşamak için ne isteğim ne de sebebim kalacak. Her doğan günde, en baştan başlayıp, yavaş yavaş bir şeylerin kopup gitmesinden o kadar yoruldum ki... Ta ki bir gün her şeyi yitirene kadar uğraşmalarından. Hayat bu olmamalı. Dünyada bu kadar güzellik varken ben bu karanlıkta yaşamamalıyım. Bunu açıkça söylemeliyim artık.'

Tek başına küçük bir odada, kendine yaptığı sığınağında; elinde kitabıyla oturan kader kurbanı, kapısının açılmasıyla irkildi.

"Yine ne istiyorsun?"

"Tek başına oturmuş neler düşünüyorsun."

"Ben bu işte yokum."

"Ne demek yokum? Biz bütün hayatımızı bunun için adadık."

"Sorunda burada ya... Ben siz değilim ve öyle de olmak istemiyorum."

"Bu işte birlikteyiz. Bizi yarı yolda bırakamazsın."

"Yola çıkarken benim fikrimi mi aldınız ki? Neden anlamak istemiyorsun? Ben senin kadar güçlü değilim."

"O zaman bırak da senin yerine de güçlü olayım."

"Benim için bunu yapmanı da istemiyorum. Bu nefret, bu öfke beni senin gibi ele geçirmedi."

"Sus artık, sus! Ne deniliyorsa onu yapacaksın, o kadar. "O hepimizi ruhumuza kadar mahvetti ve bunun cezasız kalmasını bekleyemez."

"Peki ya sonra?"

"Söz veriyorum, sonra her şey düzelecek. Bu iş bittiğinde ne istiyorsan onu yapmanı ve mutlu olmanı sağlayacağım. Yeter ki, bize yardım et ve artık herkesin ruhu huzur bulsun."

Başka hiçbir şey söylemeden kapıyı kapatıp dışarı çıkan kişinin arkasından bakarak, elindeki William Shakespeare'in 'Venedik Taciri' kitabındaki son okuduğu cümleyi yüksek sesle tekrarladı:

"İşine geldiğinde şeytan da kutsal kitaptan örnekler verebilir."

Birisi

"Senin için bir işim var."

"Nerede?"

"Fazla uzakta değil ama biraz sapa bir yerde."

"Bu mevsimde orada olmak hiç akıl karı değil."

"Ben de öyle söyledim ama çok ısrarcılardı."

"İş iştir, değil mi? Özellikle istenilen bir şey var mı?"

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

"Hayır, sen zaten profesyonelsin. İhtiyacın olan her şeyi yanında götüreceğini biliyorum. Tanıdık insanlarla olmak sana kolaylık sağlayacaktır."

"Aman Tanrım! yine mi o?"

"Haklısın ama dediğin gibi iş iştir."

"Geçen sefer neredeyse elimden bir kaza çıkacaktı."

"Öyleyse yanına güvendiğin birini al."

"Bundan emin olabilirsin. Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım. Ayrıntılar için iletişimde oluruz."

Cep telefonunu kapatmasıyla ofis telefonunu eline alması neredeyse aynı anda olmuştu. *"Hazırlan yine aynı yer ve aynı kişi."*

"Bu havada mı?"

"Maalesef."

"Özür dilerim ama bir daha aynı şey olursa, onu kendi ellerimle öldürürüm."

"Ben de sana zevkle yardım ederim."

Diğer iki görüşmeyi de yaptıktan sonra, camdan dışarıya bakıp gitgide kötüleşen havanın, *'sadece oraya varana kadar düzelmesini'* umarak evrak işlerini halletmeye koyuldu.

DANTE YİNE BİLDİĞİNİZ GİBİ

Sabahın ilk ışıklarında Whitby'den yola çıkan üçlü, çok heyecanlılardı. Ela ve Dean, 'Greenwich'de butik bir otelde yeni dedektifler için bir balo ve seminere, Dante ise Richmond'daki Uzman Doktorluk eğitimine davetliydi. Dean'in davetiyesi iki kişilik olduğu için Ela'ya bir teklifte bulunmuş, kız da son zamanlarda yaşadıkları kötü olaylar yüzünden bu yolculuğun ikisine de iyi geleceğini düşünüp daveti kabul etmişti.

Ela arka koltukta, büyük bir kol çantası ile oturuyor; eli sürekli, dün gece gizlice Dean'in yedek olarak ahşap kulübede bıraktığı eşyalarının içinden aldığı soğuk metale takılıp duruyordu. Neden sanki bunu yanına almıştı ki? Diğer ikisi görse epey bir dalga geçerlerdi; bu yüzden elinin değdiği nesneyi çantanın en dibine iterek, ona hiç ihtiyacı olmamasını umarak dua etti ya da daha doğrusu; başlarına bunu kullanacak bir olay gelmemesi için. Gerçi, böyle bir olay olmasını içten içe istiyor gibiydi çünkü bir kere tadını almıştı. Yıllarca çözdüğü bulmacalar, yaptığı yap bozlar, kitaplar, filmler...

Sanki bir şeyleri birleştirip çözme işinin gerçek olması, her ne kadar canını yakan bir olay ile başlasa da devamının gelmesini istiyordu. İçinden *'Kurdun dişine bir kere kan değdi mi daha*

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

durmaz. ' diye geçirerek, gözlerini dinlendirmeye karar verdi ve çantasına sımsıkı tutunarak uykuya daldı.

Geceden haber verilen fırtına uyarısı yüzünden, Dante arabayı dikkatli kullanıyordu. Arada bir hız yaptığında ise Ela hemen onu sivri bir dille uyarıyor, Dante de cevap vermekten geri kalmıyordu. Dean ise onların bu atışmalarına artık alışmış olduğundan, sadece gülümsemekle yetiniyordu.

'Greenwich'e geldiklerinde hava iyice kötüleşmişti. Yol şartları ve sürekli verdikleri molalar yüzünden de akşam olmak üzereydi.

Dante, onları bırakıp 'Richmond'a gitmeyi planlıyordu ama otelin yakınlarına geldiklerinde, radyodan yapılan uyarılardan fazlası gerçekleşmeye başlamış, kar ve fırtına gücünü arttırmış, yollar neredeyse kapanma noktasına gelmişti. Onlar otelin arazisine girdikten sonra, Dante'nin geri döneceği yolda göz gözü görmüyordu.

Arabadan indikleri anda soğuk hava dalgası yüzlerine çarpan Ela ve Dean, paltolarına sarılmış bir halde eşyalarını alıp inerken, Dante hemen gitmesi gerektiğini söyleyip arabayı durdurmadan dönüş yoluna girmişti; ya da herkes öyle zannediyordu.

Onlar, tam kapıdan içeri girecekleri sırada arkalarından gelen korna sesiyle irkildiler ve o andan itibaren olanlar oldu. İri adam, arabayı durdurup hızla aşağı indi.

"Çocuklar, dönüş yolu kapanmış. Mecbur bana katlanmak zorundasınız." Ela;

"İnanmıyorum ya, yine mi başımıza kaldın?"

"Keşke herkesin başına ben kalsam." Dante, bunları söylerken bir yandan da üşüyen ellerini, ağzına götürüp nefesiyle ısıtmaya çalışıyordu. Dean;

"Seni içeri sokacak bir yol bulmamız gerekiyor."

"Ne yolu, dümdüz gireceğim işte." Ela;

"O kadar heveslenme, bize boşuna davetiye göndermediler. Bedava peynir sadece kapanda olur."

İngiltere’de hâlâ posta sistemi yaygın olarak kullanıldığı için davetiyeleri bu şekilde almışlardı. Ceketinin cebinden çıkardığı beyaz zarfı eline alıp havaya doğru kaldıran iri adam; “Benim de davetiyem var. Başka yere olabilir ama sonuçta yazılı bir davetiye.”

Üçü birden kapının önün beklerken Dante’nin gözü yan tarafta uzun kürk mantosuyla sigara içen gizemli bir kadına takıldı. Daha doğrusu kadının mantosunun açıklığından gözükten derin yırtmacın altında parıldayan nesneye. Dante, gözlerinin odak noktasını zorla da olsa değiştirip arkadaşlarıyla birlikte tam kapıdan içeri adım atacakken orta boylu, ince yapılı ve kurnaz bakışlı üniformalı bir adam onları durdurdu.

“Hoş geldiniz ben otel görevlisi Hector Stan. Davetiyelerinizi görebilir miyim, lütfen?” Dean, görevliye davetiyelerini uzatırken Ela, Victoria döneminden kalma muhteşem yapıya hayranlıkla bakıyordu.

“Aman Allah’ım, aynı masallardan fırlamış gibi. İnsan burada kendini prensesler gibi hisseder.”

“Öyle hissetmeniz için elimizden geleni yapacağımıza emin olabilirsiniz hanımefendi.”

“Harika.”

Onların bu kısa sohbeti sırasında Dean, hayranlıkla kızın mutluluğunu izlerken Dante, üşüdüğü için iyice sabırsızlanmaya başladı. Kafasını, önünde dikilen iki arkadaşının arasından uzatarak; “Merhaba benim başka bir yere davetiyem var, onunla içeri girebilir miyim?”

Diğer ikisi, gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı ama Dante’nin suratındaki yapmacık ciddi ifade onları çok zorluyordu. Hector, az önceki kibar gülümsemesinden sıyrılıp ona baktı. “Anlayamadım beyefendi. Sadece bu etkinlik için olan davetiye ile içeri girebilirsiniz.”

Dante, kaşlarını çatarak ona kaşılık verdi. “Bak dostum, otelin dönüş yolu tamamen kapalı. Ben de geceyi burada

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

geçirmeye meraklı değilim ama şartlar bunu gerektiriyor.” Hector, sakinliğini korumaya çalışıyordu.

“Üzgünün beyefendi, ama talimatlar böyle. Davetiyeniz yoksa sizi içeri alamam.”

Dante, şaşkın bir halde yanında bekleyen arkadaşlarına dönüp; “Bu adam ciddi galiba.”

Dean, arkadaşına destek olmak amacıyla hemen araya girdi. “Bakın Bay Stan, prosedürleriniz normal şartlarda geçerli olabilir ama şu an anormal derecede seyreden bir hava problemi var. Eminim bu konuda yapacak bir şeyleriniz olmalı.”

“Üzgünüm beyefendi.”

Dante, iyice sinirlenmeye başlamıştı. Bunu fark eden kız Dean’in kulağına ayaklarının ucuyla yükselerek; “Eyvah! şimdi yeşile dönüşecek.”

Dean, bıyık altından gülerken Dante, sinirini anında umursamazlığa çevirdi ki bu işte çok iyiydi; “Müdürü çağır, hemen, çabuk çabuk...”

Hector, başını eğerek kapıdan hızla içeriye girdiği sırada Dante, arkadaşlarına dönüp gururla söylendi. “Ne yapayım? Bir Tanrı kadar yakışıklı olabilirim ama bir Zeus değilim. Havayı kontrol etmemi bekleyemezsiniz.”

O anda içeriden, kapının önüne doğru maskülen havada yürüyen bir kadın hepsinin dikkatini çekmişti. Kadın, yosun yeşili tulumu ve yılan derisi çizmeleriyle onların tam önlerinde durdu. Omuzlarına dümdüz akan kahverengi saçları ve soğuk ela gözleri, tarzını tamamlıyor gibiydi ama yüzündeki ifadeyi anlamak imkânsızdı.

Bu sefer de Dean, Ela’nın kulağına eğilerek; “Eyvah! She Hulk’ da geldi.”

Kadın; “Hoş geldiniz, ben Otel Müdürü Bianca Mancini. Size nasıl yardımcı olabilirim?” Dante içinden ‘*şükürler olsun*’ diye geçirerek, kadını baştan aşağı süzdükten sonra hemen derdini anlatmaya koyuldu: “İyi akşamlar, Bayan Mancini. Benim bu

seminere davetiyem yok, arkadaşlarımı buraya getirdim ama yol kapandı ve geri dönemiyorum.”

Eliyle Hector’u işaret ederek devam etti. “Bu Beyefendi beni içeri almıyor, umarım siz buranın Müdürü olarak daha anlayışlı davranabilirsiniz.” Bianca, istifini hiç bozmadan onu dinleyip, ifadesiz bir suratla konuşmaya başladı.

“Bay Stan, talimatları yerine getirmekle yükümlü.”

“Ama sizden aldığı talimatları.”

“Evet, sonuçta buranın Müdürü benim.”

“Ben de sizi o yüzden çağırdım zaten.”

Bianca, artık sert bir tavır takınmıştı. “Bu oldukça özel ve sınırlı kişiler ile yapılacak bir toplantıdır. Öyle her önümüze geleni içeri alamayız, rica ederim daha fazla vaktimi harcamayın!”

Dante, şimdi şaşkın şaşkın arkadaşlarına bakıyordu: “Acaba arabada mı yatmamı istiyor?”

Sonra, kadına dönerek, yüksek sesle savunmaya geçti: “Hanımefendi, havanın ve yolların farkında değilseniz, arabamla sizi bu otelin arazisinin dışına kadar gezdirebilirim. Ayrıca, ben Dünyaca ünlü bir Toksikologum.”

Ela, gülmemek için kendini zor tutuyordu: “Ben sadece Whitby’ de ünlüsün sanıyordum.”

Dante, ona omuz silkerek; “Ne var, Whitby’de Dünyanın bir parçası değil mi?”

Diğer ikisi dudaklarını açmada garip sesler çıkarırken Bianca, kaşlarını çatarak bakıyordu. Derin bir nefes alarak onlara dönüp; “Sizin davetiyelerinizi görebilir miyim?” Onlar bir anda kendilerini düzeltip davetiyelerini uzattılar. Kadın, inceledikten sonra; “Buyurun efendim, sizleri şöyle içeri alalım.” Sonra arkasına dönmeden, sadece parmağını şaklatarak; “Hector, eşyalar lütfen.” İtaatkâr adam sessizce onların elindeki eşyaları alıp, resepsiyona doğru giderken Dante olanları şaşkınlıkla izliyordu. Şansını son kez denemek adına tekrar konuşmaya

başladı. “Bayan Mancini, ben ünlü biriyim.” Bianca kollarını bağlayarak bir kaşını kaldırıp adama “Eee,” der gibi bir bakış attı. O anda, yan tarafta olanları baştan beri izleyen gizemli kadın, daha fazla dayanamayarak elindeki sigarayı yere atıp uzun ve kalın topuklu ayakkabısı ile tek harekette söndürdü. Elindeki mini şık çantasından davetiyesini çıkartarak Dante’nin yanına alımlı adımlar ile yürüdü ve hızlı bir manevrayla hâlâ şaşkın olan adamın koluna girerek sert Müdürün yüzüne gülümseyerek baktı.

“Sorun yok, beyefendi benimle.”

Bianca canı sıkılmış ama bunu göstermekten çekinerek, delici bakışlar ile Dante’yi süzüyordu. Birkaç saniye bekleyip derin bir nefes aldı: “Anlıyorum Bayan Black, o zaman buyurun.”

Dante, arkadaşlarına bakıp sırtarak yürürken söylenmekten de geri kalmamıştı. “Bedava peyniri kaptım.”

Dante, Müdürün sinirlerinin bozulmasına sevinerek ona göz kıptı ve son anda onu bu durumdan kurtaran şık kadının kolunda, böbürlenerek içeriye girdi. Ela ve Dean’in, az önceki olaydan dolayı ağızları açık kalmıştı ve arkadaşları yanlarından geçerken hâlâ böbürlenmeye devam ediyordu.

Dışarıdan heybetli görünen otelin içine girdiklerinde, oldukça küçük olduğunu fark ettiler. Bulundukları giriş katının üzerinde odalar için ayrılmış iki kat daha bulunuyordu. Resepsiyona yönelip, odalarının anahtarlarını alırken birlikte gelen davetliler için tek bir oda ayrıldığını öğrendiler. Gizemli kadın; “Odalar tek kişilik ve iki ayrı yataktan oluşuyor.”

Dante; “Harika.” Resepsiyonda duran solgun yüzlü kız, zoraki bir gülümseme ile anahtarlarını misafirlere uzattı.

Arkalarından bakan otel müdürü, dışarıya çıkıp derin bir nefes aldı. Olayların onun hakimiyetinden çıkmasından her zaman nefret ederdi. Kontrol edilemez hava şartları yüzünden yemek şirketi ve diğer davetliler de henüz gelememişti ve az önce kapıda tartıştığı kibirli adam doğruyu söylüyorsa artık gelemeyeceklerdi de.

ÖNCE HERKEŞ BİR YERLEŞSİN

Angela Black ve patronu, otelde yer alacak bir kısım görevlilerin ardından ilk giriş yapan misafirlerdi. Londra'nın ünlü Kriminolog Profesörü Frank Anderson, yarın vereceği seminer için bir gün erkenden gelip otelde dinlenmek istemişti. Asistanı ve meslektaşı olan kadın, çoğu zaman olduğu gibi bugün de onun şoförü olma görevini üstleniyordu. Alkolle arası çok iyi olan adam yol boyunca her zamanki gibi elinde viski baracağı ile arka koltukta hem içiyor hem de *"Daha gelmedik mi, şu lanet yere?"* diye söylenip duruyordu. Angela, bu aksi adama neden katlanmak zorunda olduğunu tekrar tekrar kendine hatırlatarak her yolculukta olduğu gibi yine onu telkin etme görevindeydi. Aynı bir anne ve çocuğunun yolculuk esnasındaki konuşmaları gibi: *'Az kaldı, az kaldı biraz daha sabredin...'* Frank Anderson, bazen çok sinir bozucu biri insan olsa da yıllar içinde kendini en iyi şekilde yetiştirip bir uzmana dönüşmüştü ve Angela, bu meslekte çalışkan bir arı gibi ilerlerken biliyordu ki alacağı en iyi öz, Frank'tendi.

Araziye girdiklerinde adamı uyandırıp yine söylenmesine sebep olmuştu ama içeriye onu taşıyacak hali yoktu. Profesör yalpalayarak, kapıdan içeri girerken Angela daha önceki iki yılda olduğu gibi tanıdık yüzlerle karşılaşmaktan memnundu. Bianca

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

ve Hector onu gülümseyerek karşılasalar da koluna girip içeri sürüklediği adama gözlerini devirerek bakıyorlardı çünkü geçen sefer aşırı alkol alımına bağlı olarak ve bir de mizacından kaynaklanan sebeplerden dolayı Profesör onlara zor zamanlar yaşatmıştı. Otel Müdürüne uygunsuz tekliflerde bulunmuş hatta bunu taciz noktasına kadar taşımıştı. Bianca'da asistanının hatırına onu gerekli yerlere şikâyet etmekten son anda vazgeçmiş ama adam bundan yüz bulup daha sonra kadının özel hattından uygunsuz teklifler yapmaya bir süre daha devam etmişti. Bianca, geçen sene yaşadığı o zor dönemlere rağmen yine de bu işi kabul etmişti çünkü o bir profesyoneldi ama adamın geleceğini duyar duymaz *'Bu sefer aynı olmayacak,'* diye içinden geçirmeyi de ihmal etmemişti. Şimdi onu tekrar görmek, o iğrenç olayları hatırlamasına sebebiyet verdiği için kendisi ve sadık yardımcısı Hector adama iğrenerek bakıyorlardı.

Angela, bu durumu bildiğinden onlara, yolda çok fazla içtiğini ve onu hemen odasına çıkaracağını, yarınki seminere kadar da kimseye bir zararı dokunmadan uyuyacağını garanti ederek içlerine bir nevi su serpse de yarın onu görecek olmaları bile huzursuzlanmaları için yeterliydi.

Angela, daha önce olduğu gibi Profesörün talimatı ile otelin balkonlu odalarından birini istedi. Dokuz numaralı odanın anahtarını alıp adamı zar zor yukarı çıkardı. Yatağa yatırdı ve yarına kadar uyanmamasını umarak kapısını yavaşça kapattı. Daha sonra kendisine tahsis edilen altı numaralı odaya gidip balo için giyinmek ve dışarıda biraz yürüyüş yapmak üzere aşağı kata indi. Silas Dixon ve Vivian Morse, kadının lüks arabasından inip otelin kapısına doğru ellerindeki küçük bavulları ile ilerlediler. Onları karşılayan Hector, davetiyelerini gördükten sonra eşyalarını alıp resepsiyonu işaret etti. Raven, işlemleri yapmaya başladığı sırada erken gelmenin yarattığı şans ile birinci katta kalan tek balkonlu oda olan sekiz numarayı aldılar. Tam o sırada Vivian, hafif bir baş dönmesi ile dengesini kaybetti. Silas da hemen telaşlanıp yüzü bembeyaz olan sevgilisini belinden

kavrayıp odalarına dinlenmesi için götürdü. Silas, henüz birkaç ay önce tanıştığı bu kadına çılgınlar gibi aşıktı. Onun kırklı yaşlarında olmasına rağmen hâlâ genç görünen pürüzsüz cildi ve alımlı vücudu, genç adamı görür görmez cezbetmişti. Aralarındaki yaş farkı hiç umurunda değildi çünkü biliyordu ki Vivian, onun hayatı boyunca aradığı kadındı. Damon Davidson, bir sonraki misafir olarak geldi ve üç numaralı odasında çabucak hazırlanarak balo salonuna inip bar masasında içkisini yudumlamaya başladı. Barmen Jackson'un açtığı müzik eşliğinde oturup anın keyfini çıkarıyordu.

Auror Turner, Damon'un hemen sonrasında, pembeli kıyafetleri ve yürüdükçe sallanan sarı bukleli saçları ile adeta etrafa neşe saçarak otelden içeri girdi ve yedi numaralı odasına yerleşmek için üst kata çıktı.

Kai Martinez, yollar kapanmadan önce gelen son kişilerden biriydi. Polis memuruyken uzatamadığı koyu renkteki saç ve sakalının yeni uzama evresindeki biçimsiz haliyle beş numaralı odasının anahtarını alırken resepsiyondaki gelemeyen görevliler yerine, onların işini yapmak için bekleyen garson kıza, sıcacık bir gülümsemeyle bakıp teşekkür ettikten sonra merdivenlerden çıkmaya başladı.

Yoğun kar yağışı, fırtına ve kapanan yollardan sonra, bu hafta sonu sadece bu kadar misafir gelebilmişti. Angela, ilk gelenlerden olmanın verdiği zaman rahatlığı ile üzerini değiştirip balo için özel diktirdiği elbisesi, ayağındaki şık ayakkabıları ve kürk mantosu ile otelin arka bahçesinden ön kapıya doğru, kardan temizlenmiş kaldırımında yavaş adımlar ile yürüyordu. Ön kapıya geldiğinde, kapının önündeki kaldırımın uzantısında durup bir sigara yaktı. Soğuk havada kendi kendisini tüketen sigarasından ikinci nefesini çekmek üzereydi ki; kapıya doğru yaklaşan Dante'yi fark etti. Dante içeri girmek için Hector ile tartışırken, Angela eğlenerek onları izliyor, Ela ve Dean ise şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

O sırada Bianca, Hector'un onun adını seslendiğini duydu. Dudaklarının arasından sessize '*Lanet Olsun*' diye söylenerek kapıya doğru ilerledi ve bugün başka hiçbir terslik çıkmasın diye dua etti.

YENİ BİR HİS YÜKLENİYOR...

Angela, Dante'yi içeri aldıktan sonra resepsiyonda o ve arkadaşlarına nazikçe veda edip balo salonuna doğru yürüdü. Salona girdiği an Jackson, yüzü kapıya dönük olduğundan güzel kadını hemen fark etmişti. Öyle bir bakış attı ki... Damon ister istemez meraklanıp arkasını döndü ve o anda kürk paltosunu üstünden sıyıran Angela'ya uzun bir ısıklık çaldı. Bunu doğal bir durum olarak karşılayan kadın hiçbir tepki vermeden, ki böyle durumlara fazlaca aşinaydı, elindekini bir sandalyenin üzerine fırlatıp cama doğru yürüdü ve nefis bir sırt dekoltesiyle ardından bakan iki adama görsel bir şölen yaşattı.

Ela ve Dean odalarına gitmek için merdivenlerden çıkarken Dante de şaşkın şaşkın az önce, eline tutuşturulan anahtara bakıyordu. Ela, Dante'yi içeri alan gizemli kadını kast ederek, elini balo salonuna doğru uzatıp "İsterse bazılarımız şu yöne gidebilir."

Dean, gayri ihtiyari kadını süzdüğü bakışlarından hem utanmış hem de içten içe Ela'nın böyle kıskançlık yapması biraz hoşuna gitmişti. Sıcacık bir ses tonu takınarak, konuyu hemen değiştirmek istedi.

"Bu geceki kıyafetini çok merak ediyorum."

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Dante hemen araya girdi. “Bende bende. Sonunda seni pantolon ve kazak dışında bir şeyle göreceğiz.”

Ela, hâlâ sinirliydi. “Bence az önce gördükleriniz size bu gece yeter.” Yanlarından hızlı hızlı yukarı çıkarken, Dante, Dean’ın koluna girerek kulağına fısıldadı.

“Dostum, az önce o seni kıskandı mı?”

Ela, içindeki garip hislere tercüman ararken bir yandan da onları dinliyordu. Bu konuyu uzatmaması gerekirdi, biliyordu ama yine de midesine bir baskı hissetmişti. Yaşadığı her zor durumda olduğu gibi yine kendini mizaha vurarak, “Hadî yine iyisin. Genelde prensler, böyle kurtarma operasyonunda baş rolde olurlar ama...”

O daha cümlesini tamamlayamadan Dante’nin gözleri parladı. “Beni bir prenses kurtardı, değil mi? Aynı prensesler kadar güzel, değil mi?”

Ela, gözlerini devirerek bir ona bir diğerine baktı. Dean’ın de dudakları gülümseme halindeydi. Onun bu haline sinirlenmişti. “İstersen sen de gidip o odada kalabilirsin.”

Dean, hemen kendini toparladı. “Ne alakası var şimdi.”

“Bilmem, ağzın kulaklarına varıyor gibime geldi de.” Diğer ikisi koridorda dayanamayıp gülerken, Ela dört numaralı odanın kapısını açıp içeri girmişti bile. Dean’de hemen arkasından girip tam kapıyı kapatacağı sırada, Dante ona engel oldu. Başını kapı aralığından uzatıp “Balo için ne giyeceksin çok merak ediyorum.”

Kız hâlâ sinirliydi. “Eğer bir daha sorarsan senin derini yüzüp giyeceğim.” Kapıyı iri adamın suratına kapattıktan sonra, arkasından gülen Dean’e bakıp gözlerini kısarak baktı. “Çok mu komik?” Dean, gülümsemeye devam ediyordu, ona yaklaştı ve yumuşacık bir sesle, “Neden bu kadar sinirlisin?” diye sordu.

Bunun üzerine Ela da kendini sorgulamaya başladı. O, birlikte yürüdükleri yollarda ona çiçek açtıran kişiydi. Neden bu kadar sinirlenmişti ki? Galiba kıskaklık duygusuyla ilk kez tanışıyordu.

Gerçi kapıda karşılaştıkları güzel kadın, Dean'e karşı bir atılım da bulunmamıştı ama onun öyle salına salına işveli yürüyüşü her erkeği etkileyebilirdi. Belki de bu yüzdendi. Kendini hiç ait olmamış bir dünyada hissetti birden, ama bunun bu tatili mahvetmesine izin veremezdi. Hayatında ilk kez giyeceği harika bir elbise ve uzun topuklu ayakkabılar almıştı.

Bu balo için çok heyecanlıydı ve bunu gereksiz meselelerle mahvetmek istemiyordu.

Diğer yandan Dean' de kendi kendine düşünüyordu. '*Neden bu kadar gergin ki?*' Erkeklerin kadınlardan daha düz düşündüğü kabul edilirse, genç adamın buna anlam verememesi çok yerindeydi. Buna fazla kafa yormak istemedi. Bu gecenin mükemmel olması gerekiyordu, en azından ikisi için. Çünkü bu gece Ela'nın doğum günüydü ve onun için özel bir hediye seçmişti...

Dante, arkadaşlarının hemen yanında bulunan altı numaralı odanın kapısını açınca, yoğun bir parfüm kokusu bütün vücudunu kapladı. İçini gıcıklayan bu kokuyu derin bir nefesle ciğerlerine çekerken, gözlerini kapatıp az önce onu içeriye alan gizemli kadını hayal edip gülümsedi.

Tek kişilik yataklardan birinin üzerinde kadının eşyalarını görünce, birden aklına kendi eşyalarını arabadan almadığı geldi. Hemen çıkıp yan odanın kapısını çaldı. Kapıyı açan Ela; "Dante, niye geldin? Bu odada üçüncü bir kişiye yer yok."

"Merak etme, ben odamdan gayet memnunum." Bir yandan da gözleri ile odayı tarıyordu. Dean'in odada değil de banyoda olduğunu anlayınca içeri girip banyonun kapısından ona seslendi.

"Bir sorunumuz var?"

"Yine ne oldu, kapıya mı koydular seni?"

"Hayır, içeri bir kere girdim, beni kimse çıkartamaz. Başka bir sorun, sen ne giyiniyorsun?"

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

“Böyle bir davette bir beyefendinin giymesi gereken şeyi. *Smokin.*”

“İyi de benim gideceğim yerde davet falan yoktu, dolasıyla benim smokinim yok.”

“Peki, benden ne istiyorsun?”

“Yedek smokin.” O ana kadar arkadan sessizce onların konuşmalarını dinleyen Ela, bir kahkaha attı.

“Onun yedek smokini olsa bile, senin üzerine olacağını mı zannediyorsun?”

İri adam ona dönüp dudaklarını büzerek; “Ben ne giyeceğim peki?”

“Üzerindeki pantolon ve kazak gayet uygun. Hem fena mı, biraz da ben seninle dalga geçerim.” O anda imdadına yetişen arkadaşı banyodan seslendi.

“Smokin olmasa bile, bir takım elbise almış olmalısın.”

“Takım elbisem tabii ki var ama bu geceye uygun olur mu?”

Ela, “Ya da bu geceki partnerine uygun olur mu?”

Dante, güzel kadını hatırlayınca birden gülümsedi. “Ah! O ne giyse yakışır.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BALO SALONU

Davet saati geldiğinde, balo salonunun masaları dolmaya başlamıştı. Dante, içeriye İtalyan usulü siyah takım elbisesi ve yakasının bir düğmesi açık siyah gömleğiyle, bir eli cebinde havalı bir giriş yaptı. Baştan aşağı siyahlar içinde olan iri adam, salonun ortasına geldiğinde, işlemeli tavandaki şık avizeden yansıyan ışık, rengini denizlerin en güzel tonundan aldığı gözlerini ve altın sarısı saçlarını daha da ortaya çıkarıyordu.

Gözleri ile salonu hızlıca taradıktan sonra, onu içeri alan gizemli kadını nihayet gördü. Kadın, bar bölümünde yüksek bir taburede, derin bir sırt dekoltesi ve kıvılcı dalgalı saçlarıyla oturuyordu. Ağır adımlarla o tarafa yönelerek onu barmen ile sohbet ederken izlemeye koyuldu.

Barmen Jackson Wong, yirmili yaşlarının ortalarında, uzun saçlarını tepeden toplamış, top sakallı ve yakışıklı Asyalı bir gençti. Hal ve hareketlerinin rahatlığına bakılınca, işinde tecrübeli olduğu anlaşılıyordu. Dante, onları seyre dalmışken omzuna birisinin dokunması ile irkildi.

Dean; “Daha gidip tanışmadın mı? Yoksa onu bu yakışıklı barmene mi kaptırmak istiyorsun?” diye sorunca Dante, umursamaz bir tavırla; “Neden umurumda olsun ki? Sen de iyice Ella’ya benzedin. Sanki bir kişi yetmiyormuş gibi. Ayrıca neden

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

tek başına indir, o nerede? Yoksa kıskançlığından oteli mi terk etti?”

İri adamın konuşurken gözleri hâlâ güzel kadının üzerindeydi. Bunu fark eden arkadaşı; “Aklın nerede senin? İstese de gidemez dostum. Gönderebilsek zaten seni gönderirdik, değil mi?”

Dante, birden kendine geldi. “Ne oldu? Yoksa elbisesi mi yakışmadı?”

“Giyinmeden önce beni senin yanına gönderdi, sanırım birlikte göreceğiz.”

“Benim bakıcıya ihtiyacım yok ama neyse. Hediyeği yanına aldın mı?” Dean, ceketinin cebine gülümseyerek dokundu. “Hiç unuttur muyum? Bu birlikte kutlayacağımız ilk doğum günü olacak, umarım bir aksilik çıkmaz.”

O anda hareketliğı fark eden iki adam, salonun kapısından girmekte olan Ela’ya doğru bakakaldılar. Kız, bütün ihtişamıyla kapıda dikiliyor gözleriyle etrafı tarıyordu. Bordo ipek kumaştan, tam üzerine göre dikilmiş gömlek elbisesi adeta egzotik bir şelale gibi üzerinden akıyor gibiydi. Uzun kolları ve ölçülü göğüs dekoltesi ilk bakışta onu biraz muhafazakâr gösterse de ince belini saran aynı renkte kalın korse kemeri ve hemen altından başlayan derin yırtmacı göz kamaştırıcıydı. Elbisesinin altına giydiği, Cinderella masalını anımsatan şeffaf uzun topuklu ayakkabıları, ayağında yokmuş hissi vererek ince bileklerini vurgulamış ve boyunu neredeyse 12 santim uzatmıştı.

Bu ayakkabıları alırken, mağaza çalışanı ona nasıl bir kıyafetle kombin yapacağını sorduğunda başka bir tavsiye vermişti. Ya aynı renkte ya da nude rengi pabuçların kıyafetine daha çok yakışacağı söylese de Ela inatla şeffaf ayakkabı istemiş, bu kristalden yapılmış gibi görünen parçalara görür görmez vurulmuştu. Ve kimsenin hakkında ne düşüneceğini umursamayan huyu ile birlikte hemen onları satın almıştı, çünkü bazen burnunun dikiyle kafasının dikinin çarpışmasına engel olamıyordu.

Ayrıca; onun '*Beni rahatsız etmeyen bir şey başkasını da edemez,*' düşüncesi artık gurur duyduğu bir felsefesi idi.

Elbisesiyle aynı renkte boyadığı dolgun dudakları, dümdüz ve bir bıçak gibi keskin düzlükte, nerdeyse omuzlarının üzerine değmekten çekinerek akan kuzgun karası saçlarıyla Dean, onun hayatında gördüğü en güzel varlık olduğunu düşündü ve içinden, '*Bu canımı acıtan bir güzellik.*' diye geçirdi.

Kız tam içeriye doğru bir adım atacakken; yanına gelen otel görevlisi Hector, önce onun ayakkabılarına, sonra da yüzüne bakarak hafifçe başıyla selamladı. "Hanımefendi, çok şık görünüyorsunuz."

"Umarım gece yarısı Kùlkedisi'ne dönüşmem."

"Öyle bir şey olmayacağına sizi temin ederim efendim." Hector, tekrar başıyla selam vererek onun yanında ayrılıp resepsiyondaki yerine döndü.

O sırada Dean, bakışlarını Ela'nın üzerinden alamazken Dante, "Off! Bu gece çok sıkıcı olacak belli, Ella'nın dalga geçilecek hiçbir şeyi kalmamış. Sence on üzerinden kaç puan?"

Dean, kızıdan gözlerini ayırmadan iç geçirdi. "*On bir.*"

Ela, onları görüp o tarafa doğru yönelirken tam birkaç adım atmıştı ki, arkasından gelen '*Pardon*' sesiyle irkilerek durdu.

"Hanımefendi, bu size ait olmalı." Adamın elindeki parlayan nesneyi görünce, önce koluna, sonra tekrar adama bakarak; "Bu tarz şeyleri kullanmaya alışkın olmadığım ne kadar belli, değil mi? Teşekkür ederim."

Adam, elindeki göz kamaştıran bilekliği kıza uzatarak; "Merhaba, ben Damon Davidson." Ela, onun uzattığı eline nazikçe karşılık verdi. "Memnun oldum. Ben de Ella."

Damon, ısıltılı avizenin altında parlayan kuzgun karası saçlara hayranlıkla baktı. "Davete yalnız mı katıldınız acaba? İsterseniz size seve seve eşlik edebilirim."

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Kız, tam bir İngiliz gibi gözüken sarışın adama cevap vermeden önce arkasını dönüp Dean ile göz göze geldi. Dean, sanki gözlerinden alevler çıkıyormuşçasına onlara bakıyordu. “Üzgünüm, maalesef.”

Damon, en azından şansını denemiş olmanın mutluluğu ile başını eğerek kızın yanından uzaklaştı. Üzerine tam oturan smokini ve fit vücudu ile gerçekten hoş bir adam olduğunu düşünmüştü, ama bu kadar cüretkâr olması onun pek hoşuna gitmemişti. Ayrıca gidemezdi de çünkü onun içinde yanan ateşin ilk kıvılcımı en başından beri başkasına aitti.

Damon, aradığı yüzü Ela’da bulamayınca, salondaki diğer kadınlara göz gezdirmeye başladı. Briston’dan gelen ve oldukça flörtöz olan adam, otuz yaşına yakındı. Meslek hayatından sonra en çok ilgi duyduğu şey kadınlar, eğlence ve son derece sinir bozucu olmaktı. Aslında salona girdiği ilk an barda oturan güzel kadın onun ilgisini çekmişti, ama şansını herkes de denemeyi severdi.

Ela yanlarına gittiğinde, Dean kollarını bağlamış onu bekliyordu. Henüz ona iltifat bile edemedi sinirinin bozulmuş olmasına ayrıca sinirlenmişti.

“Üzgünüm, maalesef mi?”

“Sadece nazik olmaya çalışıyordum.”

Dante, onların bu haline gülerken çıkardığı yüksek ses yüzünden, barda oturan güzel kadının dikkatini çekmişti. Bu yüzden tüm cesaretini toplayıp onun yanına doğru yürümeye başladı. Kadın da bunu fark etmiş olmalı ki, barmen ile yaptığı küçük sohbeti hemen sonlandırıp, ona kocaman bir gülümseme ile baktı.

“Size teşekkür etmek için önce tanışmamız gerekir diye düşünüyorum.” Kadın, vücudunu sergilemekten kaçınmayan siyah elbisesine uygun, aynı renk tül eldivenin içindeki elini nazikçe uzattı.

“Angela Black.” Dante, yakından bakınca daha da güzel bulduğu kadının karşısında neredeyse büyülenmişti.

“Dante, Dante Marino.”

“Çok havalı bir isimmiş.”

“Teşekkür ederim. Annem Dante hayranıydı.”

Angela, yine aynı zarif el hareketiyle, yanındaki tabureyi işaret etti. “Lütfen.”

Dante, artık kendisini daha rahat hissediyordu. “Hiç tanımadığınız bir adamı içeri almak büyük bir nezaketti.”

“Buraya gelen herkesin bir vasfı olduğun için bir tehlike görmedim.”

“Sizce, vasfı olan insanlar tehlikeli olamaz mı?”

Angela, gülümsedi. “Hayır hayır, tabii ki olabilir. Ayrıca belirtmeliyim ki; ben bir profil uzmanıyım, insanları okumak benim işim.”

“Etkilendim. O zaman bu kibar davranışınıza karşın size bir içki ısmarlamama izin verin.”

“Sadece soda, lütfen.” Angela memnun olmuş bir şekilde başını hareket ettirirken, Barmen Jackson, bu güzel kadını elinden kaçırmaya başladığını düşünerek sinirli sinirli içecekleri hazırlamaya koyuldu.

HOŞ MU GELDİNİZ ACABA?

Dante ve Angela, gitgide koyulaşan bir muhabbete daldıkları sırada, salonun kapısından Silas, kolun da Vivian ile içeri girdi. Otele geldiklerinde, resepsiyonun önünde fenalaşan kadın, dinlendikten sonra daha iyi görünüyordu. Yirmili yaşlarının sonunda olan Silas, uzun boyu ve atletik yapısıyla aynı 'Rocky IV' filmindeki Rus aygırı 'Ivan Drago'ya olan benzerliğiyle dikkat çekiyordu. Hatta çevresinden gelen bu benzetmelerden etkilenmiş olacak ki, saçlarını bile aynı tarzda kestirmişti. Kolundaki güzel kadın Vivian Morse ise zengin ve bakımlı bir duldu. Uzun ve kıvrımlı sarı saçları, denizlerin gece aldığı koyu mavi renge özenmiş iri gözleri ve uzun şifon elbisesi ile süzülerek yürüyordu. Birkaç ay önce tanışan çiftin birbirlerine âşık oldukları ilk bakışta anlaşılıyordu ama Silas'ın aşırı kıskançlık huyu yüzünden sürekli tartışma yaşamaları, ilk bakışta sevimli gibi gözüксе de artık kadını bezdirme noktasına getirmişti. Ortadaki masalardan birine tam oturacakken Silas kadını durdurdu.

"Sevgilim, sen duvara bakan yöne otur lütfen."

Kadın derin bir nefes aldı. "Burada yapma bari." Ama yine onun dediğini yaptı.

Salondan içeri, bu gecenin son konukları olan ve merdivenlerde karşılaşan Kai Martinez ile Aurora Turner girmişti. Bu ikili, otele de neredeyse aynı anda geldiklerinden, giriş işlemleri sırasında tanışmışlardı.

Kai Martinez, Liverpool'dan geliyordu. 28 yaşındaki genç dedektif, terfi ettikten sonra davetiyesini almış ve getirecek kimsesi olmadığı için yalnız katılmıştı. Polis olduğu dönemlerde uzun kullanmayı sevdiği saçlarını ve sakalını kesmek zorunda kalan ve övündüğü metalci tarzından uzaklaşan genç adam, şimdi dedektif olmasıyla birlikte tekrar uzatmaya başladığı saçlarının en karmaşık dönemindeydi, zira ne tarafa yatırsa şekil almayan saçları bunun en büyük kanıtıydı. Merkezde, merhameti ile nam salmış olan genç dedektif, polis arkadaşları ne kadar dalga geçse de onun için bu zalim dünyadaki en büyük yeteneğiydi.

Aurora Turner, ufak tefek, süslü püslü, asla ilk bakışta bir polis portresi çizmeyen, sanki akli da yürüdükçe sallanan kısa sarı bukleleri gibi havada olan bir kadındı. Oxford'dan bu davete katlan genç dedektif, etrafına neşe saçan sesi ve pembe mini elbisesiyle kapıdan içeri girdiğinde, herkesin ona bakmasıyla daha da neşelenip kendine bir yer aramaya koyulmuştu.

Kai, Damon'un oturduğu masaya izin isteyip yerleştikten sonra, Aurora da yoğun kar yağışının balo salonun penceresine dökülen tanelerini izlemek için bir sandalye alıp camın kenarına yerleşti.

Resepsiyonda herkesin toplanmasını bekleyen otel müdürü Bianca Mancini, artık bir açılış konuşması yapması gerektiğinin farkındaydı ama fırtınadan kapanan yollar, yetişemeyen misafirler ve geciktiği için gelemeyen yemek şirketiyle orkestra yüzünden burnundan soluyordu. Zaten sert olan mizacı ve bir de kapıda tartışıp zorla içeri almak zorunda kaldığı kişi nedeniyle, daha da yanına yaklaşılmaz olmuştu. Derin bir nefes alıp, yanında sadık yardımcısı Hector ve neredeyse hiç konuşmayan garson kız Raven ile salonun kapısına doğru yürümeden önce otelin arada bir sıkışan ana kapısını zorlayarak açtı ve bahçeyi

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

izledi. Temiz ve karlı havayı içine çekerken, *'daha kötüsü de olabilirdi'* diye düşünüp kendi kendini telkin etti ve balo salonuna doğru küçük bir konuşma yapmak için ilerledi ama o kötülüğün, sabahtan beri kapının sık sık açılıp kapanması sırasında, son kalan aralıktan sinsice içeri girmesine engel olamamıştı.

"İyi akşamlar." Salondakiler, kendi hallerinde oturup fısıltılarıyla atmosferi doldururken, birden gelen bu yüksek sesle irkilip kapıya doğru döndüler.

"Ben Otel Müdürü Bianca Mancini. Öncelikle hepinize hoş geldiniz demek istiyorum. Burada bulunma amacımızın bir eğitim semineri olduğunu biliyorsunuz ve bu seminerin bu sene üçüncü yılı. Geçtiğimiz senelerde sıcak mevsimlerde yapılan bu organizasyonun, bu yıl kötü hava şartlarında yapılması benim içinde bir muamma ama yine de itina ile burada bulunmaktayız."

Ortaya savrulan fısıltıları önemsemeden devam etti. "Bazılarınız neden bu kadar az kişi olduğumuzu merak ediyor olabilir. Siz erken gelerek yollar kapanmadan buraya ulaştınız ama diğer misafirler ve görevliler maalesef sizin kadar şanslı olamadı."

Damon, dayanamayarak, her şeye laf söyleme özelliğini ortaya koydu. "Aman ne şans, keşke biz de gelemeseydik." Bianca, böyle tiplerle baş etmeyi iyi bildiğinden onu kale almadan konuşmasına devam etti.

"Yemek şirketi ve orkestrada bunlara dahil ama endişelenmeyin, çünkü mutfak ve kilerimiz böyle durumlar için ağzına kadar dolu, ayrıca müzik konusunda Bay Wong'a güvenebilirsiniz ki, müzik zevki çok iyidir."

Gözlerini bar masasının arkasındaki Asyalı adamlarla buluşturan kadın, içinden *'Müzik zevkin konusunda hiçbir fikrim yok, umarım gerçekten iyidir.'* diye geçirdi. Damon hızını alamamıştı. "Peki, aşçılar da yoksa bize kim yemek pişirecek?" Bianca, bu adamın sanki sorun kendisinden kaynaklanıyormuş gibi konuşmasına çok sinirlenmişti. Sınırlarını ve sinirlerini aynı

anda zorluyordu ama profesyonelliğini bir kenara bırakamayacak kadar iyi bir müdür olduğundan sakın kalmaya gayret etti.

“Yardımcılarım Hector ve Raven’ın ellerinden gelene yapacaklarına eminim, ayrıca isteyen mutfak ve kileri dilediği gibi kullanabilir.”

Damon kendi kendine, *‘İçim çok rahatladı.’* diye mırıldanma kelimesine yakışmayacak kadar yüksek bir tonda söylendi. Kadın, bunu da görmezden gelerek son kelimelerini sıralayıp salondan çıktı ve sanki içeri girdiğinden beri zar zor tutuyormuşçasına nefesini hızla dışarı bıraktı.

“Bu gece için hepinize iyi eğlenceler.”

Otel Müdürü, balo salonundan çıkarken barmenin açtığı müzik ile neşeleri yerine gelenler, bu hafta sonunun aynı neşeyle sonlanmayacağını henüz farkında değillerdi.

İLK DÂNS, İLK AŞK

Gecenin ilerleyen saatlerinde çoğu kişi birbirleri ile kaynaşmıştı. Angela ve Dante sohbetlerine, bardan kalkıp, bir masaya oturarak devam ederken Damon'ın, Kai ile oturduğu masaya şimdi Aurora da katılmıştı. Silas, sanki sevgilisini kimse görmesin diye masada onun yanına oturmuş ve ona sarılmıştı. Vivian ya bu durumdan rahatsızdı ya da otele girerken yaşadığı sıkıntısı nüksetmişti çünkü bu ikisinden hangisi olduğu bilinmez ama bir şekilde huzursuzca davranıyordu.

“Silas, çok bunalıyorum, lütfen biraz açılır mısın?”

Genç adam telaşla; “Bir sorun mu var sevgilim, iyi misin? Yoksa ben mi bunalıyorum seni? Arada bir şimşek çakıyor ve benim bu konuda fobim olduğunu biliyorsun. Sana yakın olmak beni rahatlatıyor.”

“Biliyorum ama kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bu sesler, bu kalabalık... Keşke ben hiç gelmeseydim.”

Genç adam istemeyerek sevdiği kadından biraz uzaklaştı. “Ama ben sensiz hiçbir yerde olmak istemiyorum, sensiz nefes alamıyorum, neden anlamıyorsun?”

Kadın gözlerini devirerek ama yine de sevecen bir ses tonuyla adamın yanağını okşadı.

“Bak sevgilim, bu sevgiden öte bağımlılık olmaya başladı artık. Beni merkezine koymak zorunda değilsin, eşit şekilde birbirimizi sevmemiz yeterli.”

Silas, şimdi ona tekrar yaklaşmaya başlamıştı zira kadının özellikle son zamanlardaki söylemleri onu endişelendiriyordu.

“Sanırım sen beni, benim seni sevdiğim kadar sevmiyorsun.” Kadın, burnundan sertçe nefes verdi.

“Ben bu hayatta senden biraz daha fazla yaşadım, Silas. Senin yaşlarında hissedilen sevgi ile benim yaşımda hissedilen arasında bazı farklar var. Ama bu demek olmuyor ki ben seni daha az seviyorum. Ben sadece bağımlılık değil, bağlılık istiyorum sevgilim anlaştık mı?”

Genç adam dudak bükerek, deli gibi âşık olduğu kadına baktı. “Sen üzülme, ben seni daha çok sevmeye de razıyım. Yeter ki beni asla bırakma.”

“Ah, Silas, ah... Ben seninle ne yapacağım? Nasıl istiyorsan öyle olsun. Ama şimdi lütfen beni biraz rahat bırak. Başım çatlayacak gibi ağrıyor.”

Ela ve Dean, bar masasına yakın bir yerde ayakta dikiliyorlardı. Dean, sürekli kızı süzüyor, sanki ona tekrar tekrar âşık oluyordu. Onun, bu göz alıcı kıyafetle olması tabii ki bir etkendi ama Dean, onu ilk gördüğü an, o eski ‘*Metallica*’ tişörtü ve pijaması ile de etkilenmişti. Bu gece kız için çok özel olsun istiyordu ama burada mahsur kalmaları bir yana, güzel bir akşam yemeği ile kurulmuş sofra hayalleri de suya düşmüştü. Yine de bunu elindeki şartlar ile en güzel hale getirmeye niyetliydi.

Ela, ise doğum günü olduğunu bile unutmuş olacak ki; bir beklentiye girmeden öylece dikiliyor, ilk kez büründüğü bu kılığın tadını çıkartıyordu. Odadan çıkmadan aynaya son kez baktığında, kendi görüntüsüne hayran kalmıştı. Kendisini belki de ilk kez alımlı bir kadın gibi hissediyordu ve istediğinde böyle olabileceği içinde ayrıca mutlu olmuştu. Dean’in ona fısıldaması ile düşüncelerinden sıyrıldı.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

“Biraz şu tarafa doğru ilerleyelim mi?” Genç adamın cama doğru işaret eden eline bakarak yürümeye başladılar.

Masada oturan insanların yanlarından geçip pencerenin olduğu tarafa giderken sanki bir kraliçe edasıyla yürüyor, arkasından herkesin ona hayranlıkla baktığını düşünüyordu. İnce vücudu, cam ayakkabılarının üzerinde adeta bir kuğu gibi süzülürken o da bu durumdan çok hoşnuttu. Dante ise her ne kadar yanındaki güzel kadınla mutlu bir an yaşasa da bir gözü bir kulağı hep arkadaşlarındaydı. Çünkü aralarındaki dostluk böyle kurulmuştu. Birbirlerini her şartta korumak, kollamak ve gerektiğinde komik kozlar kazanmak için.

Pencerenin önüne geldiklerinde, kar usul usul yağmaya başlamış, fırtına bir nebze olsun dinmişti. Otelin bahçesindeki sarı ışıklar, yeryüzünü kaplayan kar tabakasını, altın tozu serpilmiş gibi aydınlatıyordu. Bahçenin biraz ötesindeki ormanın girişinde, koruma görevlisi gibi dikilen ağaçlar, üzerlerindeki kar taneleri ile gece olmasına rağmen ışıktan yansıyan görüntülerini muazzam biçimde sergiliyorlardı.

Dean, kızın bu manzarayı hayranlıkla seyretmesini bir ömür izleyebilirdi çünkü onun için en güzel manzarada oydu ve sevdiği birinin, sevdiği bir şeyi izlerken ki manzarası dünyalara bedeldi ama yine de geç olmadan ya da beklenmedik bir kötü sürpriz çıkmadan yapması gereken şeyi yapmalıydı zira içindeki heyecan dışarı çıkmak için çok çabalıyordu. Ela'nın sol elini zarifçe tutarak kızın ona doğru bakmasını sağladı ama Ela biraz şaşırmıştı. Dean'in gözleri her ne kadar ona hep sevgiyle baksa da bu gece ayrı bir parlıyordu. İçinden, *'Aman Allah 'ım'* diye geçirdi. *'Bu ne şimdi yoksa evlenme teklifimi edecek?'*

Kısa anlarda beyninden geçen milyonlarca düşünceyle yaşamayı bilen kız, şimdi yine o haldeydi. *'Neden elimi tuttu ki? Ya evlenme teklifederse ama daha biz birbirimize tam anlamıyla açılmamışken bu neyin acelesi? Bu önce konuşmamız gereken bir konu olmalı, böyle pat diye olmamalı. Hayır hayır, ben şimdi ne cevap vereceğim? Umarım araba farı gören tavşan gibi*

kalakalmam. Hayır, lütfen o halde olmayayım. Bu elbise, bu makyaj ile asla olmaz. Lütfen lütfen...

Dean, bunları düşünürken o kadar farklı şeylere odaklanmıştı ki normalde olsa kızın aklından geçenleri az çok tahmin edebilirdi ama o anda onun bir şeyler düşündüğünün bile farkına varamamıştı. Kızın elini bırakarak, ceketinin cebinden yavaşça, sanki elbisesinin rengini tahmin etmişse ona göre seçmiş gibi, küçük, kare, bordo, kadife kumaşla kaplı bir kutu çıkardı. Ela daha da telaşlanmıştı. *'Of ya, bu aynı yüzük kutusuna benziyor işte. Ben şimdi ne yapacağım? Heyecandan kalbim yerinden fırlayacak.'* Dean hâlâ hayran hayran ona bakıyordu.

"Bu gecenin senin için çok özel olmasını istedim."

Ela, kekeleyerek; "Ne, ne... neden ki?" dedi.

Genç adam hâlâ rüyalar aleminde gibiydi. Ela içinden: *'Of kekelemeye de başladım, kim bilir yüzüm nasıl görünüyor. Evlenme teklifi edecekse de şu andan itibaren vazgeçecek.'*

"Sen bugünün tarihinin ne olduğunu bilmiyor musun?"

Kafasından yine milyonlarca düşünce aynı anda geçmeye başlayan kız, birden 'aaa' diye düşündü. *'Bugün benim doğum günüm. Oh! çok rahatladım ama bir dakika... Ya doğum günümde evlenme teklifi edecekse? Ya hediyesi buysa? Yok canım, iki özel anı, aynı güne getirip tek hediye ile yırtacak kadar da düşüncesiz değildir herhalde.'*

O bunları düşünürken Dean yavaşça elindeki kutunun kapağını açmaya başladı. *'Diz çökmedi Diz çökmeden açıyor kutuyu. Demek ki evlilik teklif etmeyecek. Ama ya diz çökmeyi akıl etmediyse? Sakin ol, sakin ol. Kutuya odaklan. Ay suratım kim bilir ne halde...'*

Dean, elindeki kutuyu açarken bir yandan da kıza biraz daha yaklaşıp fısıldadı. *"Mutlu ve bizli yıllar."*

Bu cümleyi öyle etkileyici bir ses tonu ile söylemişti ki, Ela'nın kafasındaki bütün düşünceler birden beynini terk edip pencereden sanki hayaletlermiş gibi dışarı çıkmış, kar tanelerine

karışıp yere düşerek beyaza bürünmüştü. O an... İşte o fısıltıyı yaşadığı an... O anda zaman durmalıydı. Ya da takılmış bir plak gibi kızın kulaklarında bıkana kadar, yorulana kadar çalmalıydı. *‘Mutlu ve bizli yıllar...’*

Dean kutuyu açıp iyice görünür hale getirdiğinde, Ela da içindekinin yüzük olmadığını gördü. Bu, o narin boynunu süsleyecek ince bir zincirdi ve üzerinde kar kristalleri olan oval bir ucu vardı. Kız, kutunun içine elini uzatarak oval nesneye nazikçe dokundu. Bir yandan da camdan dışarı bakıp; “Sanırım kış mevsiminde doğduğum için kar tanelerini bu kadar çok seviyorum. Ve Dean, bu mükemmel bir parça.” dedi.

Genç adam gülümseyerek; “Bu kadarla sınırlı değil ama.” Ela, soru soran gözlerle ona bakarken, kolyeyi kutunun içinden çıkarıp oval ucu hafif bir *‘klik’* sesiyle açtı. İçindekileri görür görmez ufak bir nida da bulunup bir yandan da eli ile ağzını kapatmıştı. Bu bir madalyondu ve içine iki tane fotoğraf yerleştirilmişti. Ela madalyonu onun elinden alıp yüzüne yaklaştırdı. Bir süre sessizce fotoğraflara baktı ve hiç fark etmediği halde gözlerinden süzülen bir damlanın çenesinden düşmesine izin verdi.

Dean, bunun mutluluk gözyaşı olduğunu tabii ki biliyordu ama yine de bu fotoğrafları seçerken onun üzülme ihtimalini de hesaba katmıştı. Yine de ne olursa olsun bunu yapmalıydı. Bu kadar yaşanan şeyden sonra, Ela’nın onları hep yanında taşıması ona iyi gelecekti, bunu biliyordu. Uzanıp, gözyaşlarını silerken kız gülümsedi.

“Bunları nereden buldun?”

Genç adam, sildiği göz yaşlarından sonra hâlâ kızın yüzünde olan elini yanağında gezdirerek; “Onların evlenirken çekti oldukları fotoğraflarmış. Annem bu konuda çok yardımcı oldu ve bana kalansa bu fikri bulduktan sonra bunları muhafaza edecek ve bir ömür onları boynunda taşıyacağın tam da sana uygun bir madalyon tasarlamaktı.”

Ela, ne diyeceğini bilemez haldeydi ama bir şeyler demek zorundaydı. Bu, her zaman onları yanında taşımasını sağlayan hediye için... Madalyonu kapatıp avuçlarının içinde sıkarak Dean'e sarıldı ve kulağına fısıldadı. "*Şu an ve sonsuza dek... Bu sen ve ben demek...*"

Genç adam da özellikle bu sözlerden sonra onun sarılmasına aynı samimiyetle karşılık verdiğinde, o anda kalmak, istedikleri tek şeydi.

Birden, kulakları aşına oldukları bir sesle aniden irkildi. Duvarları ve tavanı süslü oymalarla kaplı balo salonu, solo gitar sesinden çıkan o eşsiz notalarla kaplandı. İkisi de başlarına yana eğip o güzel anıları yaşadıkları ahşap kulübeye gittiler. Şöminedeki odun çıtırtısı ve küçük odaya yansıyan alevlerin dansı, dumanı tüten sıcak kakaoları, dışarıda yağan karın camların kenarlarını beyaza boyaması, dalgalanan denizin tüm heybetiyle, '*Ben de buradayım, size eşlik ediyorum,*' der gibi sahile vurması ve birlikte dinledikleri şarkıların onlarda uyandırdığı hisler... Şarkı henüz sözlere girmeden, Dean onun narin boynuna madalyonu takıp elinden tuttuğu gibi salonun ortasına, o, her biri elmasa benzeyen ve balo salonuna ihtişam katan iri taşlı avizenin altına götürdü. Ela, normalde olsa ayağındaki o yüksek topuklu pabuçlar ile bu hızda yürüyemezdi ama o an, sanki o an bambaşka bir biçime bürünmüşlerdi. Bir tüy kadar hafif, bir kuğu kadar narin ama bir panter kadar da hızlı bir şekilde kendilerini balo salonunun ortasında buldular. Birbirlerinden başka kimse yokmuş gibi, orada yalnızlarmışçasına ve bir o kadarda özgür hissettiler; hiçbir sırrı olmayan insanlar gibi.

Dean, üzerine göre dikilmiş smokininin içinde tam anlamıyla bir beyefendi görünümündeydi. Kusursuz bir şekilde hafif dağınık olarak kesilip şekillendirilmiş kahverengi saçları, aynı kızinki gibi koyu renkte gözleri ve açık tenine, bir de ona çok yakışan gülümsemesi eklenince, Ela da gözlerini ondan ayırmakta her zamanki gibi zorlanıyordu. Genç adam, onu sağ

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

elinden tutup başının üzerinden geçirip, hafifçe döndürdü ve sonra nazik bir hareketle kendine yaklaştırıp, bir eliyle ince belini kavradı ve Ela'da aynı uyum ile karşılık verdi. Bu an, tam da o en sevdikleri arasına giren ve bu geceye, bu yere, bu atmosfere uygun olan o harika şarkının ilk sözlerine denk geldi:

'Karanlık bir çöl otoyolunda, serin rüzgâr saçlarımda... Welcome to the Hotel California...'

O anda, sanki daha önce ders almış ya da bu koreografiye çalışılmış gibi mükemmel bir ahenk oluştu aralarında, sanki bu anı tanıştıkları günden beri beklemişler gibi... Aynı bir tohumun suyu beklediği gibi...

Yavaş dönüşlerle, oldukları yerden fazla uzaklaşmadan zarif daireler çiziyorlardı. Kimse umurlarında değildi. Çünkü zaten kimseyi görmüyorlardı. Gece dünyayı yutmuştu sanki ve bir tek onlar kalmıştı bu salonla birlikte. İçlerinde bir deniz vardı, coşmayı bekleyen ve bugüne saklamışlar gibi. Ayakları yerden kesilmiş, uçuyormuşçasına dans ederken duygudan duyguya geçtiler. Damarları buzdan nehirlerle, ateşten lavlara dönüştü; Mısır'ın kavurucu çöllerinde koşup, Nil'in serin sularına atladılar. Karanlık mağaralardan, derin dehlizlere daldılar, hem de hiç ışık aramadan, çünkü ışık zaten onlardı; ancak birlikteyken parıltıyan ve bir güneş gibi her gün birbirleri için doğup, birbirleri için batan...

Hayal alemine dalmışlardı; bu onların ilk dansı, ilk bu derece yakınlaşmalarıydı. Ruhlarından kopup giden parçalar vardı ama kötü parçalar. Kötü anılar, tanışana kadar hiç tatmadıkları hislerin kalıntıları, birlikte çektikleri acılar, aşkın var olmadığını düşündükleri zamanlar ve bunlar gibi tüm kötü düşünceler o dans anında, o balo salonunda kimsenin görmediği bir şekilde ruhlarından bir ışık huzmesi gibi tek tek kopup, buldukları ile çatlaktan dışarıya savrulup kayboldular.

Aynı anda akıllarına geldi, belki de yine telepati yaptılar. Okudukları o masal ve izledikleri ilk animasyon versiyonu. Canavarın kıza, *'Sana bir hediyem var,'* deyip de onu duvarları

yerden tavana kadar kitaplarla bezeli kocaman bir odaya götürmesi... O anda başlayan müzikle kıyafetlerinin değişip, o büyülü müziğin eşliğinde dans etmeleri... Ve o anda başlayan ilk aşk, ilk hassas dokunuş ve içlerini kaplayan sanki kimse onlara artık zarar veremezmiş gibi büründükleri çelik zırhları ile yaşadıkları o gece... Onlar, *'Güzel ve Çirkin'* masalındaki o muhteşem ilk dans, ilk aşk sahnesini yaşıyorlardı şimdi.

Ve her güzel şeyde olduğu gibi, akıllarından geçen havada süzülüp kalplerine yerleşen, o her anda olduğu gibi hissettikleri, yaşadıkları tüm kötülüklere inat düşledikleri şey olmuştu. Zaten var olan ama bu dansa kadar birlerine itiraf edemedikleri düşünce: *'Aşk bir yolunu bulur, her zaman bulur...'*

Şarkının son sözlerine, son müzik notalarına gelene kadar, bu sihirli an binbir güzel duygu ile devam etti. Onlar döndükçe, gece durdu. Dünya durdu. Zaman durdu. Kar taneleri camlara yaslanıp onları seyretti. Dışarıda ağaçlar, esintinin dokunuşu ile onlara eşlik etti. Otelin duvarlarını kamçılayan rüzgâr, müziğe nağme kattı. Tüm kâinatın içinde, insan hariç yaratılan her şey, o anda onların yanındaydı ve bu anlarına şahit olup Ela ve Dean'in tüm duyularıyla kendilerini görmeleri, hissetmeleri için çabalıyorlardı.

Öyle de oldu. Genç adam, daha fazla dayanamadı. Tüm evrenin onlar için iş birliği yaptığı bu anda hafifçe eğildi. Ve kız, sanki ömrü boyunca bu an için yaşamış ve şimdi hazırmış gibi, hayatının en güzel hediyesini taşıdığı narin boynunu yavaşça uzattı.

Masum dudaklar gecede buluştu ve eşsiz notalar ile birbirlerine mühürlendi.

Ama o an çok kısa sürdü. Maalesef çok kısa...

ÇALINAN ROL

O sırada masalardan birinde bir telaş yaşıanıyordu. Vivian'ın, iyice kötüleşen baş ağrısından söylenmeye başlamasıyla birlikte Silas, panik olmuştu.

“Sevgilim, sakın ol, sana hemen bir ağrı kesici bulmalıyım.”

“Ağrı kesicim var, lütfen bana biraz su getir ve Tanrı aşkına panik yapma.”

Kadın, ellerini başına koymuş, dirseklerini de masaya dayanmıştı. Silas, hemen bara koşup bir bardak su ile geri döndü. Vivian, az önce çantasından çıkardığı ilacını içtikten sonra, hâlâ ağrıyan başı için söylenirken; Dante, salonun tam ortasında her şeyden habersiz ve dünyadan kopmuş şekilde danslarını bitirip öpüşmeye başlayan arkadaşlarının yanına doğru yürümeye başladı. Bir yandan da “*Nihayet,*” diye söylenmeyi ihmal etmeden hem de.

“Çocuklar, romantik anlar yaşadığınızı biliyorum ama şuradaki kadın sanki sizden rol alıyor gibi.”

O anda fenalaşıp, sandalyeye yığılan Vivian'ı fark eden Ela, koşar adımlarla oraya gitmeden önce şu cümleyi kurdu: “Eğer bu bir cinayetse, memnuniyetle çalabilir.”

Ela, kadının sandalyede yığılışını gördüğü andan itibaren ayağındaki yüksek topuklu şeffaf ayakkabıları yarı yolda çıkarıp onların masasına doğru koşmaya başladı. Diğerleri arkasından şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

Dante; “Aynı Cinderella’ya benzemedi mi? Keşke tekini bıraksaydı.”

Dean, olanları anlamaya çalışarak çatık kaşlarla bir koşan kıza bir de masadaki hengameye bakıyordu. Az önce yaşadıkları daha anı olacak kadar bile zaman geçmemişken, gülse mi ağlasa mı bilemez durumdaydı. Saniyeler içinde kendini toparlayıp, “Baksana, orada bir şeyler oluyor ve o da kokusunu aldı.” dedi.

Şimdi ikisi birden kızın arkasından hızlı adımlarla masanın yanına gelmişlerdi. Vivian, sandalyesinde kıpırdamadan duruyor, diğerleri ona dokunup bakmak isteseler de Silas, bir eliyle kadını tutuyor diğer eliyle de insanlara engel oluyordu. Dante bu durumu görünce hemen mesleki ciddiyetine büründü.

“Çekilin, lütfen alan açın.”

Silas, bağırmaya başladı; “Ona kimse dokunamaz!”

“Ben Doktorum, yani bir tıp uzmanıyım. İzin ver, bakayım.” Silas, yarım yamalakta olsa bunların arasından ‘Doktor’ kelimesini duyunca birden kaslarını gevşetip elini indirdi. “Tamam, ama sadece sen.”

Tabii Ela durur mu? Ayakkabılarını çıkarınca eski haline bürünen kız, minyon oluşundan yaralanarak, kaşla göz arasında iri adamın kolunun altından girip, sandalyedeki kadının yüzüne doğru yanaştı ve onu koklamaya başladı. Dante, kolunun altından çıkan bu kafanın daha kim olduğunu anlayamadan, başını çevirip onu o hâlde görünce, birden irkildi.

“Aklını mı kaçırdın? Ne yapıyorsun?”

Ela, fısıldayarak; “Sessiz ol kokluyorum.”

“İyi de niye?”

“Acıbadem kokusu var mı diye?”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Dante, sessizce gülmeye başladı. “Sen gerçekten aklını kaçırmışsın. Çık şuradan, minik köpekler gibisin.”

Kız, istemeyerek de olsa başını çekerken; “Tamam. Gidiyorum, ama sende kokla. Belki siyanürdür.” Dean onun huyunu bildiği için orada olanları anlayan tek kişi olarak, kız yanına gittiğinde, gülerek; “Siyanür müymüş?”

Ela, kollarını bağlayıp; “Nereden bileyim koklatmadı ki?”

“Gerçekten değişik bir insansın Ella, muhtemelen tansiyonu falan düştü ve bayıldı.” Kız, umursamaz bir biçimde ama gözü kalabalıkta; “Sen öyle diyorsan...”

Ela’nın da aklı az önce yaşadıkları güzel anlardaydı aslında ama anlık yaşanan hislerinin çarpmasını bir türlü engelleyemediğinden, bilinçaltı o olayı itici bir güçle kapatıp onu cezbeden başka bir olaya yönlendirmişti resmen.

Aradan geçen iki dakikadan sonra, Silas’ın “*Hayırrrr!*” diye bağırması, ortada ciddi bir şeylerin olduğunun kanıtı oldu. Bunun üzerine Ela, Dean’e dönerek, ‘*Gördün mü?*’ der gibi bir bakış attı ve onunda kolundan tutup sürükleyerek masaya biraz daha yaklaştı. Şimdi herkes iyice açılmış, olanları anlamaya çalışıyorlardı. Dante, elini Silas’ın omuzuna koyarak onu teselli etme safhasına gelmişti. Artık Vivian’a ikisi de dokunmuyordu. Ela, ciddi bir yüz ifadesiyle Dante’ye yaklaştı.

“Neler oluyor?”

“Bilmiyorum, ama ölmüş.” Bunun üzerine Silas artık ağlamaya başlamıştı. O dağ gibi adam, birden az önce çöktüğü sandalyenin içinde artık küçücük kalmış gibiydi. Dante, ondan biraz uzaklaşarak arkadaşlarını da yanına çağırdı.

“Hiçbir hayat belirtisi bulamadım. Ne kalp atışı ne nabız, hiçbir şey.”

Ela; “Kokladın dimi?” diye sordu.

“Kokladım, Ella kokladım. Siyanür falan değil.”

“O zaman başka bir şey.”

“Her yerde cinayet aramak zorunda mısınız?”

Kız dudaklarının büzerek, kafasını iri adama doğru kaldırdı. “Cinayetini beni bulduğunu çok iyi biliyorsun.” Sonra Dean’e dönüp; “Ona sorular sormalıyız. Haydi, ama bana biraz yardımcı olun. Ne yedi ne içti, bir hastalığı mı vardı? Bu türden şeyler işte. Ben mi öğreteyim size bunları.”

İki adam gözlerini bayıltarak ona bakıyorlardı, ama kız haklıydı. Soru sormalıydılar. Diğerleri, bir şekilde eski haline dönmüş gibilerdi sanki. Sadece Angela, sohbetlerinden edindiği samimiyeti kullanarak Dante’nin yanına yaklaştı.

“Sanırım sizden başka kimsenin umurunda değil. Ben de size katılabilir miyim?”

Masada, ölü sevgilisinin yanı başında oturan Silas’a, yaklaştılar. Onu ürkütmek istemiyorlardı çünkü adamın biraz takıntılı olduğunu hepsi fark etmişti.

Dean, ona doğru eğilerek “Merhaba Silas.” Genç adam başını eğerek oturuyordu. “Ben Dean.” Dean, bir şeyler sormak istiyordu ama bir soruşturma gibi değil; çünkü düşündüğü kadarı ile karşısındaki adamda bir polisti ve davranışının geri tepmesini istemezdi. Ona dostça yaklaşmalıydı.

“Sence neler oldu.”

Genç adam başını sağa sola çevirmekle yetindi. “Rahatsız mıydı? Ya da bir sıkıntısı var mıydı?” Yine aynı tepki. Dean, samimiyetini arttırarak ona daha da yaklaştı. “Neler yiyip içti hatırlıyor musun?”

Silas kendine gelmeye başlıyordu, gözlerini kadından çevirmeden cevap verdi. “İlk geldiğimizde hafif bir baygınlık geçirdi ama dinlenince geçti. Geldiğimizden beri de hiçbir şey yiyip içmedi ben hep yanıdaydım.”

Dean tepesinde dikilen Ela, Dante ve Angela’ya baktı. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı. ‘Acaba ne oldu?’ ama Ela yerinde duramıyordu. Silas birden, derin bir uykudan uyanır gibi yerinden fırlayıp, bara doğru bakarak parmağını salladı.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

“Sen. Onu sen öldürdün!” Orada masum bir şekilde duran Jackson ne olduğunu anlayamadan, bir iki adım geriledi.

“Ben mi? Ben ne yapmışım?”

“Buraya geldiğimizden beri içtiği tek şey senin verdiği su. Onu sen öldürdün!” Barmen iyice şaşkına dönmüştü.

“Ben onu neden öldüreyim, sen ne saçmalıyorsun.” Dante, hemen araya girip müdahale etmek istedi.

“Hey, hey! Sakin olun. Silas ben bir zehir bilimciyim ve görünürde zehirlendiğine dair bir kanıt yok.”

O anda Jackson, diğerlerine bakarak yüksek sesle konuşmaya başladı. “Geldiğinizden beri benim hazırladığım içecekleri içiyorsunuz. Kimse sinek gibi düşüp ölmedi, değil mi?”

Dante, eliyle ona ‘*Tamam, tamam*’ der gibi bir işaret yapıp adamı susturdu. Silas, tekrar sandalyesine çökmüş, ellerini başının arasına almış bir ileri bir geri sallanıyordu.

“O zaman ne oldu?”

Dante; “Şimdilik kalp krizi gibi görünüyor.” cevabını verdi.

“Ama ama o daha çok gençti.”

Ela; “Daha önce hiç belirti verdi mi?”

“Hayır, bugüne kadar hiçbir şey...”

Şimdi Angela’ da olaya dahil olmuş, onlara ayak uyduruyordu. “Onu ne kadardır tanıyordun.”

“Sadece birkaç ay.”

“O zaman bunu tam anlamıyla bilemezsin, değil mi?” Ses yok. “Bence artık onu yukarı götürmelisin.” Genç adam başını ellerinin arasından sıyrarak kızarmış gözlerle ona baktı.

Dante; “O haklı dostum, hadi onu yukarı taşıyalım.”

Silas birden hiddetlendi. “Ona kimse dokunmayacak!” Dante, ellerini yana açıp onu sakinleştirmeye çalıştı. “Sakin ol dostum. Onu sen taşıyacaksın. Ben sadece yanında yürüyeceğim, anlaştık mı?”

Silas düşmanca etrafına baktı ve yerinden kalktı. “Tamam, ama bir tek sen. O da doktor olduğun için.”

Güçlü kollarıyla kadının bedenini bir hamle de nazikçe sandalyeden kaldırıp kucağına aldı ve Dante’ de hemen arkasından ona eşlik edecekti ki, Ela onu durdurdu.

“Çok şanslısın. Keşke ben de doktor olsaydım.” Dante, gülmemek için kendini zor tutarak, önündeki kadını kristalden yapılmış bir nesne gibi kucağında taşıyan adamın arkasına takıldı. Ela da arkasından onlara gülen Dean ve Angela’yı umursamadan ayaklarını sürüye sürüye cam ayakkabılarını almak için salonun ortasına doğru yürümeye başladı.

KORİDORDAKİ İLK ÖLÜM ODASI

Dante ve Silas üst kata çıkarlarken diğerleri de meraklı gözlerle, arkalarından merdivenlerin başına kadar gelmişlerdi. İşin ciddiyetini anlayanlar üzgün, şaşkın ya da umursamaz derecedeki surat ifadeleriyle yukarı çıkanlara bakıyorlardı.

“Aman Tanrım! Ölü bir kadın mı? Şansa bak. Beni mi buldu?” Gülerek söylediği bu sözlerle karşın insanlar tepkili gözlerle onu süzerken, Damon elleri ceplerinde merdivenlerden yukarı bakarak kimseyi umursamadan devam etti. “Açıkçası buraya gelirken çok sıkıcı olacağını düşünüp, bir olay çıkmasını ummuştum. Sanırım ne dilediğime dikkat etmem gerekiyormuş.”

Merdivenleri, önündeki sanki dünya yıkılmışta altında kalmış gibi omuzları çökmüş olan yaşlı adama çarpmamak için yavaşça çıkan Dante, bunları duymuştu. Kendi espri tarzında birinin daha burada olması her ne kadar hoşuna gitse de konu onun mesleğini kapsayan bir şey oldu mu, o nereden nasıl davranacağını bilirdi. İşte Dante'nin Damon'dan farkı buydu. O gereken yerde mizahını yapar ama iş mesleki boyuta geldiğinde ciddiyete bürünmesini bilirdi. Damon, kendi kendine konuşmasına devam etti.

“Neden kimsenin dokunmasına izin vermedi ki? Belki de onu kendisi öldürdü ve bunu anlamamızdan korkuyor.” Neyse ki; iki adam da gözden kaybolmuş ve bunları duymamıştı.

Onlar gittikten sonra salonda yayılan uğultu, kimsenin doğru düzgün bir şey anlamamasından kaynaklanıyordu. Herkes bir andan bu olay sayesinde kaynaşmaya başlamıştı. Birbirlerine ‘*Sen bir şey fark ettin mi?*’ tarzında sorular sorarken Bianca, olay yaşanırken otelin başka bir yerinde olduğu için ve çok hızlı gelişmesinde dolayı müdahale edemediğinden sinirlenerek yanındaki sadık yardımcısına ve hâlâ resepsiyonda dikilen Raven’a bakarak kendi kendine söylendi ve nedense yukarı çıkmaya yeltenmedi.

‘Kahretsin.’

İki adam, sekiz numaralı odanın önünde durdular. Dante, kendi odalarının hemen yanındaki kapının önüne gelip, Silas’ın isteği üzerinde cebinden anahtarı alıp kapısını açtı. Eski bir yapıya sahip olan otelde hâlâ kart sistemine geçilmediği için kapılar anahtar ile açılıyordu. Otelin bir üst katı daha bulunuyordu ancak gelemeyen davetliler nedeniyle otel müdürü o katı kullanıma kapatmış herkesi birinci kata yerleştirmişti. Dante, onun ölü kadının bedenini yavaşça yatağa yatırmasını kapıdan izledi. Hassaslığının farkındaydı, o yüzden içeri davet edilmeyi bekler gibi bir süre yere bakarak öylece durdu. Silas, derin bir nefes aldı ve kendine doktor diyen adama nemli gözlerle baktı.

“Onu tekrar kontrol eder misin? Ama lütfen incitmeden.”

Dante içeri girdiğinde, yatağa boylu boyunca yatırılmış kadını önce uzaktan incelemeye başladı. Salondayken kadını fark etmemişti bile. Çünkü gözü Angela’ dan başkasını görmüyordu. ‘*Bembeyaz bir teni var, aynı Ella gibi,*’ diye düşündü ve ‘*Anlatılanlara göre her iki Ella gibi,*’ diye sessizce geçirdi içinden. Ama Vivian’ın uzun dalgalı sarı saçları vardı ve bembeyaz yastığın her iki tarafına ufak ağaç dalları gibi serilmişti. Zarif ve ince vücudu ise bir şaheser gibi uzanıyordu.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Silas yatağın yanında, avına saldırmaya hazırlanan bir çita gibi bekliyordu. Dante bunun farkındaydı, o yüzden adamın yüzüne zoraki bir gülümsemeyle baktı.

“Tekrar nefes ve nabız kontrolü yapacağım ve elimden geldikçe nazik olacağım.” Silas, pençelerini geri çekip yavaşça başını oynattı. Dante eğilip, klasik yöntemler ile kulağını kadının dudaklarına doğru götürdü, daha sonrada işaret parmağını yatay bir şekilde burnunun hemen altına koydu ama hiçbir nefes belirtisi alamadı. Bilek ve şah damarı kontrolünden sonra, *‘keşke bir stetoskopum olsaydı,’* diye düşündü ama buralarda böyle bir şey bulamayacağını bildiğinden, bu düşünceyi de kafasından attı. Son olarak genç adama dönüp, kısık bir sesle *“üzgünüm,”* diyerek kadının kalbinin olduğu yere elini götürüp bir süre bekledi. Hayır buradan da bir belirti yoktu, doğrulup bir adım geri çekildi. Kaşlarını çatarak Vivian’ı baştan aşağıya inceledi.

“Hiçbir yaşam belirtisi hissedemedim ama ölü olmak için çok canlı görünüyor, değil mi?” Silas, sevdiği kadının saçlarını incitmekten korkar gibi, yavaşça okşadı.

“Henüz çok yeni oldu. Sıcaklığı hâlâ duruyor, bunu hissedebiliyorum ama uzun sürmeyecek, bunu da biliyorum.” Dante, sevdiği birini kaybetmenin ne demek olduğunu en iyi bilenlerdendi. Öldüğü anı, henüz soğumaya başlayan ölüm sıcaklığını ve yavaş yavaş elinden kayan yaşamı.

“Artık bırakalım da huzur içinde yatsın.” Silas, ellerini kadının saçlarından çekip geri geri yürüdü. “Bence artık üzerini örtmelisin.”

Silas, kapıyı kilitleyip, anahtarı cebine koyarken bir yandan da ağlamaktan çatallaşmış sesiyle kendi kendine söylendi: *‘Kesin olarak öldüğüne eminsek, buradan gidene kadar artık ona kimse dokunamayacak.’*

İki adam sessizce koridordan geçip, merdivenlerden indiler. Balo salonuna girdiklerinde, tüm gözler onlara çevrilmişti. Silas bar masasına doğru ilerleyip bir içki istediğinde, herkes neler

olduğundan artık tam olarak emin olarak, onlar gelmeden önceki hallerine döndüler. Arkadaşları ise onu dört gözle bekliyorlardı.

“Gerçekten ölmüş, nokta.”

Ela, onun omzuna vurarak; “Dante, en iyi sonuç için seni seninle döverim bak. O kadarını anladık, nasıl ölmüş? Cinayet mi yoksa?”

İri adam, ellerini altın ışıltılı saçlarında gezdirip, “Bilemiyorum, çocuklar. Yara izi yok. Kan yok. Kalp krizi olabilir. Gerçi doğru düzgün inceleyemedim ki; sevgilisi sanki bir mabetmiş gibi davranıyor, sadece nefes ve nabız kontrolü yapabildim, o kadar.”

Ela, birden omuzlarını dikleştirdi ve aynı hikâyeyi farklı bir mekânda yaşıyor gibi hissetti. “Hiçbir yara izi yok, kan yok. Belki de zehirlendi ve eğer öyleyse kesin bu bir cinayet.” Üçü birden birbirine bakarak, yakın geçmişteki anılara doğru kısa ama memnuniyetsiz bir yola çıktılar.

HERKES AYNI ANDA ORTADAN KAYBOLURSA, MUTLAKA BİR ŞEY OLUR

Yaşanan olay sonrası herkes, elinden bir şey gelmediği ya da mahsur kaldıklarından ve durumu hızlıca kabullenmek zorunda olduklarından dolayı, kendi hallerinde takılmaya başlamışlardı. Ela ve Dean, iki ara bir derede üzerlerini değiştirip aşağıya inmişler ve bir masada, yanlarında Dante ile durum muhasebesi yapıyorlardı. Damon ve Silas, aralarında iki boş tabure kalacak şekilde bar masasında, Angela ve Aurora, yağan karı seyretmek için camın önüne çektikleri sandalyelerinde, Kai ise onların yakınındaki bir masadaydı. Bianca, kapının hemen dışındaki resepsiyon masasına yaslanmış içeriği izliyordu. Raven ve Hector ise çalışıyormuş görünümü vermek için o masanın arkasında sessizce bir şeylerle uğraşmaktaydılar.

Aradan geçen biraz zamandan sonra, saat gece yarısını vurmadan önce, Angela, oturduğu sandalye de huzursuzca kıpırdandı ve ayağa kalktı. Onun bu halini fark eden Aurora;

“Senin de oturmaktan popon ağrıdı, değil mi?” Angela, aklında başka bir şey varmış gibi -ki gerçekten de vardı- sarı lüleleri konuştuğu sallanan, pembe elbisesiyle ‘Şeker kız Candy’ye benzeyen kadına değil de etrafına bakınarak cevap verdi: “Şu andan popomdan daha fazla şeyler beni endişelendiriyor tatlım. Üzerimdeki kıyafetten bir an önce kurtulmak istiyorum.”

“Ama çok güzel bir elbise ve sana da çok yakışmış.”

“Ah evet, biliyorum ama inan ki hiç rahat değil. Madem bu gece eğlence yok, bu sıkıntıya da katlanmama gerek yok.”

“Üzücü ama evet. Sence o kadına ne oldu?”

“Sanırım kalp krizi, yani anlatılanlara göre öyle olmalı.”

“Evet, eminim öyle bir şeydir. Ben yine de kıyafetimin biraz daha keyfini sürmek istiyorum.”

Angela içten bir gülümseme ile kapıya doğru ilerledi ve gardiyan gibi görünmemeye çalışan ve bunu çok iyi başaran Otel Müdürüne gülümseyerek merdivenlere doğru yol aldı. Aşağıya indiğinde kendini daha rahat hissediyordu ama diğerleri gibi günlük kıyafetler içinde değildi. Çünkü o, öyle bir kadın değildi. O, gece yatarken bile en şık pijamalar giyer, saçlarını tarar ve mutlaka topuklularla gezerdi. Ayağına yine topuklu pabuçlar ve üzerine, derin v yakalı, uzun, siyah, belden aşağısı kloş bir elbise giymişti. Salona şöyle bir göz gezdirdikten sonra, bazı kişilerin yer değiştirdiğini fark etti ama bunu kafasına takmadı. Hâlâ camın yanında oturan Aurora’nın yanına giderek, ona gülümsedi.

“İşlem tamamlandı.”

“Senin adına sevindim, bu arada yarınki semineri iple çekiyorum.”

“Profesörün her şeyden habersiz yukarıda uyuması iyi oldu. Yarın için enerji toplaması gerekiyor. Eğlence olmayabilir ama buraya kadar gelmişken semineri iptal edemez. Haydi gidip bir şeyler içelim. Kar manzarasının bizi bekleyeceğine eminim.”

“Koyu bir kahve içmem gerekiyor, yoksa hemen burada uyuyabilirim sonrasında da bir kadeh şarap fena olmaz.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Angela ve Aurora bara doğru ilerlerken salonun kapısından koşar adımlarla gelen Raven, az kalsın onlara çarpacaktı. Sönük sesiyle “üzgünüm” dedikten sonra, Jackson’ın duyabileceği kadar yaklaştı.

“Dokuz numaralı odadaki Frank Anderson için bir şişe viski ve buz lütfen.” Elindeki bardağı, ustaca kurulayan barmen; “Yanında ekstra bir şey.”

“Hayır hayır. Yalnızca viski ve buz istemiş.”

O anda bara gelen Angela, bir kolunu masanın üstüne dayayıp tatlı tatlı gülümsedi. “Demek ki uyanmış. Bay Anderson viskisini her zaman sek ve buzlu içer.”

Jackson bembeyaz dişleri ile ona karşılık verip bir yandan da siparişi hazırlarken kadına kur yapma çabasındaydı. “Peki ya sizin kadar güzel ve etkileyici bayanlar.”

Angela, şimdi dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleştirmişti. “Ben viski içmem.”

O anda kısa boyu ile bar sandalyesine karşı verdiği savaşı kazanan Aurora; “Bana bir kırmızı şarap ama önce koyu bir kahve lütfen.”

Angela ona bakıp; “İşte buna hayır diyemem.”

Barmen, profesörün istediği siparişi hazırlarken garson kızda biraz geride yere bakarak bekliyordu. Oturduğu masadan ona dikkat eden Kai, geldiğinden beri kızın hep üzgün durduğunu fark etmişti. Belki yaşının ufak olmasından ki dışarıdan öyle görünüyordu ya da çok çekingen biriydi. Ama merhametiyle ünlü bir polis, böyle insanları gördüğünde onlara yardım etmeyi, en azından derdini sormayı severdi. Tam ayaklanmış onun yanına gidecekti ki, birden Angela’nın ondan önce davranıp kızın yanına yaklaştığını gördü.

Şimdi Raven, Kai’ye arkası dönük bir biçimde duruyor; Angela ise onun önünde kıza bir şeyler anlatıyor gibiydi. Kadının yüzünden anladığı kadarıyla, oda onun mutsuz görünmesinden endişelenmiş ve yardım etmek istemişti. İkisi birkaç saniye daha

öyle kaldıktan sonra barmen siparişin hazır olduğunu söylediğinde Raven başını oynatıp, bara doğru yürüdü. Angela hâlâ gülümsüyordu. Kai, kendisi gibi merhametli insanların hâlâ var olduğunu gördüğü için mutlu olmuştu. Genç kız bunu fark etmiş olacak ki, birden ona baktı ve göz göze geldiler.

Kai, ona öyle şefkatli bir şekilde bakıp gülümsemişti ki, garson kız bunu anlamış ve ince dudakları yukarıya doğru kıvrılmıştı. Şimdi Kai, *'Galiba sadece insanların ona iyi ve samimi davranmasına ihtiyacı var,'* diye düşünüyordu. O sırada Raven, merdivenleri hızla tırmanıp, gözden kaybolunca, koridorun başında rahat bir nefes aldı. Mutsuzdu. Kendini bildi bileli hep mutsuzdu. İnsan ilişkileri konusunda da çok başarısızdı ama yine de buradaydı işte. Angela ile konuştuktan sonra, o güzel esmer adamın ona bakışı çok hoşuna gitmişti. Ama o türden bir hoşla gitmek değildi bu; sanki onun mutsuzluğunu anladığını belirten ve *'Bir derdin olursa buradayım,'* der gibi bir bakıştı. Genç kız belki de hayatında ilk kez böyle hissediyordu; güven veren sıcacık bakışlar ve tatlı bir gülüş. Kısacık bir an için mutlu hissetmişti ve en son ne zaman böyle hissettiğini asla hatırlamıyordu. Talimatlara uyarak, elindeki tepsiyi yavaşça dokuz numaralı odanın kapısına bırakıp, merdivenlerden aşağıya indi.

Aradan geçen yaklaşık iki saat sonra kahve ve bir kadeh şarabın ardından Aurora, sandalyesinden aşağıya zıplayarak indi. "Ben de artık parti havasından çıkmalıyım, şu anda buraya çok uygunsuz kaçıyorum." Esneyerek kocaman açtığı ağzını eliyle kapatıp; "Ayrıca çok uykum geldi, her an uyuya kalabilirim." deyip oradan ayrıldı. Yürümesi adeta yalpalamaya dönüşmüştü. Angela, *'komik kız'* diye düşünerek salonun kapısından çıkana kadar arkasından gülümsedi.

Angela'nın biraz ilerisinde oturan Damon, içtiği tekila ile gelen limon dilimlerinden birinin kabuğunu yan tarafında oturan ve kafasını masaya dayamış olan Silas'a fırlattı. Genç adamdan

hiçbir tepki yoktu. Barmen' e dönerek; "Sızmış. Birisi odasına götürmeli."

Jackson, elindeki bezle masayı silerken, "Çok fazla içti," Sonra etrafına bakındı ve onlara doğru gelen Kai ile göz göze geldi. Kai tek başına oturmaktan sıkılmış olacak ki, ayaklanmış, bara doğru yürüyordu. Silas'ın durumunu görüp yanına oturdu ve onu uyandırmaya çalıştı. Biraz çaba harcadıktan sonra ise kafasını oynatan genç adamı kaldırmayı başardı. "Haydi seni yukarı çıkartalım, bu gece bu kadar yeter."

Silas, hiçbir şey anlamamış gibi buğulu gözlerle etrafına bakınıyordu ve onu kolundan tutan adama karşı koymadan ayağa kalkıp, zorla yürümeye başladı. Damon, arkalarından kızarmış gözlerle bakarak; "Bende lavaboya gitsem çok iyi olacak," deyip onların arkasından yola koyuldu. O sırada içtiği ilk kadeh şaraptan sonra yüzünü buruşturan Angela, barmenin dikkatini çekmişti.

"Sanırım beğenmediniz."

"Çok daha iyilerini içmiştim." Jackson, otele geldiğinden beri dikkatini çeken genç kadını tavlama çabasıındaydı ve bu fırsatı kaçıramazdı.

"Mahzende enfes bir malzeme var. Bekleyin hemen sizin için getiriyorum." İlgi görmeye alışık olan ama bundan pek etkilenmeyen Angela, '*Sen bilirsin*' mahiyetinde sadece omuz silkmekle yetindi.

Ela ve Dean ise biraz yürüyüş yapmak için bahçeye çıkmaya yeltendiler. Hâlâ kapıda misafirlerini gözetleyen Bianca, onların önünü kesip; '*dışarısı tehlikeli olabilir*,' uyarısını yaptıktan sonra kenara çekildi ve '*içerisinin de tehlikeli olabileceğini*' düşünerek, onlar kapıdan çıkana kadar arkalarından kaşlarını çatarak izledi.

Artık Bianca'nın da huzursuzluğu yüzünden okunuyordu. Dudaklarını ısırarak ortalarda dolanıyor, herkesi bir arada tutmaya çalışıyordu ama buna tam yetkisi yoktu. Bu yüzden,

salonun kapısından çıkanlara tek tek bakıyor merdivenlere gidene kadar onları izliyordu. Bazıları ise yukarı çıkan merdivenden değil de giriş katında bulunan genel tuvalet, kiler ve mahzene gidiyorlardı. Ama hepsini aynı anda izlemesinin imkânsız olduğunun da farkındaydı.

Herkes bir yöne dağılınca, merdivenlere doğru bir bakış attı ve boş olduğunu gözlemledikten sonra hızlıca tırmanıp kendini üst katın koridoruna buldu. Kısa bir süre sonra da oradaki işini bitirdiğini düşünerek aşağıya indi. Ve gözleriyle kapıda ona sorun yaşatan adamı aradı ve '*Nerede bu?*' diye içinden söylenerek onu aramaya koyuldu.

Ela ve Dean, otelin eskimiş kapısını birkaç denemeden sonra açıp dışarı çıktıklarında sanki içeride nefessiz kalmışlar gibi, derin derin soluklandılar. Ela yürürken, karda kaymamak için genç adamın koluna girmişti. Binanın kapısından uzaklaşıp, giriş yaptıkları bahçe kapısına ve hemen ilerisindeki karla kaplı, kapanan ağaçlı yola baktılar.

Dean; "Bu mahkûmiyet ne kadar sürer sence."

"Olmak istediğin daha iyi bir yer mi var?" Dean, kafasını kaldırıp gökyüzüne bakarak, temiz havayı içine çekti ve gözlerini kapatıp gülümsedi. "Bence, mahsur kalmak için güzel bir yer."

Aslında bu genç adamın '*Seninle olduktan sonra hiçbir yer fark etmez,*' deme biçimiydi. Hava çok soğuktu, gece ayazı çökmüştü. O yüzden fazla dayanamayıp bahçe giriş kapısından dönüp, yüzleri otele doğru yavaşça yürümeye başladılar. Dönüşü geniş açıyla yaptıkları için dikdörtgen binanın yan tarafına görebiliyorlardı.

Ela; "Gerçekten güzel bir yer. Her ne kadar kış insanı olsamda baharda da burası çok şahane olur."

"O zaman biz de baharda tekrar geliriz." Kız, koluna girdiği adama biraz daha sokularak, memnuniyetini gösterirken bir yandan da bu gece olanları düşünmeye koyuldu. Bunu Vivian'ın ani ölümü yüzünden konuşmaya fırsatları olmamıştı ama belki

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

de böyle şeyler konuşulmaz yaşanılır ve sadece hissedilirdi. Birden gözüne bir şey ilişti.

“Dean, baksana! Birinci katın camlarından birisi aralık kalmış. Bu hava da kim camı açar ki?”

Yukarıya doğru bakan genç adam; “Belki koridordaki bir camdır, havalandırmak için açılmıştır.”

“Koridorda cam yoktu ki.”

“Bu ne dikkat, yoksa sıkıntıdan bir şeyler mi aramaya başladın?” Kız onun omzuna hafifçe bir yumruk atarak incelemeye devam etti.

“Bu odalardan birinin balkon camı sanırım.” Camları sayarak oda numarasını bulmaya çalışıyordu.

“Belki şu ölen kadının olduğu odanın balkon camıdır. Açık bırakmış olmaları çok mantıklı olurdu.”

Ela kaşlarını çatarak, parmağıyla camları saymaya devam ediyordu. “Burası koridorun sonunki iki oda. Birisi ölen kadının olduğu ama açık olan cam diğerinin. Orada kim kalıyordu?”

“Kaç numara oluyor orası.” Ela, koridordaki kapıları ve numaraları gözün de canlandırarak saymaya koyuldu.”

“Dokuz numara sanırım.”

“Hımm, Profesörün kaldığı oda olmalı. Biz çıkmadan hemen önce şu garson kız bara gelip, dokuz numaralı odadaki Frank Anderson için viski istemişti.

“Sanırım adamı fazla alkol yüzünden ateş bastı. Yoksa bu havada başka açıklaması olamaz.”

GOTİK PRENSES

İçeri geldiklerinde etrafa göz gezdirdiler. Dean, Dante'yi arayarak salonda dolaşmaya başladı. Ela ise Angela'yı tek başına otururken görüp o tarafa doğru yöneldi. Güzel kadın elinde telefonu, hızlı hızlı bir şeyler yazmaya çalışıyordu. İzin isteyip yanına oturdu. Kadını merak etmişti; çok güzel ve çekici birisi olduğunu düşünüyor ve de sohbet etmek istiyordu.

“Telefon şebekesi berbat durumda, değil mi?” Güzel kadın, birden kafasını kaldırıp, telefonunu bar masasına bıraktı. Gülümseyerek; “Hem de nasıl. Durumumuzu açıklamak için birkaç kişiye ulaşmaya çalışıyorum, tabii mesajlarım giderse.”

“Oturabilir miyim?” Güzel kadın, gülümseyerek, başını salladı. Ela, barmenin orada olmadığını görünce etrafına bakındı.

Angela; “Sen de üzerini değiştirmişsin.”

Ela, üzerindeki kazağa bakarak; “Evet, ben Külkedisine dönüştüm ama sen hâlâ çok şıksın.” Birbirlerine gülümsediler. Angela, mesleği dolayısıyla ruhuna mih gibi çakılmış olan gözlemlene yeteneğini kullanarak herkesi tek tek incelemiş ve bu kızdan çok hoşlanmıştı. Kendine has tarzı olan kişiler onda ilgi uyandırırdı ve bir profil uzmanı olarak, bu kızda saklanmış birçok şey olduğunu düşünüp hazineyi bulmaya yeltendi.

“Önemli olan, sadece mutlu olmandır; neyle mutlu olduğun değil. Ben mesela, pijamalarımın altına bile böyle topuklu ayakkabılar giyerim ve bu benim mutluluk anlayışımdır.”

“Bana göre de tam bir işkence.” Ela gülerek devam etti. “O ayakkabılarla gezinmene hayran kaldım, ben benimkileri ilk fırsatta çıkarıp fırlattım.” Gülüşerek bir müddet daha havadan sudan söz ettiler. Ela, birden garip hissedip gözleriyle Dean’i aradı. Ondan bu kadar az bir zaman bile olsa ayrı kalmak, içinde bir boşluğa sebep olmuştu. Bu, ona alıştığında mı yoksa hissettiği duygulardan mı, bazen anlayamıyordu ama o yanından gidince içini kaplayan garip histen nefret ediyordu. Durumu hemen fark eden Angela, onun baktığı yöne kafasını çevirip, camdan dışarıyı izleyen Dean’i işaret etti.

“Hoş bir adam, sevgilin mi?”

Ela, kızardığını hissederek; “Neyim olduğunu ben de tam olarak bilmiyorum.”

“Birbirinize bu kadar güzel baktığınıza göre, bir şeyin olmalı diye düşünüyorum ayrıca az önceki gösteriniz çok tutkulu birer âşık olacağınızı garanti ediyor.

Ela, iç geçirerek; “Yaşadıklarımızdan sonra sanırım bu mümkün ya da imkânsız.”

Angela, düşünceli bir şekilde uzaklara daldı. “İnsanın güçlü olduğunda da güçsüz olduğunda da ilk kapısı her zaman aşktır. Tüm kapılarını ona açmaktır.” Sonra kıza dönerek; “Onunla ne kadar zamandır birliktesiniz?”

Ela, kafasını yana eğerek gülümsedi; “Aslında birkaç ay oldu ama sanki koca bir ömür gibi geliyor. Sanki onu ezelden beri tanıyormuşum gibi ama aslında hiç öyle değildir, değil mi?” Güzel kadının bu konularda tecrübeli olduğu anlaşılıyordu ya da Ela, Dean’ den sonra böyle şeyler konuştuğu birini bulduğu için böyle düşünmüştü.

“Ya onu aslında hiç tanıımıyorsan, tanımadığın biriyle birlikte olmak zor olmaz mı?”

“Bilmem ki? Belki de daha kolaydır. Mesela yıllarca birlikte olduğun birinin yanında, misal daha önce hiç dans etmediysen ve hep çekindiysen, bu tabunu kırmak biraz zordur ama yeni tanımaya başladığın birinin yanında en başında dans edersin ve işte bunun gibi şeyler. Çok kötü anlattım, değil mi? Bu işlerde pek iyi değilimdir aslında.”

“Hayır tatlım, sen açık kitap olmasan da yine de ne demek istediğini anlayabiliyorum. Neden o peki?”

“Çünkü bana benziyor, aynı şeyleri yapmayı seviyoruz.”

“Bu sıkıcı değil mi?”

“Hayır neden olsun ki? Ben kendimi böyle seviyorum, ben de olmayan bir şeyi istemiyorum, olanları çoğaltmak istiyorum. Ve mükemmeliyet aramıyorum çünkü kimse mükemmel olamaz ve biz de mükemmel değiliz, uyumluyuz. İşte bu yüzden o.”

“Bu çok iddialı bir savunma, iddialı ama başarılı, kendini çözen insan her şeyi çözer, dünyanın en karmaşık olayı olan aşkı bile.” Ela, boynundaki kolyesini ile oynayarak tekrar etrafa göz gezdirdi. Angela ise geçmişte yaşadığı bir takım üzücü tecrübeleri olacak ki, sözlerine sakince devam etti. “Etrafımızdaki insanlara bakıyoruz ama tam olarak ne olduklarını görmüyoruz ve onları kendi oluşturduğumuz çerçevede hayal ediyor, sadece bizim isteklerimizi karşılayacak ruhlarmış gibi düşünüyoruz. Aslında herkes her şeyin ortasını ister, değil mi? Hava durumunun, yemeğinin sıcaklığının ve de hislerinin. Denge! Denge çok önemli, özellikle ilişkilerde. Bu gece ölen kadın mesela, ne kadar üzücü bir olaydı değil mi?” İki de başlarını üzgün bir şekilde oynatarak, Vivian’ın öldüğü masaya doğru baktılar.

Angela, devam etti. “Yanındaki adamın ona nasılda baskı kurduğunu fark ettin mi? Çok abartılıydı ve o kadın eğer ölmeseydi de bir gün o adamı mutlaka terk ederdi.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Ela, bu feyz alınacak sözleri, ihtiyacı olmamasını umarak kafasının bir köşesine hemen not etti. “Sanırım haklısın, bu benim ilk aşk deneyimin olduğun için yorum yapamayacağım.”

“Sen de sanırım şanslısın, ilk atışta hedefi tam on ikiden vurmuşsun. Onunla evlenmelisin, hem de hiç vakit kaybetmeden.”

Ela, bunu duyunca birden irkildi. “Evlilik mi? Çok erken değil mi? Yani şey, biz henüz...”

Angela, onun lafını bölerek; “Hadi ama tatlım, insanın karşısına böyle bir aşk bir kere çıkar, uzatıp da kaybetmenin hiçbir anlamı yok. Sadece kesin olarak ne istediğini bilmek önemli. Mesela kadınlar ilk başta alfa erkekleri çekici bulurlar; kıskanç, sözünü geçiren, korumacı ve despot. Bu, ilk etapta hepimizin hoşuna giden bir şeydir. Çünkü bu davranışlar ile çoğu zaman önemsendiğimizi hissederiz ve bunlar bizi bir anlığına da olsa mutlu eder ama sonra bir bakmışsın, kendin olmaktan çıkmış onun yörüngesinde dönmeye başlamışsın. Yani seni olduğun gibi kabul etmeyip, kendi istek ve ihtiyaçlarına göre, istediği kişiye dönüştürmek isterler.

“Peki ya sonra?”

“Sonrası, karşı taraf için sıkıcı gelmeye başlar, baskı iyice derinleşir ve nefes alamaz hâlâ gelirsın, kendi alanını kaybedip merkezine düşersin ve bir bakmışsın, av olmaktan çıkıp yakalanmışsın.”

“Bu ne kadar kötü bir durum peki?”

“Şöyle söyleyeyim sana, yaradılış gereği özellikle alfa erkekler avcıdır, kadınlar ise av ve bir erkek avını yakalarsa ne olur?”

“Onu yer.”

Angela, hiç beklemediği bu cevabın üzerine bir kahkaha attı. “Çok tatlısın ama bir açıdan doğru diyebiliriz. Onu yer ve yoluna devam eder, yeni avlar aramak için çünkü artık onun için bir heyecanın kalmamıştır.”

Ela, gözlerini fal taşı gibi açmış kadına bakıyordu. “Bu ne kadar ürkütücü bir şey, bu konular hakkında öğreneceğim çok şey varmış.”

Angela, tebessüm ederek elini, onun elinin üzerine koydu. “Ama senin durumun böyle değil, korkmana gerek yok.”

“Nedenmiş o?”

Angela, Dean’e doğru bakarak; “Çünkü o bir Beta erkeği, tatlım.”

“Beta erkeği iyi bir şey mi, çünkü diğerinden pek hoşlanmadım da kimsenin akşam yemeği olmak istemem, ya da birlikte olacağım kişinin Hannibal olmasını.”

Angela, tekrar bir kahkaha attı. “Öyle bir şey olmayacağına seni temin edebilirim, tatlım. Sen lider olansın, o ise senin arkandaki sessiz güç.”

“Hımmmm işte bunu sevdim.”

Angela derin bir iç çekişle devam etti. “Böyle erkekler iyidir, seni herkese, her şeye karşı korurlar, gerekirse kendilerine karşı bile.”

Ela, bir süre düşündü ve bu duyduklarını beyninin süzgecinden geçirip, Dean’in gerçekten de bir Beta erkeği olduğuna karar verdi ve bu onu mutlu etti. Angela, ona biraz sokulup, eğlenceli bir hava takındı.

“Evlen onunla ve hayalindeki gelinliği giy.”

Ela, birden şaşırıp istemsizce geri çekildi. “Gelinlik mi?”

“Hadi ama, burada kız kıza sohbet ediyoruz sadece, her kadının hayalinde bir gelinlik vardır.”

Ela, dudaklarını ısırarak düşünmeye koyuldu. “Şey, benim yoktu, yani hiç hayalini kurmadım, henüz. Tabii sen aklıma sokana kadar.”

Angela, kollarını bağlayıp, biraz geri çekilerek onu süzmeye başladı. Ela, o anda aklına ilk gelen cümleleri kurdu. “Tamam, bir düşünelim. Bir kere gotik bir tarzı olsun, benim pluviofil kişiliğimi yansıtın, ayrıca birkaç yerinden ufak zincirler sarksın,

o da metalci kişiliğimi yansıtsın. Abartı dekolte istemem çünkü bana göre gelinlik biraz masumiyet çağrıştırmalı, ayrıca dantel işlemleri ve sert değil, romantik bir havası olsun. Ve son olarak da ne kadar yanlış düşünülecek olsa da rengi siyah olsun. Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. Çünkü bu benim gelinliğim ve bir kere giyeceğim, değil mi? Yani umarım öyle olur.”

Angela'nın yeşil gözlerini yukarıya yuvarlamasından ve alnının kırışmasından anladığı kadarı ile düşüncelere daldığı belliydi. Ela, dudaklarını yukarıya doğru büzerek, alnını kırıştırdı. “Tam bir kavram kargaşası oldu, değil mi? Hiçbir modacı böyle bir tasarım üzerinde çalışmak istemez”

Angela, ona doğru bakıp, parmaklarını şaklattı. “Bence bu mükemmel bir fikir ve bahsettiğin tasarımı yapacak bir sürü modacı tanıdığım var. Buradan ayrıldıktan sonra sana söz, o gelinliği tasarlayacağız.”

Ela' nın içini bir huzur kapladı ama yine de sormadan edemedi. “Angela, neden bu kadar pozitifsin, belki de bu ilişki yürümez.”

Kadın yine uzaklara dalmıştı. “Hayır tatlım, gerçek aşkı nerede görsem tanırım. Bana güven.” Ela, bunu duyduğuna memnun olmuştu ama Angela'nın hüznü gözlerinden okunuyordu.

“Senin de neyin olduğuna karar veremediğin birileri var galiba.” Güzel kadının gözleri geçmişte takılı kalmış gibiydi, bar raflarındaki ışığın vurduğu renkli şişelere bakarak; “Ben en azından denemiştım.”

“Nasıl yani.”

Düşüncelerinden sıyrılıp ona baktı. “Aşk bir savaş değildi ama ben savaştım, o da karşılık verdi. Hikâye bu kadar.” Ela, şimdi üzgün gözlerle ona bakıyordu. “Boş ver tatlım, herkes hak ettiği hayatı yaşar.”

“Ben de bir zamanlar hiç hak etmediğim şeyler yaşadığımı düşündüm ama o anlarda onları yaşamasaydım, şimdi burada ve bu insanla asla olamazdım. O yüzden anladım ki önemli olan yolda başına gelenler değil de mücadele ederek vardığın yolun sonundaki güzellikler.” Angela artık emindi, bu kızın hayatında bir şeyler olmuş ve bu onu etkilemişti ama daha fazla üzerine gitmedi. O anda aralarında kısa bir sessizlik oldu ve az ileride birinin onları dinlediğini o zaman fark ettiler.

Dante, sırtarak; “Demek gotik ha! Bak sen, yetkililere söyleyelim de senin de masalını yapsınlar” İri adam iki elini yukarı kaldırıp yarım daire biçiminde açarak; “Gotik prenses yakında sinemalarda. Kuzgun karası saçların ve siyah gelinliğin ile çok uygun bir afiş bile tasarladım sana.”

Ela, kara gözlerini kocaman açarak onu azarlamaya başladı. “Kör kuyularda merdivensiz kal, Dante! Sakın bunu kimseye, özellikle de ona söyleme, tamam mı? Bak biz sadece kız kıza aramızda masumca konuştuk, o kadar. Kendini bana öldürtme.”

İri adam pes etmiş gibi bir elini kaldırıp, diğeri ile de dudaklarına fermuar işareti yaptı ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. “Kesin çenesini tutamayacak, kesin.”

Dante, ilerlerken eliyle arkaya onay işareti yapıp, ‘*Beni nasıl da tanıyor*’ diye söylenip, iyice uzaklaştı.

Angela, bu durumdan çok keyif almaya başlamıştı. Söylenenlerin hepsini anlamadığından kıza bakıp; “Sen İngiliz değilsin.”

“Çok mu belli oluyor?”

“Aksanın ve karakteristik yapın çok değişik.”

“Evet, değilim. Yani yarı İngiliz'im ama onu da yeni öğrendim.” Angela anlamaya çalışan gözlerle ona bakınca; “Çok karışık benim bile anlamam uzun sürdü.”

Güzel kadın salonun sonundaki camdan dışarıya uzun uzun baktı. “Sanırım vaktimiz bol, tabii anlatmak istersen.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Ela'nın beklediği gibi olmamıştı. Bu büyüleyici kadın çok samimi davranıyor ve onun da hoşuna gidiyordu. Çünkü onun bir insanda aradığı ilk özellik samimiyetti. Etrafına şöyle bir bakıp, omuzlarını dikleştirdi.

“Ben Türk’üm.”

Angela, şaşırmış ama bir yandan da onaylayan bakışlarıyla; “Bunu gururla söyledin.”

“Çünkü bundan gurur duyuyorum.”

“Peki buralarda ne işin var, polis misin, davetli mi?”

“Polis değilim, arkadaşlarım ile geldim ve ne işim olduğu da işte o kısmı biraz karışık.”

Daha sonra koyu bir sohbete tutuldular. Ela, çok detaya girmeden ve isim vermeden İngiltere’ye gelişini ve ailesinin kaybını anlattı. Kadın onu büyük bir dikkatle dinlemiş ve gerektiği yerlerde teselli vermişti. Konuşma sonrası kendisine gelince de oda hikayesini anlattı ve Ela, onun da anne babasını küçük yaşta kaybettiğini, bugüne kadar kendi kendini yetiştirdiğini öğrenince onu kendisine daha bir yakın hissetti ama anlamıştı ki; Angela bu günlere yalnız başına gelmişti kendisi ise çok şanslıydı.

Gerçek anne ve babası olmasa da yakın zamana kadar onun da bir ailesi vardı ama yine de Angela’da çok başarılı bir kadın olmuştu. Tabii bu sadece dışarıdan görünendi, insanlar, bakıldığında hüznlerini gösteremiyor olabilirlerdi ama bu onların varlığını inkâr edemezdi. Akıllı bir insan gibi davranıp sahip olamadıklarına üzülmeyen, elin de olanlarla mutlu olmaya çalışırsan acıların daha da çekilir hale gelebiliyordu. Onların birbirlerini anlayışla dinlerken, birbirlerine iyi gelirken kendilerine de iyi gelmesi, en azından biri için büyük bir rahatlama olmuştu.

Diğerleri de yavaş yavaş normal hallerine dönmeye başlamıştı. Aurora, pembe elbisesini değiştirip bir kot pantolon ve bluz ile aşağıya inmişti ve bluzu da aynı elbisesi gibi şeker

pembesi renginde ve ışıl ışıldı. Bu gece artık kimse davet havasında değildi. Öyle ki; Damon ve Kai de smokinlerinden kurtulmuş günlük kıyafetleri ile oturuyorlardı. Aynı masada oturan iki adam doğru düzgün tanışmadıkları halde sohbe koyulmuşlardı.

Damon; “Sakin onu, ölü gelinin odasına yatırdığını söyleme?”

“Yok daha neler, benim odamdaki diğer yatağa yatırdım, ayrıca onun kapısı kilitli.”

Damon, muzip bir şekilde güldü. “Demek gidip kontrol ettin, öyle mi?”

“Neden böyle bir şey yapayım ki? Yukarı çıkarken anahtarın cebinde olduğunu ve kimsenin sevgilisini rahatsız edemeyeceğini söyleyip durdu.”

“Keşke anahtarı alsaydın o zaman.”

Kai, kaşlarını çatarak; “Senin derdin ne?”

Damon, umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Can sıkıntısı.” Sonra düşünceli bir biçimde devam etti. “Tuhaf. Sevgilin ile güzel bir otele hafta sonu tatiline geliyorsun ve daha ilk geceyi geçirmeden kadın kollarında ölüyor. Başıma gelmesini hiç istemeyeceğim bir olay.”

“Kimse istemez.”

“Bir de burada mahsur kaldık, hem de ölü bir kadın ile. Umarım, hayaleti gece odalarımızı gezmez.”

NEREDE BU PROFESÖR?

Dante, yaşanan ani olaylardan sonra acıktığını daha yeni fark ediyordu. Önce mutfağa doğru gidip, yedikleri atıştırmalıklardan sonra bir şeyler aradı. Dışının kestiği birkaç abur cuburu alıp, otelin arka kapısına yürüyüp, biraz hava almak istiyordu. Aynı zamanlarda Bianca'da aklındaki işleri halletmiş, Dante'yi aramak için otelin girişinde dolandıktan sonra pes edip, ön kapıdan bahçeye yürümeye çıkmıştı. Herkesi kontrol altına almaya bir ara vermeliydi. Olayları, şansına güvenip akışına bırakmak zorundaydı. Çünkü başka seçeneği yoktu. Karanlığın içine büründüğünde, az önce '*Nerede bu adam*' diye düşündüğü Dante'yi, arka kapının eşiğinde dikilip etrafa bakınırken gördü.

Dante, dışarı çıkıp çıkmama konusunda kararsızdı, çünkü üzerinde ceket yoktu ama içeride de çok bunalmıştı. Ela ve Angela'nın sohbetine kulak misafiri olduktan sonra oradan oraya dolanıp durmuştu.

Tekrar içeri geri geldiğinde Angela'yı barda tek başına otururken buldu. Gözleri arkadaşlarını aradı. Ela, Angela'nın yanından kalkmış, Dean ile bir masada oturmuş, kafa kafaya vermiş bir şeyler konuşuyorlardı. Tekrar bara baktı. Barmen Jackson, elindeki şarap şişesiyle güzel kadına kendini kanıtlamaya çalışıyordu. Dante, hemen yanına gidip, nezaket

icabı izin istedi. İsteddiği zaman çok ciddi olabildiği gibi çok nazık de olabiliyordu.

Angela ona gülümseyerek baktı ve aynı bakışlar ile yanındaki bar taburesini işaret etti. “Demek Marino ha! İtalyan mısın?”

“Hiç belli olmuyor, değil mi?”

Karşılıklı ufak bir gülüşmenin ardından; “Adını söylemesen asla anlaşılmaz. İtalyanlar genelde senin kadar sarışın olmaz.”

Dante, buruk bir ses tonuyla cevap verdi. “Babam İngiliz, ona benziyorum ama İtalyanım işte.”

Angela fazla zorlamaması gerektiğini anlamıştı. “İşler biraz karışık galiba, ama hangimizin öyle değil ki.” Onlar yine bir sohbet havasına girdiklerinde enerjilerini fark edip elindeki fırsatın kaçtığını düşünen Jackson, sinirli sinirli bardakları kurulamaya başladı.

Dante, Angela ile yaptığı güzel sohbetin ardından büyülenmiş bir şekilde arkadaşlarının yanına giderken, Aurora da henüz Angela dışında kimseyle yakınlık kuramadığı için bu durumdan faydalanıp onun yanına gitti. Bar taburesine tekrar tırmanmaya çalışırken; “Biliyor musun, kısa boylu olmayı en çok böyle zamanlarda sevmiyorum, acaba sevdiğim herhangi bir zaman var mı? Dur bir düşüneyim. Hımmm öyle bir zaman asla olmadı.”

Angela, küçük bir kahkaha attı. “Eminim iyi tarafları da vardır. Mesela yaşlılarından her zaman daha genç görünürsün, ayrıca çok da tatlısın.”

Aurora, yerinden yerleşirken sallanan buklelerini düzelterip; “Bunlar kısa boylular için avuntular bence. Tatlı olmak pek işe yaramıyor. Oysa ki sana bir bak, geldiğimizden beri herkesin gözü senin üstünde.”

Angela, üzerinde olan gözlerin farkındaydı ama bu onun umurunda bile değildi ve bu umursamazlık onun kibrinden değil, zekasından kaynaklanıyordu. Yanındaki genç kadına biraz sokularak; “Sana bir sır vereyim mi? Benim için güzelliğin hiçbir önemi yok. Ben zekaya âşık olurum. Dediğin gibi ben güzel ve

çekici bir kadını ama etrafına bir baksana beni kimse tanımıyor ve sadece bakışlarıyla görmeye çalışıyorlar, onlar için cinsel çekim dışında hiçbir şeyim, işte bu yüzden umurumda da değil.”

“Bu da beni avutman gibi oldu ama hadi neyse. Senin şu yanında çalıştığın Profesörde eminim sana âşık olan adamlardan sadece biridir.”

Angela kaşlarını çatarak; “Onunla gayet profesyonel bir ilişkimiz var ama her erkek gibi onunda benden etkilendiği zamanlar olmuş olabilir.”

Bunları söyledikten sonra, tabureden kalkıp geldiğinden beri onu en çok etkileyen kişinin yanına doğru yürümeye başladığı sırada Aurora arkasından seslendi. “Profesör yeniden uymuş galiba.”

Bu sözler üzerine Angela, hızlıca arkasına döndü. “Nerden biliyorsun?”

“İsteddiği tepsi hâlâ kapının önünde duruyordu.”

Kadın şimdi, düşünceli bir hal almıştı. “İşte bu çok ilginç, Bay Anderson asla bir viski şişesini kapının önünde bırakmazdı.”

O andan Dante ve arkadaşları da ona yakın olduklarından bu konuşmalara şahit olmuşlardı. Dante, hemen ayağa kalkarak; “Bir sorun mu var?”

Angela’nın aklı karışmıştı. “Hayır. Evet. Yani bilmiyorum.”

Ela, geldiğinden beri yaşadıkları iyi ve kötü olaylardan sonra ancak fark ettiği şeyi birden söyledi. “Profesörü geldiğimizden beri hiçbirimiz görmedik.” Etrafına bakınarak, “Benim gibi düşünen başka kimse var mı?”

Angela, telaşla; “Biz ilk gelen konuklardık ve Bay Anderson yolda sarhoş olmuştu. Kayıtlar yapıldıktan sonra direkt odasına çıkıp uyumak istediğini söyledi.”

O anda, Otel Müdürü çoktan yanlarına gelmişti bile; “Bay Anderson’un otele girişini ben ve çalışanlarım gördük, sorun nedir?”

Angela biraz rahatlamıştı. “Belki de önemli değil, benim kuruntum da olabilir. Resepsiyonu aradığında görüştüğü kişi kimdi?”

“Hector.” Bianca çoktan kafasını çevirip, onu gözleri ile aramaya başlamıştı bile, bunu gören adam, son sürat yanlarına geldi.

“Buyurun, efendim.” Raven’ da onunla birlikte gelmişti.

“Hector, Bay Anderson telefonda sana ne söyledi.”

“Bir şişe viski ve buz, efendim. Kapının önüne bırakmamızı ekledi bir de. Ben de Raven’ a aynen böyle söyledim.” Garson kızı işaret ettiğinde; o da onaylayarak kafasını oynatmıştı. Bianca, Angela’ya bakarak onay istedi.

“Aynı geçen senelerde olduğu gibi, siz de biliyorsunuz Bayan Black.”

“Evet evet, hep aynısını yapar.”

Otel Müdürü sonra Raven’a dönüp; “Bekledin mi peki?” Kız, sanki yanlış bir şey yapmış da azar işitecekmiş gibi çekingen bir tavırdıydı.

“Hayır efendim, bırakıp hemen aşağıya yerime indim.”

“Tamam, gidebilirsiniz. Şimdi sorun nedir, anlayamadım.”

Olayların hararetinden, şimdi Aurora’da yanlarına gelmişti. “Ben odama çıktığım sırada, tepsinin hâlâ kapıda olduğunu gördüm ama o anda önemsemedim.”

Konuşmaları dikkatlice dinleyen Ela, Kai’ye dönerek; “Siz yukarı çıkardığınızda bir şey fark ettiniz mi?”

O anda Dante; “Umarım adamı, kadının olduğu odaya yatırmadın.”

Kai, bu soruyu ikinci kez duymanın bezginliğindeydi. “Tabii ki hayır, neden herkes bana bunu soruyor? Benim odamdaki boş yatağa yatırdım.” Sonra Ela’ ya dönüp; “Ne gibi bir farklılıktan bahsediyorsunuz?”

“Kapının önünde duran bir tepsi mesela.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

“Hangi kapının?”

“Dokuz numaralı oda.”

“Tanrı aşkına, dokuz numaralı oda hangisi onu bile bilmiyorum. Kolumda külçe gibi ağır bir sarhoş varken hiçbir şeyin dikkatimi çekmediğine emin olabilirsiniz. Onu odama yatırdım ve üzerimi değiştirip hemen aşağıya indim.”

“Sizim odanız kaç numara.”

“Beş, ayrıca bu soruları neden bana soruyorsunuz? Neler oluyor?”

“Bir şey yok yani henüz, hımm... Beş numara, o zaman arada bir kapı daha var. Giderken taşıdığın ağırlık yüzünden dikkat etmemiş olabilirsin, çıkarken de direkt sağa doğru yürüyeceğin ve dokuz numara solundaki ikinci oda olduğu için oraya bakmamış olabilirsin.”

O ana kadar istifini bozmadan kızın yanında dikilen Dean, eğilip kulağına fısıldayarak; “Neler oluyor, Ella?”

Ela, birden kendine gelip; “Yine kendimi kaptırdım, değil mi? Üzgünüm.”

O anda herkes fısır fısır konuşurken bardan Jackson’un sesi duyuldu: “Madem bu kadar endişeleniyorsunuz, neden gidip kontrol etmiyorsunuz?”

Angela ona doğru bakıp, gergin bir şekilde gülümsedi. “Çok haklısın.”

Jackson zafer kazanmış edasıyla; “İstersen seninle gelebilirim.”

Bianca, barmene ‘*Müşterilere asılmayı bırak*’ bakışı atarken Dante çoktan Angela ile gitmeyi kafasına koymuştu bile. Arkalarından Ela hemen ayaklanınca Dante; “Sen sakın eksik kalma, tamam mı?” diye söylendi. Onların bu halini gören Bianca; “Neden bu kadar telaş ettiğinizi anlayamıyorum. Bayan Black, sizin asistanı olarak gidip bakmanız uygun olur. Tabii ki yanınızda sadece benimle birlikte.

Angela şaşkınlık içinde ne yapacağını düşündü. Dante, suratını buruşturduktan sonra; “Haklı, ortada bir şey yok biz niye ayaklandık ki? Adam muhtemelen uyuyor.”

Bianca, yine o meşhur gözlerini kullanarak dediğini yaptırmaya çalışmış ve başarılı da olmuştu ya da öyle sanıyordu. Bianca önde, Angela hemen arkasında merdivenlere doğru ilerlerken Ela oturduğu yerden kollarını birbirine bağlamış sızlanıyordu.

“Neden sanki bizde gidemiyoruz ki?”

Dean; “Ne istediğini asla anlamıyorum ama eğer gitmek istiyorsan...”

Genç adam daha lafını bitiremeden: “Oleyyy.”

Onları kaşları havada izleyen Dante; “Çocuklar sizin sorunuz ne? Neden durduğunuz yerde duramıyorsunuz?”

Dean, oturduğu yerden gizlice parmağını uzatıp kızı işaret etti.

İki kadın üst kat koridoruna geldiklerinde, Dean ve Ela merdivenlerin başına yeni gelmişlerdi. Parmak uçlarında yürüyüp sessizce çıkmak niyetindeydiler ki; arkalarından gelen ayak sesi onları durdurdu. Arkalarına dönüp baktıklarında, Dante koca gövdesini eğmiş, garip ve komik adımlar atıyor, Raven da resepsiyondaki yerinden sessizce gülüyordu.

Onu fark eden Ela, fısıltıyla söylenmeye başladı: “Çok ses yapıyorsun” Olduğu yerde duran iri adam; “Dur, hemen kendimi sessize alayım.”

“Dante resmen varlığını gözümüze sokarak saklanmaya çalışıyorsun.”

Bir ona bir diğerine bakan Dean; “Hadi, çok oyalanıyoruz.”

Onlar merdivenin sonuna gelip, duvarın kenarından üst üste üç kafa olarak dizilip bakarken diğer iki kadın koridorun sonundaki dokuz numaralı kapının önünde durmuş, yerdeki dolu tepsiye bakıyorlardı.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Bianca, yavaşça kapının kolunu aşağı indirdiği sırada kaşlarını çatıp durdu. Angela; “Neyi bekliyorsun, açsana?”

“Açamıyorum, çünkü kilitli.” Elini kapının kolundan çekip, yavaşça kapıya vurdu.

“Bay Anderson, lütfen kapıyı açar mısınız?” Ses yok. “Sizin için endişeleniyoruz, lütfen kapıyı açın.”

O anda sabrı iyice tükenen Angela, kapıya vurmaya başladı. “Profesör, lütfen açın kapıyı!” Bir yandan vurmaları sert yumruklara dönüşüyor, diğer yandan da sesi iyice yükselmeye başlıyordu. “Neredesin? aç şu lanet kapıyı, aç...” Yine ses yok. Telaşlı kadın, Otel Müdürüne dönerek: “Yedek anahtarlar nerede? Lütfen getirin, ters giden bir şey var.”

Bianca her zamanki soğuk kanlılığını korumaya niyetliydi ama içindeki kötü şeyler olacağına dair olan hisler onu çok erken kemirmeye başlamıştı.

“Bayan Black, sakın olun. Eminim uyuyordur.”

“Hayır hayır! Bu içkiyi istediye, asla onu içmeden uyumazdı. O bir alkolik neden anlamıyorsunuz?” Kadın iyice kendinden geçmişti. Şimdi ellerini yüzüne götürüp ağlıyor ve söyleniyordu. Onun bu halini gören Bianca, pes etmiş bir şekilde, gözlerini devirdi.

“Tamam tamam. Ben gidip yedek anahtarları getireyim de...” Daha sözünü tamamlayamadan, duvarın dibinde onları izleyen üç kafadar odanın kapısına varmışlardı bile.

“Sizin ne işiniz var burada?”

Şaşkın şaşkın onlara bakarken Ela çoktan Dante’ye; “Ne bekliyorsun, kır şu kapıyı.”

Dante, bir adım geri çekilip doğru duyduğunu onaylamak istercesine ona baktı. “Kapıyı mı kırayım?”

Otel Müdürü iyice sinirlenmişti. “Siz ne saçmalıyorsunuz? Böyle bir şeye asla izin veremem.”

Ela, onu hiç umursamadı. “Adam belki zor durumda, belki ölmek üzere, belki kriz geçiriyor. Anahtarı bekleyemeyiz Dante, kır şu kapıyı!”

Ondan destek alan Angela, yaşlı gözlerle onlara bakıp, bağırmaya başladı. “Lütfen, lütfen bir şey yapın!”

Dante, bu olanlardan sonra daha fazla dayanamayıp, antika kapıya okkalı bir omuz atarak onu kasasından çıkardı. Ayağıyla da bir tekme atmasıyla kapı, büyük bir gürültüyle boylu boyunca odanın ortasına serildi. Çıkan toz bulutu tam karşıdaki yatağı kaplamıştı. İki saniye sonra, Bianca bir elini başının üstüne, diğerini de beline koyarak, ‘*Lanet olsun!*’ diye sesli bir şekilde söylendi ama Angela’nın gözbebekleri yerinden fırlamış gibi, yatağın üzerindeki adama bakarak tüm oteli inletecek çığlığından çıkan gürültüsü onu bastırıldığından kimse bunu duymadı.

KORİDORDAKİ İKİNCİ ÖLÜM ODASI

Kırılan kapının sesi ile aynı anda gözlerini açan Silas, yattığı yerden başını oynatarak, ‘*Ben neredeyim?*’ diye düşündü. Külçe gibi olan kafasını kaldırmakta zorlanıyordu. Tam tekrar uykuya dalmak üzereyken Angela’nın tiz sesiyle atmış olduğu çığlığı, onu kendine getirdi ve yataktan “*Vivian!*” diye bağırarak fırladı. Kalkar kalkmaz başı dönmeye başlamıştı, karyolanın başına tutunup ayaklanmaya çalıştı. Birkaç saniye bekleyip kendine geldikten sonra, oda etrafında dönmeyi bırakmıştı artık. Yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledi. İçerisi pek karanlık değildi, Kai onu kendi odasına yatırdıktan sonra yatağın kenarındaki ahşap konsolun üzerinde duran eski tip abajuru yakıp gitmişti.

Silas, hâlâ olanlara bir anlam veremiyordu; şu anda aklında olan tek şey, bu hale gelmeden önceki kafasındaki son şeydi. ‘*Vivian.*’ Kapıya ulaştıktan sonra, yavaşça kolu çevirip açtı ve koridordan gelen yüksek ışığın gözlerine yansımamasından rahatsız olarak, eliyle siper aldı. Kafasını uzatıp, seslerin geldiği yönü tayin etmeye çalışırken o anda çığlık sesine koşan ve sanki bir at yarışımı izlenimi veren manzarayı gördü. Kai ve Aurora yarışı başa baş götürürken umursamazlığı ile nam salan Damon, onların arkasında elleri ceplerinde yürüyordu.

Hector ve Raven ise merdivenin başında olanlara anlam vermeye çalışan gözlerle kalabalığa bakıyorlardı. Jackson ise bardaki yerinden kıpırdamamıştı bile.

Koridorda bekleyenler, kapının kırılmasıyla oluşan hafif toz bulutunun dağılması ile birlikte korkunç bir manzara ile karşılaştılar. Profesör Frank Anderson, heybetli gövdesiyle ve çok fazla olmamakla birlikte kanlar içinde yatakta yatıyordu. Gözleri açık ve yüzün de şaşkın ama sanki gülümser bir ifade ile ölmüştü. Yine de emin olunması için kontrol edilmesi gerekiyordu. Bu işi tabii ki Vivian'da olduğu gibi yine Dante üstlenmişti. İri vücudundan beklenmeyecek bir kibarlıkla, hâlâ kapıda şok geçirerek dikilen Angela'yı kenara çekip, yatağın yanına gitti. Önce yukarıdan adamı inceledi, tam eğilmek üzereydi ki Angela'nın zayıf sesini duydu; "Ölmüş mü? Tanrım! lütfen ölmüş olmasın." Dante, profesyonel ama üzgün gözlerle ona bakıp;

"Sanırım ölmüş, Angela. Şimdi onu kontrol edeceğim." O anda üzgün kadının gelen ürpertiyle kendine sarıldığını gören Ela, onun yanına gidip destek olmak amacı ile elini tuttu. "İzin verelim de Dante bir baksın, olur mu?"

Hâlâ şok geçiren kadın, yavaşça başını aşağı yukarı oynatıp bu durumu onayladı. Dean de şimdi Dante'nin yanına gelmişti. Ela'da onların yanında olmaya can atıyordu ama bu zavallı korkmuş kadını yalnız bırakamayacağını düşündü. Yine de kulak kesilerek onları dinlemeye başladı.

Dean; "Galiba kalbinden bıçaklanmış."

Dante, adamın cesedine yaklaşp, üzerindeki düğmeleri açık gömleğini iyice sıyrarak, adamın göğsünü tamamen açığa çıkarınca yara da görünmeye başlamıştı. "Evet, kalbe tek bıçak darbesi gibi görünüyor. Çok çabuk ölmüş olmalı, o yüzden fazla kan yok."

Eğilip yarayı iyice incelerken bir yandan da kanıtların bozulmaması için elinden geleni yapıyordu. Doğrularak adama yukardan bakmaya devam etti. "Doğrudan kalbi bıçaklamak pek

kolay değildir. Kalbe erişmesi zordur. Katilin bunun için kalbin solundan üçüncü ve dördüncü kaburganın arasından bıçağı saplayıp sertçe yana çekmesi gerekir.”

Dean düşünceli bir şekilde onun anlattıklarını dinledikten sonra; “Katil insan anatomisi konusun da bilgiliymiş.”

“Ya da şansı varmış diyelim.”

Onları dinleyen Angela, Ela’nın desteği ile ayakta durduğunun farkındaydı ama akli artık yerine gelmeye başlamıştı. Önce yataktaki ölü adama, sonra da Dante’ye bakıp “Tüm bunları nasıl biliyorsun? Sen zehir bilimci değil misin?”

Dante, ölü adamdan gözlerini ayırmadan; “Evet ama babam bir adli tabipti.”

Angela, şaşkın gözlerle ona bakarken, Dean, gözlerini kısarak konuşmasına kaldığı yerden devam etti: “Yara çok temiz, bıçak yani öyle olduğu görünüyor, aynı açıyla sokup çıkarılmış gibi.”

Dante; “Evet, haklısın.”

O anda kısa boyuyla ayaklarının ucuna yükselen Ela, bir yandan Angela’yı tutup bir yandan da onları dinleyip inceleme yapıyordu.

“Bu da demek oluyor ki önce etkisiz hale getirilmiş, muhtemelen uyuşturulmuş ya da zehirlenmiş, değil mi, Dante? Eğer öyleyse, bu senin uzmanlık alanın.”

“Uyuşturulmuş olabilir ama zehirlenmişse bile, zehirden ölmeden önce bıçaklanmış.”

Angela, birden bir adım öne çıkmaya çalıştı ama vücudunun ağırlığını kaldıramayacağını düşünmüş olacak ki, eski haline dönüp: “Zehirlenmiş mi? Kim onu, neden zehirlesin ki? Biz birlikte geldik. Ben arabayı kullanıyordum, o da arka koltukta idi. Yol boyunca da seminer hakkında konuştuk, sonrasında da söylenip durdu zaten, sarhoş olana kadar gayet kendindeydi.” Dean;

“Hiçbir yere uğramadınız mı? Yemek için mesela?”

“Hayır, yani evet, yemek için değil ama tuvalet molası için durduk ve oda en fazla beş dakika sürdü, onun dışında hep birlikteydik.”

“Ya gelmeden önce.”

Ela araya girip; “Gelmeden önce zehirlense bile, bıçaklanma olayı burada yaşandı. İçeri girerken onu canlı görenler var.”

O anda hakimiyeti iyice kaybettiğini düşünen Bianca, soğuk bakışlarla yataktaki adama baktı. “Buraya geldiğinde sadece çok sarhoştı. Sarhoş ama canlı.”

Dean, “anlıyorum” demekle yetindi.

O an da arkadan bir ses, “Gözleri açık ölmüş.” Diye seslendi.

Hepsi birden o yöne bakarken, Kai, öne geçmeye çalışarak, “Kapatın gözlerini.” diye sert bir sesle tekrar seslendi.

Dante, ellerini uzatıp adamın gözlerini kapatmaya çalıştı ama beceremedi. Ela, tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, zaten Dean ve Dante’ de bunun farkına varmaya başlamışlardı, yanındaki kadının bakışlarını yatağın kenarına, yere doğru sabitlendiğini gördü. O anda söyleyecekleri, üçünün de aklından uçup gitti, çünkü yatağın altında bir şey görünüyordu.

Etrafına bakınıp, düşünceli halde ölü adamı izleyen Aurora’yı buldu ve Angela’yı ona teslim edip, hızlıca yatağın yanına, arkadaşlarına doğru yürüdü. Bu ani hareketinden dolayı şimdi herkes dikkatini ona vermişti. Eğildi ve “Burada bir şey var. Bana tutmam için bir şeyler verebilir misiniz?”

Dean ne olduğunu hemen anladığından, hızlıca etrafına bir göz gezdirdi ve açık banyonun kapısından bir havlu getirip verdi. Ela, yere iyice eğildi ve yatağın altındaki nesneyi elindeki havlu ile tutup çıkardı. O anda Angela, ufak bir çığlık atıp, aynı anda eliyle ağzını kapatmaya çalıştı. Şimdi herkes Ela’nın eline bakıyordu.

BACAKTAKİ BİÇAK

Ela, elindeki nesneye odaklanarak; “Bu bir kanıt.” dedi.

Damon gülerek onu alkışlarken hiçbir şeyden etkilenmemiş gözüktüyordu. “Bravo, cinayet aletini buldun, şimdi sıra katili bulmada.” Kimse bu alaycı adama aldırmamıştı, çünkü herkes aynı şeyi düşünüyordu. Bu kimindi ve daha da önemlisi, cinayet aleti olabilir miydi?

Ela; “İyi de bu kimin ve eğer Profesör bununla öldürüldüyse, katil neden burada bırakmış?”

Kai; “Belki de yanlışlıkla düşürdü.”

“Hayır hayır, bunu yapacak kadar aptal olamaz, değil mi? Bir çakmak ya da kişisel başka bir şey değil, bu cinayet işlenen aletse buna dikkat ederdi. Ayrıca üzerinde kan da yok.”

Damon; “Belki de temizleyecek kadar akıllı ama düşürecek kadar aptaldır.” diye yanıtladı.

Herkes hâlâ Ela’nın elindeki nesneye odaklanırken, Dante dişlerinin arasından tıslayarak bir küfür savurdu. Kız, kafasını kaldırıp ona baktı. “Dante, bunun sahibini biliyor musun yoksa?”

İri adam, direkt bakışlarını odadaki birine sabitlerken burnundan soluyordu. “Bu, biz otele yeni geldiğimizde içeriye girerken gördüğüm Angela’nın bacağında asılı duran bıçak.”

Aslında salonda iken Ela da bunu fark etmişti ve şimdi anın büyüüne kapılıp gözünden kaçtığı için kendine kızıyordu.

Herkes birden güzel kadına doğru bakmaya başladı. Aurora bile şimdi kadını tutmayı bırakmıştı. Angela hâlâ eli ağzında kapalı bir şekilde öylece duruyordu ama sanki şoka girmiş gibiydi. Birden bedeni sallanmaya başladı ve Ela hemen elindeki kanıtı Dante'ye verip koşarak onu tuttu ve Aurora'yı azarladi. "Neden onu bıraktın, halini görmüyor musun?"

"Ben...Ben... O katil diye."

"Katil olsa ne olacak? Bıçak bendeydi." Bir yandan söyleniyor, bir yandan da kollarında kendinden geçmek üzere olan kadına yardım ediyordu. O anda Dean onun yardımına koştu ve hemen kadını koridora çıkardılar.

Durumu hayretler içinde seyreden Bianca; "Herkes şimdi odadan çıksın." Sonra sinirli bir halde Dante'ye bakarak; "Bay Marino az önce gereksiz yere kırdığınız kapıyı yerine takmadan lütfen aşağıya inmeyin."

Dante, aklında soru işaretleri ile kendi kendine söylenerek onun dediğini yapmaya koyuldu. "Bu da bana taktı."

Dante ve Dean, ellerinden geldiğince kasasından fırlayan kapıyı en azından dik duracak şekilde yerleştirip, Frank Anderson'nun ölü bedenini de beyaz bir çarşafı örtüp çıktılar. Aynı karşı odada cansız bedeniyle yatan Vivian Morse gibi. İkisinin de odası koridorun sonundaki karşılıklı iki odaydı ve kimse odasına giderken o iki kapının önünden geçmek zorunda kalmayacaktı...

Hep birlikte vakur bir şekilde aşağıya, balo salonuna indiler. Silas bile artık tamamen kendine gelmişti. Barda onları bekleyen Jackson, yukarı çıkmaya tenezzül bile etmemiş, aşağıya inip polise ulaşmaya çalışan Hector'dan her şeyi öğrenmişti.

Bianca, balo salonunun kapısından en son girerken bekleyen sadık yardımcısına; "Polisi aradın mı?"

“Evet. Bayan Mancini ama ne yazık ki buraya çıkan orman yolu kar fırtınası yüzünden kapandığı için beklememiz gerektiğini söylediler ve de kanıtlara dokunulmaması gerektiğini.” Bianca, yine *‘Lanet olsun!’* diye tısladı dişlerinin arasından. Kontrolünü yitirmişti. *‘Hep şu aptal yüzünden. Buraya ait olmadığı yetmedi, bir de doktor çıktı.’*

Raven, kaşlarını kaldırıp fısıldar bir şekilde merakına yenik düşerek ona sordu. “Bu kötü bir şey mi ki...” Bianca ona öyle bir bakış attı ki, ürkek kız tek laf daha edemedi hemen sustu ve resepsiyondaki yerine gitti. Kadın, ona vermesi gereken cevabı kendi kendine vererek içinden söylendi. *‘Doktorlar, her işe burunlarını sokmaya bayılırlar, bundan hiç hoşlanmadım.’*

Merdivenlerden Balo salonuna indiklerinde, Angela hâlâ şoktaydı. Onun sandalyeye oturmasına yardımcı olarak bir bardak su ile sakinleştirmeye çalıştılar. Aynı masada Ela, Dean ve Dante oturuyordu. Diğer yandaki masalara da herkes sıralanmış, güzel kadının açıklama yapmasını bekliyorlardı.

Aurora hâlâ yukarıdaki tutumunu sergilemekteydi. “Onu bir yere kilitlememiz gerekmez mi?”

Ela, sinirle; “Sen nasıl polis, hatta dedektif oldun? Ben bile o pozisyonda değilken öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum.” Şekerden yapılmış gibi duran kadın, sarı buklelerini oynatarak omuz silkti. Dean, ona ve diğerlerine bakarak; “Önce onu bir dinleyelim, sonra ne yapacağımıza karar veririz. Anlaşılan yardım gelene kadar bu işte tek başımızayız.”

Aurora ile aynı düşüncede olduğunu belli etmeye çalışan Damon; “Kimseyi beklememize gerek yok. Profesörü tanıyan tek kişi oydu ve bıçakta onundu.” Angela’ya dönüp; “Bence katil o, bizi de öldürmeden, biz onun çaresine bakalım.”

Angela, yaşlı gözlerle ve oldukça sinirli bir tavırla ona baktı. “Sen beni tehdit mi ediyorsun.”

Damon sırtarak; “Tehdit etmiyorum, teşvik ediyorum hatta istersen tahrik bile edebilirim.”

Angela, kendini zor da olsa kontrol etme çabasıındaydı, eliyle boş ver işareti yaparak yüzünü Dante'ye doğru çevirdi. İri adam, kaşlarını çatmış, yumruklarını sıkmış, kavga pozisyonu almış gibiydi. Dean, kulağına, "Sakin dostum!" diye fısıldadı. Ela ise; *'Sanırım bu adamı küçükken üç kez havaya atıp, iki kez tutmuşlar.'* diye içinden geçiriyordu.

Damon, kimseden karşılık alamayınca, omuz silkip; "Bazen çözüm en basit olandır."

Ela hâlâ düşünceleri ile boğuşurken; "Bu olayda değil ama. Kendi bilincinin vahşiliklerinde tökezliyorsun sadece." Damon, bunu bir meydan okuma olarak algılamıştı.

"Yanlış anlamadıysam az önce o pozisyonda değilim derken polis olmadığını söylemeye çalışıyordun. Eğer durum buysa, sen konuşması gereken son kişilerden biri olmalısın. Yani burada ben senin üstünüm, koş dediğimde neden değil, ne kadar uzağa diyeceksin." Ela, bunları duyunca birden düşüncelerinden sıyrılıp, gülmeye başladı.

"Bak sen birileri kendini polis akademisinde falan zannediyor galiba. Arkadaşlar, anlaşıldı ki bu beyefendiyle artık iletişim kuramayacağız, çünkü bağımsızlığını ilan etmiş gibi görünüyor."

Damon hâlâ dersini almamış gibi sırtarak; "İstersen kapışalım, eğitimli bir polisle sıradan bir kız. Ama ben her zaman yalnız çalışırım."

Ela, bu adamın ağzının payını verip susturmak istiyordu artık, çünkü kafasını dağıtmasına izin veremezdi. "Hayallerinin tam tersi yönüne koşman lazım. Bak, burası çok önemli; sakın aynı yöne değil, tamam mı?" Hızını alamayan kız; "Senin ne kadar eğitim aldığın hiç önemli değil, benim DNA dizilimim gerektiğinde kendini dedektif moduna almaya programlıdır. Eğer istersem FBI'dan bile daha iyi bir şekilde hareket edebilirim ya da bu ülke için MI6 ya da Scotland Yard mı demeliyim?" Bu rahat tavırlarla söylenen sözler karşısında Damon ne diyeceğini bilemez bir şekilde öylece kalakaldı. Ela, son bir cümle kurup bu kendini beğenmiş devreden çıkarmak ve konsantre olmak

istiyordu. “Ayrıca eğer yalnız çalışmayı seviyorsan, git deniz feneri bekçisi ol.” Damon, etrafındakilerinde inceden gülmeleriyle birlikte kıpkırmızı kesilmişti. “Bakın Bay Davidson, beni hanımefendi çizgimden çıkarmaya çalışmayın, zira çıkmaya baya meyilliyimdir. Sizinle kapışmak gibi bir derdim yok. Ayrıca şunu da belirtiyim ki beni siz dahil kimse yenemez, çünkü kimseyle rekabet halinde değilim. Ben sadece istikametini bildiğim yoldan her türlü yürürüm; kaç kilometre ya da mil olduğu fark etmez.”

Ela rahatlamıştı. Damon gibilerin bu şekilde güç gösterisi yapmaya çalışması onu hiç etkilemiyor, aksine eğlendiriyordu. Ama Dean öyle düşünmüyordu. Bunu sanki bir hakaret olarak algılamış gibi yumruklarını sıktı ve tam ağzını açacakken Ela, onun yumruk yaptığı elini tutup, gülümsedi ve ‘*ben iyiyim*’ der gibi baktı.

O anda, diğer arkadaşı Dante gayet rahat bir tavır takınarak; “Ela, ben diyen dedektiflere taş çıkartacak kadar iyidir dostum.”

Damon, dişlerinin arasından tıslayarak; “Öyle mi? Hangi vakayı çözmüş peki?”

Kız, sakinliğini korumaya devam etmek niyetindeydi, ama bu adam neredeyse bamteline basmak üzereymiş gibi hissediyordu. O yüzden tek bir cevap lafı onun ağzına tıkayıp, şu anda bulundukları duruma odaklanmaya karar verdi.

“30 yıl önce işlenmiş annemin cinayetini.”

Ortalık birden, dışarısı gibi buz kesmişti. Ela, amacına ulaştığını Damon’un bakışlarından anlamış ve o olayın bu olayı etkilemesine izin vermeden çabucak konuyu değiştirmişti. “Arkadaşlar, Dean’in de az önce dediği gibi burada tek başımızayız ve kimse kimseden üstün değil. Birlik olursak neler olduğunu kısa sürede anlayabiliriz.”

Aurora: “Ama aramızda bir katil var.” Ela, artık onun endişesini anlamaya başlamıştı. Hemen yan masada oturan kadına doğru dönerek; “Biz hepimiz o tek kişi, değil mi? Birlik

olup kim olduğundan emin olabilirsek işte o zaman onu kilit altına alabiliriz.” Bu kadına yetmiş gibiydi. Herkesin bir şekilde sakinleştiğini düşündükten sonra, yanında oturan kadına baktı ve bu haldeyken bile hâlâ ne kadar güzel görüldüğüne anlam veremedi.

“Angela, daha iyi misin?” Kadın, arada bir burnunu çekerek usul usul ağlamaya devam ediyordu. “Evet, yani sanırım.” Ela, daha fazla sesi çıksın istemiyordu. Az önce Damon’un da dediği gibi onun buna yetkisi bile yoktu. Burası Whitby değildi ve kimseyi tanımıyordu da. Bıçak ilk bulunduğu Dante’nin tepkisini gördüğü için ona bakarak, işaret etti.

Dante: “Angela, bıçak sana ait değil mi?”

Güzel kadın birden kafasını kaldırıp, onun gözlerinin içine baktı. “Evet, benim. Babamdan kalma bir hatıra, her zaman yanımda taşıyorum ama yemin ederim ki, onu ben öldürmedim ne olur inanın bana.” Şimdi, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Ela, onun sırtını sıvazlıyordu, diğerleri ise hâlâ ona inanmıyormuş gibi bakmaya devam ediyordu.

Dean, sözü alarak; “Angela, o bıçak neredeydi?”

“Ben...Ben... Bacağım da takılıydı. Böyle özel davetlerde genel de küçük çanta aldığım için bacak askısı kullanırım. Her zaman yanımda olur. İşim gereği tehlikeli insanlarla muhatap olduğum zamanlar oluyor. Sanırım, Dante de o kapıda onu içeri alırken görmüş olmalı.” Dante onay verdi.

“Peki, en son nerede bırakmıştın?”

“Şey... üzerimi değiştirmeye gittiğimde odamda bıraktım.” Sonra birden aklına bir şey geldi ve ayağa fırlayarak; “Ben yukarı çıkıp üzerimi değiştirdim ve bıçağı odamda bırakıp aşağıya indim. Doğruca bara geldim ve şu garson, adını bilmiyorum, Profesör için bir sipariş istedi. Evet evet, böyle oldu. Barmen buna şahit, değil mi?”

Gözleriyle yalvarırcasına ayakta dikilen Jackson’a bakıyordu.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Başından beri ondan etkilenen adam, eline bir fırsat geçmişçesine, “Evet, ben şahidim. Olay aynen böyle oldu. Ben de bir tepsi hazırlayıp garsona verdim ve gitti.” Sonra Aurora’yı işaret ederek; Oda bunu duymuş olmalı tam yanımızdaydı.”

Angela, minnettar bakışlarla Jackson’a teşekkür ederken Auraora kendinden utanmış bir biçimde başını öne eğdi. “Şimdi hatırladım, evet, aynen böyle oldu.”

Şimdi Kai’ de olaya dahil olmuştu. Oda ayaklanarak; “Siparişi kim aldı peki?”

Hector, salon kapısının pervazına dayanmış bir şekilde onları izlerken adı geçince birden irkilip doğruldu. “Telefona ben cevap verdim efendim. Bay Anderson, odasının dahili numarasından arayıp bir şişe viski ve buz istediğini söyledi. Ben de Raven’a ilettim ve oda hazırlayıp götürdü.”

Angela, şimdi yalvaran gözlerle ona bakıyordu. “Kapısına bırakılmasını istedi, değil mi? Çünkü hep böyle ister.”

Hector, onlara biraz yaklaşarak; “Evet, aynen bu şekilde talimat verdi kendisi geçen sene ve ondan önceki sene olduğu gibi.”

İyice kendine gelmiş olan ya da öyle olduğunu zanneden Silas; “Eğer Profesör öldürüldüyse, belki benim Vivian’ım da öldürülmüştür.” Genç adam yine paniklemişti. “Evet evet. Yoksa o neden birdenbire ölsün ki?”

Dante, ona doğru yaklaştı şimdi karşılıklı duruyorlardı. En ve boy olarak birbirlerine çok benzeyen iki adam, sanki bir boks ringinde gibi bir görüntü veriyorlardı.

“Dostum, onda dışarıdan görünen hiçbir belirti yoktu.”

“Ama ya anlayamadıysak? O ölemezdi, ölmemeliydi? Bizim... bizim bir sürü hayalimiz vardı.” Silas şimdi çökmüş bir biçimde elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı. Dante, tekrar onu teselli etme çabasındaydı.

“Silas, o ölürken zehirlenmiş gibi de görünmüyordu. Sadece uykuya dalar gibi huzura kavuştu bunu artık kabullenmelisin

dostum.” Bu kadarı genç adama yetmiş olacak ki, daha fazla sesini çıkaramadı ve diğerleri asıl olaya kaldıkları yerden devam ettiler. Kai;

“O zaman Angela olamaz, Profesör telefon ettiğinde o bardaydı ve şahitleri vardı.”

Ela, Damon ve Aurora’ya bakıp onları kastederek; “İşte benim anlatmak istediğimde buydu, arkadaşlar. Olayı anlamadan kimseyi suçlamaya çalışmamalıyız. Biliyorum. Suçluyu bulmak ve rahat etmek istiyoruz, ama suçlu birinin salınmasından daha kötü bir şey vardır ki, o da masum birinin hapsedilmesidir.”

Ortadan “Evet, haklısın,” mırıltıları yükselmeye başlamıştı. O andan geldiğinden beri hiç konuşmayan, daha doğrusu ne söyleyeceğini bilemeyen Bianca, şimdi biraz daha kendine gelmişti. Normalde soğuk kanlılığı ve kontrolcü tavrıyla dikkat çeken kadın, başına böyle bir şey gelmesiyle sanki bütün meziyetlerini unutmuş gibi bir köşede sessizce oturuyordu. Ama buranın sorumlusu olarak olaya el atması gerektiğinin de farkındaydı. Ayaklanarak, hafifçe öksürdü. “Bu zamana kadar birçok organizasyonda müdürlük yaptım ve böyle bir olay ilk defa başıma geliyor. Ama ne olursa olsun buranın sorumlusu hâlâ benim ve siz benim sorumlu olduğum yerde bulunduğunuza göre, sizlerden de sorumluyum. İşte bu yüzden kimsenin aptalca bir şeye kalkışmamasını rica ediyorum.” Dean; “Bayan Mancini, neden bu otel de hiç kamera yok?” diye sordu. O anda herkes, Dean’in iyi bir noktaya parmak bastığını düşünerek hepsi bir ağızdan aynı soruyu sormaya yeltendiler. Otel Müdürü, bir elini kaldırıp onları susturmaya çalıştı. “Burası çok eski bir bina ve yakın zamanda restore edilmedi. Elektrik sistemi de zayıf sanırım bu yüzden burada hiç kamera sistemi olmadı.”

Damon; “Aman ne güzel. Peki, ne öneriyorsunuz Bayan Mancini? Madem katil Angela değil, o zaman aramızdan birisi ve kamera olmadığı için bunu bilemiyoruz. Kim bilir, belki de benimdir. Bu belirsizlikle ne yapacağız. Hepimizin tek tek ölmesini mi bekleyeceğiz.”

“Kahretsin, bilmiyorum. Bu konuda uzman olan sizlersiniz.” Kadın, birden elinden daha fazla bir şey gelmiyormuş gibi, yıkılarak sandalyesine geri oturdu. Kontrolünü tamamen yitirmiş ve elinde hiçbir şey kalmamış gibiydi. Saat iyice geç olmuştu, ama kimsenin uyumaya niyeti yoktu. Herkes enjektörün içinde ölüm korkusu olan bir adrenalin iğnesi yemişti sanki. Aurora, daha önceden gösterdiği tavırlarla en çok korkan kişi olma sıfatını taşıyarak; “O zaman yardım gelene kadar hepimiz bu salonda kalalım. Birbirimizin gözü önünde.”

Damon; “Kaç saattir uykusuzuz, haberin var mı?”

“Ah! Bunu bir de bana sor. Aranızda uyumamak için en çok direnen kişi ben olmalıyım. Neredeyse Narkolepsi derecesinde uyuma hastalığım var çünkü.”

Ela, Dean’ın kulağına eğilerek; “Adının hakkını vermemek için ne kadar uğraşacak bakalım.” Dean, anlamamış bakışlarla onu süzdü, *‘Yine kimsenin anlayamayacağı bir şeyden bahsediyor herhalde,’* diye düşünerek salondakilere döndü.

Damon konuşmasına devam ederek; “Bence hepimiz odalarımıza gidelim ve kapılarımızı kilitleyip güzel bir uyku çekelim.”

Aurora: “Dedi, belki de katil benim diyen kişi.”

“Belki de sensin, sen, sen, sen... Hepimiz olabiliriz, değil mi?” Sırayla herkesi işaret ediyordu. Dean, ortalığın yatıştırması gerektiğinin farkındaydı. Eğer bir kaos çıkarsa, bu kalabalıkta neler olacağını kestiremiyordu.

“Bakın. Burada oturabildiğimiz kadar oturalım, olur mu? Hepimizin biraz sakinleşmeye ihtiyacı var. Daha sonra ne yapacağımızı düşünüyoruz.”

Kai; “İyi fikir dostum ama hepimizin sert bir kahveye ihtiyacı var.”

Jackson, *‘Ben hallederim,’* derken ortamın biraz gevşemesinin gerektiğini düşünüp hızlıca hazırlıklara başladığında kendi kendine gülüyordu.

KAHVELERİNİZİ NASIL ALIRDINIZ?

Biraz vakit geçtikten sonra herkes toplandığı alandan salonun içine dağılmışlardı. Barmen Jackson, insanlara kahve yetiştirmeye çalışırken, sıraya girip ilk içenlerin keyfi yerine gelmeye başlamıştı bile. Ela, bar masasına yaslanmış, kahvelerini alıp gidenleri izliyordu.

Bianca salonun kapı girişine bir masa çekmiş, az önce alelacele de olsa sandviç ikramı yapan Raven ve Hector ile oturuyordu. Kimseyi gözünün önünden kaybetmek niyetinde değildi ama biliyordu ki er ya da geç insanları uykusu gelecekti ve odalarına çıkıp dinlenmek isteyecekti. Buna engel olamayacağının da farkındaydı, içinden yolların açılması için dua ederek, insanları izlemeye devam etti.

Kai ve Silas başka bir masada oturmuş derin düşüncelere dalmışlardı. Birbirleriyle değil, düşünceleri ile sohbet ediyorlardı. Aurora, sonunda Angela'nın masum olduğuna inanmış ve ilk geldiği andan itibaren onunla kurduğu samimiyete dayanarak, kısacık bir özür dileyip yanına gitmişti. Şimdi ikisi, ilk oturdukları yerde camın önünde birer sandalye çekip, sanki hiçbir şey olmamış gibi kar yağışını izleyip sohbet ediyorlardı. Aurora'nın bitmek bilmeyen konuşma arzusu ve soruları, Angela'yı bir nebze olsun rahatlatıyor gibiydi.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Damon yalnız kalmıştı. Zaten bu umurunda da değildi. İçtiği kahve ona çok keyif veriyor gibi, kendi kendine gülümseyerek elindeki telefonla şebekeyi yakalamaya çalışarak vakit geçiriyordu.

Dean ve Dante, Ela'nın yaslandığı bar masasındaki taburelere oturmuş, kahvelerini yudumlarken, kız birden insanların bu kadar çabuk neşelenmelerinin hayra alamet olmadığını düşünüp onlara döndü. Tamam kahve insanı mutlu edebilirdi ama acaba kendisi henüz içmediği için mi bu kadar gergindi, bilemiyordu. “Çocuklar, bu kadar olaydan sonra, bu insanlar ne kadar çabuk normale döndüler, siz de farkında mısınız?”

Dean *'bilmiyorum,'* babında ellerini açarak kahvesinden bir yudum aldı. Dante ise sırtarak; “Kahvenin mutlulukla bir ilgisi olmalı.”

“Bu kadar da değil ama. Ayrıca beni rahatsız eden bir şeyler var. Sanki böğrüme öküz oturdu gibi.” Dante, birden gözlerini kısarak ona baktı.

“Nerene kim oturdu?” Kız, *'boş ver'* manasında elini salladı. “Fazla ayıksın ondan olabilir mi?”

Ela, birden kafasında şimşekler çakmış gibi. “Sen ver bakayım şu kahveni bana.” Dante hâlâ gülüyordu. Elindeki beyaz otel fincanlarına konulmuş kahverengi sıvıyı ona uzattı. Ela, kokladıktan sonra, dudaklarını büzerek; “Anlamış olmam lazımdı.”

O anda Dean, ellerini havaya kaldırıp ona gülümsedi. “Benimki sade kahve, koklayabilirsin.”

“Senden şüphem yoktu zaten.”

Dante, gülerek; “Sizin oralarda ne denirdi? Al birini vur ötekine.” Hâlâ gülmeye devam ediyordu. O anda Dean de ona katılmıştı. “Şey şey o değil de diğeri neydi. Üzüm üzümüne baka baka hoşaf olur.”

Ela, şimdi ikisine de ters ters bakmaya başlamıştı. “Aman, ne güzel şeyler öğrenmişsiniz benden, bravo!”

“Biraz sarhoş olmanın kime zararı var ki, yoksa burası nasıl çekilecek?” Elindeki fincanı kızın burnuna tutarak, “Ohhh,” diye söylendi.

“Çek şunu burnumun dibinden, kokusunu sevmiyorum. Ayrıca algılarımı açık tutmak istiyorum.”

Dante, o kadar keyiflenmişti ki sandalyede sallanmaya başladı, biraz daha kıpırdanmaya devam ederse koca bedeninin yere düşmesi işten bile değildi. “Kafan çok güzel, güle güle kullan.”

“Oooo teşekkürler, teşekkürler.”

Kız, uzaklaşan barmeni, fırsat bilip onlara yaklaştı. “Çocuklar, neden her bulduğunuzu içiyorsunuz?” İki adam önce birbirlerine sonra ona baktılar. “Neden içmeyelim ki?”

Ela, onlara biraz daha yaklaşarak; “Ya katil Jackson ise ve kahvelerinize, isteğiniz dışında bir şey koyduysa?”

“Zehir gibi bir şey mi?”

“Yok Dante, süt ekleyip, laktoz alerjisi olan herkesi öldürme niyetinde olabilir.”

“Ama benim laktoza alerjim yok ki.”

Ela, pes edip Dean’e baktı. Genç adam; “O haklı Dante, buradaki herkes katil olabilir.”

Dante, birden doğrulup onlara baktı. “Hadi ama çocuklar, şaka yapıyordum; sarhoş falan değilim ben. Ama zehirlenmiş olabilir miyim, bunu henüz bilemiyorum? Gerçi bir zehir bilimci olarak zehirlenerek ölmem büyük bir ironi olurdu, değil mi?” Ela, umutsuz bir biçimde kafasını salladı. “Hadi toparlanın, bir plan yapmamız lazım.”

THE CROW YENİDEN

Ela ve Dean, herkesten uzakta bir masaya yerleştiler. Dante de iyice kendine gelip, onların yanına oturmuştu.

“Bu olayı çözmemiz gerekiyor. Buradaki bütün dedektifler bunu istiyor ama bizim çözmemiz gerekiyor.”

Dante; “Neden biz? Bırakalım da onlar halletsinler, nasılsa burada katil olmayan üç kişi biziz.”

Ela, ona gözlerini kısarak baktı. Dante birden; “Yok artık, bana sırf macera olsun diye o adamı öldürdüğünü söylemeyeceksin, değil mi?”

“Benim tepemin tasını attırma. Dante! Sırf macera olsun diye seni öldürürüm bak.”

Dean bu atışmalara gülerek katılırken birden kızın sözleri ile ciddileşmeye başladı. “Tam da bu yüzden işte. Çünkü bir tek biz katil değiliz. Diğer herkes şüpheli. Ayrıca biz otuz yıllık bir vakayı kendi başımıza çözdük. Profesyonel anlamda bir olaydı ve biz üstesinden geldik, biliyorsunuz.”

Şimdi iki adamın da yüzü düşmüştü. “Yapmayın ama, sizin kadar benim de canım yandı. Ama ortada değiştiremeyeceğimiz gerçekler varken daha ne kadar geçmişe takıntılı yaşayabiliriz ki... İyileşmeliyiz, tabii ki hepimizde yaralar açıldı ama artık o

olayın hayatımızı kontrol etmemesini öğrenmeliyiz. Bakın bir deniz düşünün, kıyısında durup bir taş fırlattık, taş dibe battı ama su titremeye devam etti, değil mi?”

İkisi de pür dikkat onu dinliyorlardı. “İşte biz o deniziz. Darbeyi yedik, acısını çektik. Artık titreşimde bitti, taş da deniz de kayboldu. Daha ne kadar bunu düşüneceğiz? Önümüzde kocaman bir hayat var ve bizim dışımızda gelişen olayların, bunu mahvetmesine izin veremeyiz.” Sonra onların ortasına geçip, yavaşça şunları söyledi. “Bunu uzun zamandır düşünüyorum ve artık eminim. Ben affettim, affetmek zorundaydım. Kimse için değil ama kendim için bunu yapmak zorundaydım ve o andan itibaren kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Ben her şeyi geride bıraktım ve yoluma devam ediyorum ve bu yoldaki yoldaşlarıma da aynı şeyi tavsiye ediyorum.”

Diğer ikisi onun ne demek istediğini tam olarak anlamışlardı. Şefkatle ona bakıp, bakışları ile onay verdiler, içlerinde yaşadıkları savaş Ela'nınki ile aynı ölçüdeydi ve eğer o affedebiliyorsa, yoluna böyle devam ediyor ve yoldaşlarından da bunu istiyorsa, onlara da onun yanında asilce yürümek yakışırdı.

Dean onunla gurur duyuyordu. Başkası olsa en kolay yol olan nefreti seçerdi ama hayır, o sevgi ve nefreti ayıran o ince yol ayırımına gelip, hiç düşünmeden doğru olduğunu bildiği yolu seçmişti. Bir savaş başlatabilirdi, bir intikam, bir kan davası ama o sevgiyle iyileşmekten yanaydı ve bu ona çok yakışıyordu.

Ela, genç adam ona tatlı tatlı bakıp düşünürken kafasından neler geçtiğini az çok anlamıştı. Bu olaylara noktayı koymak adına; “Biz bir felaketin içine doğduk ama bilenmek yerine birbirimize sığındık. İşte gücümüz ve güvenimiz buradan geliyor. Yani bu salonda bizim gibi olan hiç kimse yok; işte bu yüzden bu olayı biz çözmeliyiz. Hadi kolları sıvamaya başlayın bakalım.”

Bianca, onların bir işin peşinde olduğunun farkındaydı. Ela ve Dean için bir tehlike söz konusu olduğunu düşünmüyordu ama Dante, onu hem sinirlendiriyor hem de korkutuyordu. Kariyeri

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

ve planları bu adam yüzünden mahvolursa, tabiri caizse onu elleri ile öldürmek için tereddüt bile etmezdi.

Bilgi edinebilme çabası ile *'The Crow'* ekibini tekrar hayata geçirmeye karar verdiler. Onlarda çok kötü hatıralar bıraksa da yine de isim değişikliğine gitmemişlerdi çünkü onlar acılarıyla yenilenler değil, güzelleşenlerdi.

Ela: “Herkesi konuşurmalı, fikir almalıyız. Birinin bir sebebi vardı, hep bir sebep vardır.”

Diğer ikisi onay bakışı atınca devam etti. “Bir masa çekelim.” Dante; “Ne masası?”

“Tabii ki cinayet masası.”

“Gülmemeliyim, gülmemeliyim.” Dante, böyle söylenirken çoktan gülmeye başlamışlardı bile.

“Dean, sen onların dilinden anlarsın, yetkim olmadığını düşünüyorlar ki, onların arasında zaten yok. O yüzden toplantıyı sen yönet. Dante sen de araya tıbbi bilgiler serpiştir ki, seni de ciddiye alsınlar olur mu?”

“Hı, hı, hı, hı, sen topla herkesi, bak nasıl hepsini sinir ediyorum.”

“Dante, eğer burada hepimiz öleceksek; sıramı sana veriyorum, seni iki kere öldürsünler.”

Onlar böyle atışırken Dean, çoktan salonun ortasına gelmişti bile. Hafifçe boğazını temizleyip; “Arkadaşlar bir duyurum var.”

Herkes birden ona doğru bakmaya başladı. Damon; “Duyurun olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa düşündüğünü mü duyuracaksın?”

Dean, hiç istifini bozmadan ona cevap verip, devam etti. “Her ikisi de. Artık birbirimize yardım etmek zorundayız. Burada kapana kısıldık, daha ne kadar kalırız, o da belli değil. Kimse çıkıp katil ben demeyeceğine göre, en azından herkes bildiği bir şeyler varsa paylaşsın ve bizde nelere yapacağımıza bakalım.”

Kai; “Nasıl yapacağız o işi? Yani herkesin doğru söylediğini nereden bileceğiz?”

“Bence bu çok zor olmamalı. Hepimiz eğitimli ve donanımlı kişileriz ki buradayız, değil mi? Beş dedektif, bir doktor, bir profil uzmanıyız.” Yine mırıltılar yükselmişti ama bu sefer sandalye gıcırtiları ile birlikte. Dante, hemen gelip iki masa birleştirdi ve sandalyeler etrafında yerini almaya başladı.

En son gelen Damon, ‘*Ne kaybederiz*’ diye söylenerek yerini aldı. Hâlâ kapının önündeki masa da oturan Bianca ve ekibi, onlara bakıyordu. Dean, yanlarına gidip “Lütfen Bayan Mancini, siz ve ekibiniz de bize katılın, bu artık hepimizin meselesi.” Bianca bunu hiç istemese de en azından hepsi gözümün önünde olacak düşüncesi ile bu teklifi kabul etti.

Şimdi on iki kişi, birleştirilmiş iki masanın etrafında oturmuş, ne söyleyeceklerini, daha doğrusu ne söylemeleri gerektiği düşünüyorlardı.

ÖN SÖRÜŞTÜRME

“İzniniz ile başlamak istiyorum.” Cevap beklemeden devam etti, çünkü itirazı olan olsaydı zaten gelip buraya oturmazdı diye düşünmüştü. “Yukarıda iki tane ölü insan var. Her ne kadar birisi cinayet olmasa da diğerrinin öyle olduğu kesin.”

Damon; “Tabii kendi kendini kalbinden bıçaklamadıysa.”

“Sanmıyorum, çünkü bu imkânsız gibi bir şey.”

“O zaman kapı neden içeriden kilitliydi? Bunu hiç düşündünüz mü?”

“Tabii ki düşündük.” Ela, kaşlarını çatarak Dean’e baktı. Hayır, bunu hiç düşünmemişlerdi ve evet, bu düşünülmesi gereken büyük bir şeydi. Bunu atladiğı için kendine kızdı ama ne olduğunu da henüz anlayamamıştı. Dean, Ela’nın ‘*Bunu ben neden düşünemedim.*’ Dercesine kıvrınmasını izliyordu ama amacı ona üstünlük sağlamak değil; onu tamamlamaktı, durum onlar için her zaman böyleydi.

Yavaşça ona doğru bakıp, dudaklarını oynattı. ‘*Anahtar yoktu...*’ Ela, kimse görmeden bunu anlamıştı, suratını buruşturarak kafasını salladı. İşte olan buydu. Kız her zaman en önde gibi görünse de her şeyi tek başına akıl etmiş gibi fark edilse de bunu asla yalnız başına yapamazdı ve yapmıyordu da arkasındaki sessiz güç, bazen bir bakış, bazen bir dudak

kıpırtısıyla ona hep destek oluyor, o da bundan feyz alarak yoluna devam ediyordu.

Hemen sözü aldı. “Evet, kapı kilitliydi, ama arkasında anahtar yoktu. Kapı kırıldığı için de o telaşla bunu görmemiş olabilirsiniz.” Dean’ e bakıp, göz kırptı. “Yani, katil işini bitirip kapıyı dışardan kilitleyip, anahtarı da ortadan yok etmiş olabilir.”

Damon, hızını alamamıştı. “Peki o kadının kendiliğinden öldüğünü nereden biliyoruz? Belki oda cinayete kurban gitti.”

Silas, birden ayaklandı. “Onu kim öldürdüyse, bunu ona ödeteceğim.” Yaslı adam dengesiz hareketler sergilemeye başlamıştı. Zamanında gördüğü psikolojik tedaviler her ne kadar onun iyileştiğini gösterse de Vivian’ın ölmesi, sanki içinde uyuyan Bay Hyde’ın çıkmasına bahane olacakmış gibiydi. Dante, yanına gidip onu sakinleştirdi ve Jackson’ a bir göz işareti yaparak, genç adamı biraz sakin tutmak adına bir şeyler getirmesini ima etti. Tekrar yerine geçtiğinde açıklamalarına başladı. “Ön incelemede hiçbir şüphe yoktu ama eğer öyleyse, nasılsa o da ortaya çıkacaktır.”

Dean: “Önceliğimiz Frank Anderson olsun arkadaşlar. Şimdi onun hakkında kim ne biliyorsa anlatabilir mi? Belki kurbanın profilini çıkarmamız, katili yakalama konusunda bize yardım edebilir.” Ela, üzgün bir şekil de Angela’ya baktı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Senin yardımına ihtiyacımız var.”

Angela, güzel yeşil gözleri ile ona bakarak, olumlu anlamda başını salladı. Dante de bir yandan ona kafasını yana eğip gülümsedi. Bu kadından gerçekten çok hoşlanmıştı. Şimdi onu temize çıkarma sırası geldiği için ve bunu kendisi yapacağı için çok mutluydu. Yine en ciddi haline bürünüp, mesleki ses tonunu takındı. “Açıklık getirmem bir konu var ki, Angela’nın bıçağı, profesörü öldüren bıçak değildir.” Herkes bir ağızdan söylenmeye başlayınca yanında oturan iki arkadaşı şaşırılmış bir şekilde ona baktılar.

Dean, “Dostum, bunu neden bize daha önce söylemedin ki?”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

“O anda ortalık çok karışık, incelemeyi zor yaptım zaten ve aşığı inince de malum kahve... aklımdan uçtu gitti.”

Ela, sinirle onun koluna bir yumruk attı. “Dante sıkıntının insan formusun.”

“Tamam, tamam işte şimdi söylüyorum ya. Yara ince bir kesici alet ile açılmış, Angela’nın bıçağı genişti, yani onunla öldürülmüş olması imkânsız.” Kimse bir şey söylemeyince Dante, devam etti. “Bir mektup açacağı, bir buz kıracağı, ince uçlu ve aynı incelikte devam eden bir nesne ile. En azından Angela tamamen temize çıktı, değil mi? Aramızdan bir kişiyi eledik. Tabii bizi de sayarsak dört kişiyi demek daha doğru olur.”

Damon, birden kaşlarını çatarak ayaklandı. “Sizi neden elememiz gerekiyor ki? Burada kimse kimseyi tanımıyor ama birileri Profesörü tanıyor olabilir ve biz de bunu bilmiyor olabiliriz. Hem size bu yetkiyi kim verdi ki, belki de birlik olup adamı öldürdünüz ve ortaya çıkmasın diye de bu şekilde davranıyorsunuz.”

Dean, tüm sakinliğini koruyarak ona cevap verdi. “Haklısın, o taraftan bakınca bizde bunu yapmış olabiliriz, çünkü söylediğin gibi kimse kimseyi tanımıyor. Siz bizden şüphelenin, biz de sizden oldu mu? Ama lütfen burada hiçbir şey yapmadan oturmayalım.” Onun bu ciddiyeti ve haklı sözleri karşısında kimse bir şey diyemedi.

Şimdi tanışmak için mükemmel bir fırsat. Hepimiz nereden geldiğimizi ve kim olduğumuzu tek tek söyleyelim. Gerçek elbet ortaya çıkacaktır. İlk bizden başlayalım. Ben, Ella ve Dante, Kuzey Yorkshire’da bulunan Whitby adlı kasabadan geliyoruz. Ben orada yeni dedektifliğe terfi ettim, bu seminerin davetiyesi elime ulaştı ve iki kişilik olduğundan dolayı Ella ile birlikte geldik.”

Dante’ye bakarak, onunda kendini tanıtmasını bekledi. “Ben Dante Marino. Aynı kasabanın toksikoloğuyum. Yeni bölüm başkanlığına atandım ve Richmond’daki altı aylık bir eğitim için arkadaşlarım ile yola çıktım. Benim buraya gelmem planda yoktu

ama yollar kapanınca mecbur kaldım. Davetiyem olmadığı için içeriye almak istemediler.” Ters ters Bianca’ ya bakıyordu ki, kadında aynı ters bakışlarla ona karşılık verdi. Gözleriyle Angela’yı işaret ederek, “Bayan Black kapıdaki tartışmamıza tanık oldu ve beni kendi davetiyesiyle içeri aldı. Bıçağı da ilk o anda gördüm zaten.”

Dean; “Üçümüz de aynı yerden geliyor ve birbirimizi tanıyoruz ama Profesör ile asla tanışmadık.”

Sırayı Kai almıştı. Biçimsiz saçları ve ile yorgun hali birleşince, dünyadan bezmiş gibi görünüyordu. “Ben Kai Martinez. Liverpool’dan geliyorum. Aynı davetiye bana da geldiği için buradayım. Annem ile yaşıyorum. Frank Anderson ile şahsen hiç tanışmadım.”

Damon, sıritarak; “Bu yaşta hâlâ mı?”

“Neyi beğenmedin, dostum? Yoksa seninle yaşamamı mı tercih ederdin?” Ela, Damon ona cevap vermeden hemen araya girdi.

“Ya baban?”

“Onu tanıımıyordum, duyduğuma göre de yeni ölmüş.” Damon, sarı benzinin birden kızardığını hissetti ama bozuntuya vermedi.

“Babasız büyüdün yani.”

“Ne olmuş.”

“Terbiye almamışsın belli.” Kai, hassas tuşuna basıldığının farkındaydı.

“Peki, senin mazeretin ne?” Bu cevaptan sonra Damon, artık engelleyemediği kırmızı görüntüsü ile susaması gerektiğini anlamış olacak ki, o an için kibirle başını çevirip dudaklarını mühürledi. Konuşma oturma sırasıyla gidiyordu.

“Ben Aurora Turner. Oxford’dan geliyorum.” Esnemekten ve uykusuzluktan gözleri kan çanağına dönmüştü neredeyse ama hâlâ inadından ya da korkudan hangisi olduğu bilinmez, ayakta kalmaya çalışıyordu. “Aynı davetiye, aynı yeni dedektiflik

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

yükselmesi ve evet, ben de Profesörü tanımıyorum.” O konuşurken sarı bukleleri ve pembe ışıltılı bluzu onun önüne geçiyordu sanki.

Damon kendine gelip yine sataşmaya başladı. “Seni Barbie bebeklerin başına dedektif yapmış olmasınlar güzelim.”

Başkası olsa bu iğnelemeye çok sinirlenir ve karşı atağa geçerdi ama o bundan hiç etkilenmişe benzemiyordu aksine eğleniyordu bile. Gülümseyerek ve de esneyerek, “Olabilir” cevabını verdi.

Ela burada bir kavga, bir tartışma çıkmasın diye dua ediyordu adeta. Herkes bu şekilde ılımlı davranırsa bu olayı çözebileceklerine inanıyordu ama Damon onun gözünü korkutuyordu adam resmen insanlığa karşıt olarak doğmuş gibiydi. Aurora’nın hiç tepki vermemesine çok şaşırarak, sırada bekleyen kişiye yüzünü dönüp dinlemeye başladı.

“Ben Silas Dixon. Kingston’dan geliyorum.” Silas, bütün üzüntüsü ile konuşmaya çalışıyordu ama kelimeler ağzından zor çıkıyordu. Hatta o harfleri sıralamaya başladığı anda, bir önce söylediği harf, bir sonraki gelip de peşine takılmadan boşluğa uçup gidiyor sanki. Duruşuna bakılarak normalde güçlü görünecek insanlardan biriydi ama sevdiği kadını kollarında kaybetmek, onda çökme etkisi yaratmıştı. Açık mavi gözlerini kaldırıp tavandaki ışıltılı avizeye bir süre baktı. Işıklar göz bebeklerinde dans ediyordu sanki, ya da o gözler yaşlarla dolu olduğu için bu kadar canlı parıldıyordu. Birkaç saniye öylece avizenin ışıltısını izleyen genç adam, gözlerini masadakilere indirerek, “Vivian ile bir barda tanıştık ve görür görmez birbirimize âşık olduk. Sonrası bildiğiniz gibi.”

Şimdi herkes oradaki en zor kişiye gözlerini dikmiş bakıyordu. Dedektif olan ve açıklama yapmayan bir tek o kalmıştı. Ağzındaki kürdanı evirip çevirerek, gözleri üzerinde hisseden adam; “Bu saçmalık, ben kimseyi tanımak ve kendimi de tanıtmak istemiyorum. Hatta şu anda burada durmak bile istemiyorum.” Birden sandalyesini geri çekip ayaklanmaya

başladı. O anda kendini zor tutan Otel Müdürü Bianca da yerinden kalktı ve onun önünü kesti.

“Hiçbirimiz burada bu şekilde olmaktan mutlu değiliz Bay Davidson, ama gitmenize izin veremem.”

Damon, derin bir nefes alarak, üzerini düzeltti. “Sizden izin isteyen kim? Unutmayın ki, sadece ben istediğim için buradayım, o yüzden istediğim zaman çekip gitme hakkım var.” Bianca, kollarını birleştirip adama bir adım daha yaklaştı.

“Farkındaysanız bu gece burada bir cinayet işlendi ve ben dahil kimse yetkililer gelene kadar hiçbir yere gidemez.”

“Çok saçma, onu ben öldürmedim ki...”

“Ama bunu bilemeyiz, değil mi? Sorsak kimse ben katilim demeyecek.” Kadın, sert konuşmanın olayı daha da güçleştirdiğini düşünerek, biraz sesini yumuşatmaya başladı. “Bakın, kimseyi burada zorla tutamam ama yollar hâlâ kapalı, açık olsa yardım zaten gelirdi. Yetkililer geldiğinde hepimiz zaten kurtulacağız.”

Aurora, sarı bukleleri ile oynayarak; “Umarım katil hariç herkes.” dedi.

Damon, onu duymazdan gelerek, karşısında ona meydan okuyan kadına dik dik baktı. “Tabii bulunursa.”

“Yoksa bundan bir şüpheniz mi var, Bay Davidson? Sonuçta sizde bir dedektifsiniz, meslektaşlarınıza bu güvensizlik neden?”

“Ben kendimden başka kimseye güvenmem.”

“O zaman siz ve egonuz bu işi çözün bir zahmet.” Damon, sinirlendiğini hiç fark ettirmese de çene kaslarının seğirmesini iyi bir gözlemcinin anlamasına engel olamazdı. Sesini çıkarmadan biraz bekledi ve yerine geçirip oturdu.

Bianca masadakilere bakıp “Şimdi, başka gitmek isteyen yoksa konuşmamıza devam edebiliriz.”

Olayların onda yarattığı şok etkisi geçmeye başlamış, kendi özüne dönmüştü. Bu halinden memnun olarak yerine oturdu ve konuşmaya devam etti.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

“Bana iletilen listeye göre; Bay Davidson, Manchester’den geldi ve eminim diğerleri ile aynı şartlar altında. Sanırım bu bilgi yeterli olacaktır.” Damon, ona öldürücü bakışlar attıktan sonra, eline bir kürdan daha alıp oyalanmaya devam etti.

Dean, bu yaşananlar küçük gövde gösterisinden sonra bakışlarını, üzgün olan kadın çevirdi. “Bayan Black, sıra sizde.” Angela, elindeki mendili ile kirpiklerinden akan maskaranın kalıntıları silerek sessizce “Olur” dedi.

“Ben Angela Black. Londra’dan geliyorum. Frank Anderson’un asistanıyım. Kendisi başarılı bir Kriminolog ve ben de bu alanda öğrenim gördükten sonra onun yanında eğitimime devam ediyordum.” Güzel kadın birden daha fazla dayanamayarak tekrar ağlamaya başladı. Yanında oturan Aurora, onun sırtını sıvazlayarak, sakinleştirmeye çalıştı. “Geçti tamam, biraz ara verelim istersen.”

Angela hayır manasında başını sallayarak devam etti. “O, o biraz zor bir insandı ve bazen de sinir bozucu ama bana karşı çok iyiydi ve öldürülmeyi hak etmedi, kimse etmez.”

Ela bu duruma çok üzölmüşü. “İyi insanların da başına kötü şeyler gelebilir, Angela. Hatta bazen kötü insanlardan bile daha çok. Profesörün düşmanları var mıydı?”

“Ben emin değilim ama meslek hayatı boyunca birçok davada danışmanlık yaptı. Birçok katil onun sayesinde yakalandı.”

Dean, “Peki hiç tehdit söylemleri veya mesajları alıyor muydu?” diye sordu.

“Hayır, yani sanmıyorum. Mailini ortak yönetiyorduk, telefonu ise şahsına özeldi.”

“Hiç garip bir e-posta gördüğün oldu mu?”

Kadın gözlerini kapatıp biraz düşündü. “Şey, tehdit unsuru olarak değil ama yakın zamanda çocuğu olduğunu iddia eden birisi ona e- posta göndermiş, kendisi bunu görüp cevaplamış fakat silmemişti. Ben de arada onun mesajlarını temizlediğim için fark ettim.”

Ela, birden ayağa fırladı. “Bir çocuk mu emin misin?”

“Şey... Yani eminim, üstün körü okumuştum hatta gidip ona sordum ama sinirlenip o mesajı silmemi istedi ve başka bir açıklamada yapmadı. Ben de onun dediğini yaptım.”

“Bir isim var mıydı?”

“Açıkçası dikkat etmedim çünkü bu özel hayatına giriyordu, biz sadece iş ilişkisini profesyonelce yönetiyorduk. Bu neden bu kadar önemli?”

Dean Ela’nın, kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi beklediğini biliyordu ve oradakilere karşı hakimiyet sağlayamayacağını da. Onun zekasına güveni tamdı ve ona yardım etmeliydi. “O çocuk bugün burada olabilir, Angela.”

Güzel kadın etrafına bakarak; “Ama nasıl? Burası özel davetiyeler ile geline bir yer, o kişi buraya nasıl gelecekti ki?”

Dante, aklına bir şey gelmiş gibi birden söze girdi. “Size bu davetiyeler geldiğinde, bunun kökenini araştırdınız mı?” Hepsi birbirine bakıp bir şeyler mırıldandılar. Bianca, sıranın kendisine geldiğini biliyordu, bundan kaçamazdı.

Oturuşunu dikleştirip kendini göstererek; “Bu toplantılar iki sene önce yapılmaya başladı. Hep aynı yerde ve bahar mevsiminde.”

Ela; “Hepsinde konuşmacı Profesör müydü peki?”

“Evet, bu projeyi kendisi başlattığını söylemişti. Her yıl yeni dedektif olan polisler fayda sağlaması için.”

“Yani siz Profesörü önceden de tanıyordunuz?”

“Aksini iddia etmedim.”

“Anlıyorum. Peki onu tanıdığınız kadar nasıl tanımlarsınız?” Bianca, bir an için istemsizce Angela ile göz göze geldi ve devam etti. Yaşanan olayları anlatmak istemiyordu, çünkü bu ona katil olması için sebep verecekti.

“Çok kibar birisi sayılmazdı. Emretmeyi, çok içmeyi ve flört etmeyi seven bir adamdı.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Dante; “Demek flörtözdü. Size de bu girişimde bulunmuş muydu, Bayan Mancini?”

Bianca geldiği ilk andan beri kanı hiç ısınmadığı adama bakmadan sertçe cevapladı bu soruyu. “Ne münasebet, buna asla izin vermezdim!”

Dante, bu kadını sinir etmeye bayılıyordu, gerçi o herkesi sinir etmeyi severdi ya. “İzin verdiniz mi demedim. Böyle bir girişim de bulundu mu dedim; yani daha açıklayıcı olursak, size asıldı mı?”

Bianca bunun doğru olduğunu biliyordu ama bu adama cevap dahi vermek istemiyordu. O yüzden sessiz kaldı.

Dante, “Anlaşılmıştır. Teşekkür ederim.” diyerek konuya açıklık getirdi.” Dean, tekrar Angela’ ya dönüp, “Siz bu toplantıların hepsinde var mıydınız?”

“Evet, ben yaklaşık üç senedir profesörün yanında çalışıyorum. Emekli olduğu zaman yerine güvendiği biri geçmesi için beni eğitiyordu.”

Dante, şimdi ona bakıp, yumuşak bir ses tonu ile; “Peki sana karşı tutumu nasıldı.” diye sorunca Angela zor da olsa gülümseyerek; “Bana da asıldı mı diye soruyorsan, hayır diyeceğimi, çünkü birlikte çalışsak da aramız da hiç öyle bir çekim olmadı. Tamam, biraz zor bir insandı, özellikle çok alkol aldığı anda bana hep çok iyi davranmıştır. Tanrı aşkına, ben onun kızı olacak yaştayım zaten. Böyle bir şeyi asla düşünmezdi.”

Angela, tekrar ağlamaya ve elindeki mendili burnuna tutarak hem göz yaşlarını akıtmaya hem de titremeye başlamıştı. Onun bu halini gören Dante, bu kadar güzel ve narin bir kadın için pusuda bekleyen diğerlerinden önce davranarak hemen ayağa kalkıp ceketini çıkardı ve bir kaplan hızıyla kadının omuzlarına koydu. Angela, buna ihtiyacı varmış gibi ona minnet dolu bakışlarla bakıp teşekkür etti. Yerine oturan Dante, içinden zafer kazanmış gibi gülüyordu.

Bunu fark eden Ela, yanına keyifle oturan iri adamın kulağına doğru eğildi. “Aferin Dante, turnayı gözünden vurdun ama kabuğunu soymadan tüketmeye çalış olur mu? Belki vitamini kabuğundadır.”

“Ne söylediğini asla anlamıyorum.” derken Dean hepsini anlamış bir şekilde bıyık altından gülüyordu.

Ortamda bir süre sessizlik olduktan sonra, Aurora sözü aldı: “Bayan Mancini, siz ve yanınızdaki çalışanlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”

Bianca, sert surat ifadesini hiç bozmayarak; “Saklayacak bir şeyimiz yok. Ben bu alanda kendini kanıtlamış bir yöneticiyim. Londra’da kendi ofisim var ve bu tip organizasyonlarda müdür unvanım ile başarılı bir şirket yönetiyorum.” Sonra yanında oturan Hector ve Raven’a bakarak; “Hector, benim yardımcım, o da son iki senede burada yanımdaydı ve Raven ise gerekli gördüğümüz zaman ajanslar dan talep ettiğimiz garsonlardan biri, onunla ilk defa çalışıyorum.”

Hector ve Raven kendileri hakkında yapılan açıklamaları seslerini çıkarmadan dinlediler. Bianca en son Asyalı barmene bakıp; “Bay Wong’da Raven gibi ajans aracılığı ile ilk kez çalıştığım bir barmen.”

Asyalı adam da başını oynatmakla yetinmişti. Aurora tatmin olmuş bir biçimde surat ifadesi takındı ve yine sessizliğe büründü. Artık herkes konuşmayı Dean ve arkadaşlarının yürüttüğünü kabullenmiş gibiydiler. Aslında hepsi kendi nezdinde iyi olduklarını biliyorlardı ama bu hafta sonundaki tükenmişlik durumları mı, yoksa sakladıkları sırlar yüzünden mi bilinmez, gerek olmadıkça kimse ağzını açmıyordu. Ela, Dean ve Dante, kendileri ve Angela’nın bıçak konusu ortaya çıktığından ya da ona tuzak kurulduğunu anladıklarından beri diğerlerinden birinin katil olduğunu biliyordu, rahat davranmaları tabii ki bu yüzdendi ama diğerleri bilinmezlikler için de saklanırken çözmeleri pek de kolay olmayacaktı.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

O anda dışarıdan uğultu sesleri gelmeye başlamıştı. Şimşeklerin art arda çakmasıyla birlikte Silas, fobisi nedeniyle oturduğu yere iyice gömülüp, gözlerini sıkıca kapattı. Kendisini o kadar sıkıyordu ki, sanki bir yanardağının ağzından her an bir patlamayla çıkacak lavlar gibi, içinde zor tutuyordu hislerini. Diğerleri cama doğru bakarken Damon, ayağa kalkıp o tarafa doğru yürüdü. Ellerini cebine sokup, arkası dönük dışarıyı izlerken bir yandan da söylenmeyi ihmal etmiyordu. “Kar yağışı etkisini artırıyor, yetmezmiş gibi bir de şimşekler çakıyor ve büyük bir fırtına yaklaşıyor.”

Aurora “O zaman iyi ki inadına yenilip dışarı gitmemişsin, yoksa şu anda donmuş olurdun.” Damon, geri dönüp masaya geldi.

“Bunun olmasını çok isterdin değil mi, Barbie dedektifi?” Aurora sadece gülmekle yetindi, şahsına söylenen sözlerle nedense hiç aldırış etmiyor gibiydi ve bu Ela’nın ikinci kez dikkatini çekiyordu. Ortamda oluşan sessizlikten faydalanan barmen; tekrar kahve isteyip istemediklerini sorduğunda, hemen hemen hepsi uyumaya ihtiyaçları olduğunu belirtmişti ama uyumaya da çekiniyorlardı. Esnemeler havalarda uçuşsa da katil hariç herkes bu işin açıklığa kavuşmasını istiyordu.

Dante, Ela’nın kulağına eğilip; “İlk kahvelerden kimse zehirlenmediyse, ikinci kahvelerimizi içebiliriz, değil mi?”

“İç, Dante iç, boğazın hiç durmuyor maşallah.” Aslında Ela’nın da bir kahveye ihtiyacı vardı, çünkü uyku onu esir almaya başlamak üzereydi ve Jackson’a karşı yaptığı karakter analizini baz alarak, onun sadece kadınlara asılan basit bir barmenden ileriye geçemeyeceğini düşünüyordu, tabii yanılmıyorsa.

Jackson kahveleri hazırladı ve Raven ile Hector ona yardım edip servisi yaptılar. Ela, önüne gelen sıcak kahverengi sıvıya bir göz atıp herkesin içmesini bekledi. Neredeyse hepsi fincan önlerine gelir gelmez, bunu bekliyorlarmış içmeye başladılar. Sadece Dean Ela’yı izliyordu, o ise kahveyi. Yanlarındaki Dante

de kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra fincanını tabağına koyduğu sırada Dean, Ela'ya doğru eğilip; "Benim de içmemi bekleyecek misin?" Ela, yaptığını bir tek onu fark edeceğini biliyordu. "Hayır, ben senle aynı anda içeceğim."

Aldığı cevaptan memnun kalan genç adam: "Hadi öyleyse, şu anda buna ihtiyacımız var." Bu jest olarak düşündüğü şey, Dean'in hoşuna gitmişti. Bu, onun için; *'Her şey ait olduğu yerde hayat bulur ve eğer ait olduğu ölürse, oda onunla birlikte gömülür.'* cümlesinin tam tanımıydı.

Şimdi herkes biraz daha canlanmış görünüyordu, canlanmış ama gevşemiş değil. Çünkü kahvelerine alkol konmasını ne onlar istemiş ne de Jackson teklif etmişti. Oturanlar biraz daha kendi kendilerine düşündükten sonra, Dean, tekrar sorularını yöneltmeye başladı. Öyle ki, birisi çıkıp *'Yeter artık, sana bu yetkiyi kim verdi?'* diyene kadar da devam edecekti ama birisi ondan önce davranıp, endişesini dile getirdi. Bu kişi Damon'un deyimiyle Barbie dedektifiydi.

"Bu kahve bizi daha ne kadar ayakta tutacak. Ya uyumaya gittiğimizde her birimiz teker teker öldürülürsek?"

Ela, fincanını masaya bırakarak; "Aurora, Agatha Christie'nin *'On Kişiydiler'* romanında değiliz. Her birimiz tek tek ve özel bir biçimde avlanmayacağız."

Angela, yaş dolu gözleriyle, üzerindeki cekete sıkı sıkıya sarılıp; "Bunu nereden biliyorsun, ya öyle olursa?"

"Bence buradaki tek hedef Profesördü ve katilin işi bitti, ama tabii ki bundan emin olmamızda akıllıca olmaz. İşte bu yüzden, lütfen onunla ilgili bildiklerinizi burada paylaşın. Doğru veya yalan olduğunu ondan sonra tartışırız. Angela, onu en iyi tanıyan sendin, hakkında başka ne biliyorsun?"

"Az önce de söylediklerimden başka bir şey yok maalesef."

"Bu gece içkisini kapının önüne istemişti, hep böyle mi yapardı?"

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

“Evet, odasında rahatsız edilmek asla istemezdi. Ofisteyken de hep böyle talepte bulunurdu ve bende, zaten benim olduğum alanda bulunan viskiyi hazırlar bırakırdım. Kısa bir zaman sonrada kapıyı açıp alırdı.”

Ela düşünceli bir biçimde; “Peki viskiye bu kadar düşkün olan biri neden şeyeyi odasında tutmuyordu?”

“O işinde profesyoneldi Ella, eğer odasında tutarsa sürekli içeceğinin farkındaydı. Onun çok misafiri olurdu ve çoğunlukla iş ile ilgili. O yüzden sadece yalnız kaldığı zamanlarda içerdi. Kimsenin o halini görmesini istemezdi.”

“Anlıyorum ve bugün de aynı şekilde istedi ama tepsiyi içeri alamadan öldürüldü.”

Angela; “Ah! evet evet. Keşke ben de yukarı çıksaydım. Keşke onu arada bir kontrol etseydim. Geldiğimizde o kadar sarhoştı ki, seminer için dinlenip uyuyacağını düşünmüştüm ve arayıp da viski istediğinde ben de çıkıp ona bakmalıydım.”

Ela, sevecen bir tavırla; “Angela, buraya birlikte geldiniz ve yakın bir ilişkiniz vardı ama bunu kendine mal edemezsin. Tamam, onu kontrol etmemek senin suçundu ve ölümü bunun sonucu da olabilir ama insan her sonuçtan sorumlu tutulamaz çünkü her hareketin sınırsız sonuçları vardır.” Güzel kadın başını eğerek, tekrar ağlamaya başladı. “Yani katil, onu öldürmeyi, onu burada öldürmeyi, kafasına koyduysa bir yolunu bulup mutlaka yapacaktı.”

Sonra Hector’a dönerek; “Telefonu açan sendin, garip bir şey fark ettin mi?” diye sordu.

“Ne gibi efendim?”

Ela gülümseyerek; “Bana efendim demene gerek yok. Ella diyebilirsin; yani herkes öyle der.” Adam, Bianca’ya doğru kaçamak bir bakış attı ve kadında yavaşça kafasını eğmekle yetindi. Bu genç adam gerçekten de onun sadık yardımcısıydı ya da ondan biraz çekiniyordu.” Ela devam etti. “En baştan alalım, Hector. Tuhaf bir şey fark ettin mi?” Genç adam zaten, otele ilk

geldiğinde ve balo başladığın da Ela ile yaptığı küçük masal sohbetlerinde sonra kıza karşı bir samimiyet oluşturmuştu ama yine de Bianca'dan onay almadan bu şekilde davranmaması gerektiğini de biliyordu.

“Aslında şimdi düşündüm de sesi biraz uzaktan geliyordu. Uzaktan ve yankılı gibi.”

Ela, bir an durup düşündü; “Hımmm, uyuyordu, uyandı ve bir telefon görüşmesi yaptı. Uyku sersemi eline ahizeyi alıp, yataktan kalkmadan yüzünden uzakta tutmuş olabilir. Şimdilik böyle düşünelim.” Herkese böyle söylemişti ama bu ayrıntıyı aklının bir köşesine de yazmıştı.

Hector, kaşlarını çatarak; “Biraz tuhaftı işte.”

“Tamam Hector, sen biraz daha düşün ve aklına başka bir şey gelirse bizimle paylaş.” Sonra Angela'ya bakıp; “Angela, sence e-posta yoluyla onun çocuğunu iddia ettiği kişi kadın mıydı, erkek mi?”

Kadın gözlerini kapatıp düşünmeye başladı. “Şey, bu ayrıntıya hiç dikkat etmedim açıkçası ama dediğim gibi yazılanları bir an için gördüm. Bu önemli mi?”

“Evet, hayır yani olabilir. Eğer bu doğruysa ve o kişi aramızdaysa, en azından cinsiyet olarak eleme yapabilirdik. Sana son bir şey daha sormak istiyorum. Bu organizasyonu Bayan Mancini'nin dediği gibi Profesör mü ayarlamıştı?”

“Evet, ilgili yerler ile görüşüp, ayarlamaları kendisi yapmıştı.”

“Peki, seçilecek kişileri de o mu belirledi?”

“Evet. Birçok yerde bağlantıları vardı, onlar ile görüşüp ayarladı, bana sadece isimler ve davetiyeler geldi ve ben de onları hazırlayıp postaya verdim.”

Ela, bir şey diyemeden uzun süredir sessizliğini koruyan Dean, onun kulağına fısıldamaya başladı ama diğer herkes pür dikkat onlara bakıyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

“Henüz bilmiyorum ama buraya toplanmış kişiler özellikle seçilmiş olabilir.”

“Bunun ona ne faydası olurdu ki? Katilini buraya çağırmaktan başka.”

“Ona değil ama katile faydası olurdu. Eğer katil de güçlü bağlantıları olan birisiyse, kendini buraya davet ettirmiş olabilir.” Ela bunları söyledikten sonra birkaç huzursuz kıpırdanmayı göz ucuyla izleyip, bunu da bir köşeye yazmıştı.

Damon gözlerini diğerlerinde gezdirip “Acaba hangimiz profesörün çocuğuyuz?”

Kai: “Burada olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Neden olmasın? Reddedilen bir çocuk, cinayet için iyi bir sebeptir.”

Ela; “Biz ona, engellenmiş arzular en iyi insanda bile kötülüğü ortaya çıkarır diyelim şimdilik, Bay Davidson.”

Herkese tek tek sordular ama kimseden olumlu bir yanıt gelmedi. Ela, Angela’nın yanına gidip, kulağına; *‘Herkesi, bu soru sorulurken tek tek gözlemlemesini’* fısıldamıştı, fiziksel dille anlatılamayanları beden diliyle anlamaya çalışmak için. Soru, ikinci tur olarak aralarında tekrar döndü, yine herkes inkâr noktasındaydı.

Angela, orada bulunanları hâlâ gözlemliyorken Ela bezmiş bir şekilde; “Biraz daha inkâr ederlerse, Profesörün çocuğu ben çıkacağım gibi bir his var içimde.” Bunu sadece yanındakiler duyacak şekilde söylemişti, o yüzden diğerlerinden bir tepki alamadı ama birden aklına bir şey geldi. Dean’e doğru bakıp fısıldayarak; “Neden böyle dedi ki?”

Dean, anlamsız bakışlarla ona baktı. *‘Duyduğuma göre yeni ölmüş.’*

“Neden bize bunu söyledi ki?” Tam o anda Angela ile göz göze geldiler ve kadın ona başıyla bir işaret yaptı. Angela’nın işaret ettiği kişi, kaşlarını çatıp, dudaklarını ısırmaya başlamıştı. Bir şeyler düşündüğü belliydi ama bunu kelimelere dökme

niyetinde olup olmadığı hiç anlaşılmıyordu. Ela, onu ilgiyle izliyordu, bir kolu ile de Dean'e vurup, ona bakmasını işaret etmişti. Kendisine bakıldığını fark eden kişi şimdi huzursuzca kıpırdanmaya başladı ve çok beklemeden kendisine o soru yöneltildi.

O ÇOCUK SEN MİSİN?

“Bize söylemek istediğin bir şey mi var?” Saçları birbirine karışmış genç adam, daha fazla dayanamayarak içinde bir yumru gibi oturan zehirli sancıyı dışarı döktü.

“Uzatmanın bir anlamı yok, değil mi? O çocuk benim.” O anda salondakiler neye uğradıklarını şaşırmış, bazıları sandalyelerini geriye çekip ayağa kalkmışlardı. Angela’nın anlattıklarından sonra Frank Anderson’un çocuğu olmak şu anda katil olmakla eşdeğerdi.

Ela, bu apaçık itiraftan sonra, yumuşak bir ses ile; “Kai, babanı sen mi öldürdün?” Genç adam çok üzgün görünüyordu. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak uzak bir noktaya bakışlarını sabitledi.

“Hayır. Ben buraya ona zarar vermek için değil, onu tanımak için gelmiştim.”

Şimdi Dean de ayaklanmıştı ama öfkeden veya korkudan değil, ilk gerçek kanıt buldukları için. “Yani sen tesadüfen seçilmedin, öyle mi?”

Kai, aynı noktaya kenetli kalarak; “Bilmiyorum.” Angela, hâlâ şaşkıındı.

“Peki ama nasıl ayarladın? Profesör her birinizin departmanları ile kendisi görüşmüştü.”

Kai, artık her şeyi anlatması gerektiğinin farkındaydı. Ortaya kendini suçlu gösterecek sözleri attıktan sonra susamazdı. “Aslında ben ayarlamadım. Bana da davetiye geldi ve onun ismini görünce, bana yazdığı kötü şeylerden sonra bunu bir zeytin dalı olarak düşündüm. Dünden beri onu görmeyi bekliyordum ama ben onunla konuşmayı bırak, daha göremeden öldü.”

Damon; “Cinayet için çok sağlam bir neden. Bize katilin sen olmadığını nasıl kanıtlamayı düşünüyorsun?”

Genç adam, o her zaman merhametli, nazik ve ağır başlı olan genç adam sinirle derin bir iç çekerek; “Eğer katil ben olsaydım, size bunu açıklamazdım, değil mi?”

“Kim bilir? Belki de vicdan yaptın.”

Kai, ona belli belirsiz bir bakış attıktan sonra; “Bildiklerinizi söyleyin dediniz, ben de söyledim. O benim babamdı ve buraya onun bana gönderdiği davetiye ile geldim. Eğer onu öldürmek isteseydim, 28 yıl beklemezdim, bir yolunu bulup öldürürdüm.”

Ela; “Kai, o yazışmalar hâlâ duruyor mu?”

Genç adam ellerini karışmış saçlarının içinden geçirdi. “Kahretsin, hayır, o kadar sinirlenmişim ki hepsini sildim.”

Damon; “Bence yalan söylüyor, yani her anlamda.”

Ela, ona aldırmadan devam etti. “Niye bu kadar zaman sonra ve niye şimdi? Bunu da sorgulamak lazım.”

Angela’ya dönerek; “Bundan haberin yoktu, değil mi?” Kadın hâlâ şaşkınlığını koruyordu.

“Tabii ki, hayır. Kim olduğunu bilmiyordum ki.”

Ela, kafasını oynatarak tekrar Kai’ye döndü. “Neler olduğunu bize anlatmak ister misin? Yoksa herkesin sana katil olarak bakmasını mı tercih edersin?”

Kai, ayağa kalkarak herkesi karşısına alacak şekilde dikildi. “Annem ve o genç yaşta tanışmış ve birlikte olmuşlar. Sonra da onu terk etmiş. Hikâye bu kadar.”

“Peki neden şimdi, yani bunca yıl neden ona ulaşmadın da şimdi?” O sırada çok benzer bir hikayesi olan Dante, huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Orada onu anlayacak olanlar sadece Dean ve Ela idi. Kız, o yüzden Kai konusunun hemen çözülmesini istiyordu ama o daha bir şey diyemeden Dante, o soruyu sordu. “Yoksa annen öldü mü?”

“Hayır, hayır, daha önce de dediğim gibi o yaşıyor şükürler olsun, sadece onun babam olduğunu yeni öğrendim. Benden yıllarca kimliğini saklamıştı ve taşınırken ona yardım ettiğim sırada bir fotoğraf elime geçti. Biraz zorlayınca söylemek zorunda kaldı.”

“Anlıyorum.” Dante, şimdi geri plana çekilerek kendi düşünceleri ile savaşımaya başlamıştı. Aurora, Kai’den uzak durmaya çalışıyordu.

“O mesajdan sonra pişman olmuş olmalı, yoksa sana neden bir davetiye göndersin ki? Ama bu yine de onu öldürmediğin anlamına gelmiyor, değil mi?”

Ela; “Kai, herkes hayatının bir döneminde inancını kaybedebilir, hepimiz insanız ve kusurlu olan inanç değil, insandır. Onu sen mi öldürdün?”

Genç adam, artık bu işin bitmesini istiyordu. “Kahretsin, Onu neden öldüreyim ki? Ben intikama inanmam bile. Bizi bile isteye terk etmiş bir adam için neden hayatımı tehlikeye atayım ki? Ben... ben sadece onu bir kere kanlı canlı görmek istedim, o kadar.”

Damon, kollarını birbirine bağlayıp, kurnaz bakışlarla ona güldü. “Karanlıkta kalmak istiyorsan, ışıkları yakmayacaktın dostum. Madem itiraf ettin, şimdi sana çevrilen tüm okların hedefi olmaya hazır ol.”

“Neye isterseniz ona inanın ama kanıtınız yok, bunu da unutmayın.”

Ela: “O haklı, sadece bu söylemlerle onu katil ilan edemeyiz.”

Silas hâlâ oturduğu yerdeydi ve hiç etkilenmemiş gibi bakıyordu. Zaten etkilenme kapasitesi oldukça dolmuştu. Adam neredeyse zamanda donmuş gibiydi. Tepkileri yavaş ve anlaşılmaz olmaya başlamıştı. Tek düşündüğü Vivian’dı ve onun ölmüş olduğuna hâlâ inanamaması.

Aurora’nın artık neşeli halinden eser yoktu. Bu kadar sevimli birisine bu ciddiyet hiç yakışmıyordu doğrusu ya da artık olayları ciddiye almaya başlamıştı. “Yalan söylüyor olabilir. Ortaya Profesörün bir çocuğu oldu teorisi atıldı ve oda bunu üstlendi. Ne malum doğru olduğu?”

Damon, keyifle; “Ne o, yoksa sen misin o çocuk, Barbie dedektifi?”

Kadın, hiç istifini bozmadan; “Bunu bilemeyiz, değil mi?”

Kafalar her defasında biraz daha karışıyor, Ela, bu işin bir oyuna dönmesinden çekiniyordu. Zira biraz daha bu şekilde ağız dalaşına girerlerse sonu bu olacaktı. Bir yandan eski hatıralara dalmış Dante’yi düşünürken diğer yandan insanların artık dökülmeye başladığını varsayarak; “Arkadaşlar, başka bir itirafı olan var mı?” diye hepsine sordu.

Herkes yine birbirine bakmaya başlamıştı. Bianca, olanları hayretle izliyor ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Diğer çalışanlar ise; aynı hayretlikle sessizce yerlerinde oturuyorlardı. Damon, yine o sinir bozucu gülümsemesiyle, bacak bacak üzerine atıp, eliyle pantolonun üzerindeki tozları temizliyormuş gibi yaptı, sonra da aynı umursamaz tavrı ile; “Ben de Profesör hakkında pek iyi şeyler duymadığımı söyleyebilirim.”

Dean; “Nasıl yani?”

“İyi şeyler değil, bu kadarını bilmeniz yeterli.”

“Bildiğin bir şey mi var, yoksa sadece dikkatleri üzerine çekmeye mi çalışıyorsun?”

Damon, Dean'in yüzüne bakarak, sırıtmaya devam ederken Ela: "Bay Davidson, bu şekilde davranarak kendinizi şüpheli listesine sokmaktan başka bir şey yapmadınız, bravo size!" Adamın gülüşü, şimdi ufak çaplı bir kahkahaya dönüşmüştü.

Saatın akrep ve yelkovanı sabaha doğru depar atarken -ki böyle soluklu konuşmalar da zamanın hızlı akmasına neden olurdu- artık iyice uykuları gelmeye başlamıştı.

İlk söylenen Damon oldu: "Artık biraz uyuyabilir miyiz? Yoksa halüsinasyon görmeye başlayacağım."

Bianca huzursuzca kıpırdandı. "Ayrılmamız doğru bir fikir olmaya bilir."

"Bizi bu otele mahkûm ettin ama odamıza çıkmamıza engel olamazsın." Kadın sinirlenip, ayaklandı.

"Bay Davidson, hava şartları göz önüne alındığında mahkumiyetinizin neyden kaynaklandığını bir daha düşünmenizi öneririm."

Damon, elini kolunu sallayarak umursamazlığını bir kez daha belli etti. "Neyse ne, ben odama gidip güzel bir uyku çekeceğim."

Angela, ürkek bir sesle onu uyarmak istemişti ama adam hiç uslanacak gibi durmuyordu. "Lütfen kapını kilitle, olur mu?"

"Arkasına sandalye de koyayım mı?"

Aurora; "Bu kadar kaba ve çekilmez olmak zorunda mısınız?"

Damon ayaklanıp bar masasına doğru yürürken yine gülüyordu. "Korku filmlerinde önce korkak sarışınlar ölür tatlım biliyorsun, değil mi?"

Aurora, "*Budala!*" diye arkasından söylendi. O sırada Bianca da ayaklandı. "Ben ve ekibim, uyumadan burada oturmaya devam edeceğiz."

Hector, Raven ve Jackson'a söz hakkı tanımadan devam etti. "Yukarı çıkmak istemeyenler burada bizimle bekleyebilir." Aurora, her ne kadar doğası gereği uykusuzluktan bitap düşse de yukarı çıkmaya henüz karar vermemişti ve yanında biri olması işine gelerek, Angela'yı da ikna edip biraz daha kalmak istedi.

Herkes onun korktuğu için odasına çıkmadığını düşünse de o, yaptığı fedakarlıkları düşünüyordu.

Dean; “Biz de yukarı çıkıp biraz uyusak çok iyi olacak.”

Dante ise Angela’ya bakıp gülümsedi. “Biz seninle aynı odada kalacağız sanırım.”

Kadın; “Ah, çok üzgünüm ama ben biraz daha burada oturacağım. Sen kapıyı kilitle geldiğimde ben seni uyandırırım.”

Dante, onu telkin etmek niyetindeydi. “Angela, korkmana gerek yok, ben seni koruyabilirim.” Kadın ağlamaktan şişmiş ama hâlâ yemyeşil bir ova gibi uzanan güzel gözleri ile ona baktı ve sonra ayağa kalkıp onu diğerlerinden biraz uzaklaştırıp koluna girdi.

“Biliyorum Dante, bundan hiç şüphem yok ve bu kadar iyi iş çıkardığın için seni tebrik ediyorum ama Aurora henüz gitmek istemiyor, sanırım korkuyor ona biraz daha eşlik etmemi istedi.” İri adam hüsrana uğramıştı ama asla bunu belli edemezdi, çünkü buna tatlı egosu asla izin vermezdi. Ellerini ceplerine soktu ve gülümseyerek; “Beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Kadın, tam arkasını dönüp alımlı bir yürüyüş ile gidecekken, birden aklına bir şey gelmiş gibi durup korkuyla fısıldadı. “Benim bıçağım nerede, ortada bir yerde durması hiç hoşuma gitmez.”

“Merak etme tatlım, olaydan sonra kimse fark etmeden, bizim odamızda saklamıştım.” Angela, rahatlayarak derin bir nefes aldı, ama gözleri onları duyan birileri oldu mu diye endişeyle etrafı taramayı da ihmal etmedi.

Ela ve Dean, Dante’nin bu haline gizlice gülüyorlardı. Salon kapısından çıkarken, Ela hızlı adımlarla merdivenlere yürüyen adamın arkasından koşarak ona yetişti. İri adamın koluna dirseğiyle vurarak; “Bu ne samimiyet, aynı ipte çamaşır mı kuruttunuz? Ohhh, ayak üstü tebrik de kaptın.” Dante, anın büyüüne kapılmış bir haldeydi.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

“Ondan tebrik değil, tehdit, hatta kafama terlik gelse yine de mutlu olurum.” Ela, ona tek kaşını kaldırarak bir bakış attı ve Dean’e dönüp; “Yürü yürü, artık bununla kaybolan çorap teki bile aranmaz, biz katil aramaya kalkıyoruz.” İri adam homurdanarak yürümeye devam ederken diğer ikisi arkasından gülerek geliyorlardı.

Yan yana olan odalarının kapısına geldiklerinde, Damon’ın hâlâ gelmediğini fark etmişler ama yine birini sinir etmeye takılmıştır diye bunu dert etmemişlerdi. Onlar koridordayken yürüyen bir ruh haline bürünmüş olan Silas ve Profesörün oğlu olduğunu iddia eden Kai de birlikte yukarı çıktılar. Silas, yine Kai’nin odasında kalacaktı. Ela, Dean ile birlikte dört numaralı, Dante de yanlarındaki altı numaralı odanın kapısında duruyorlardı. Dante, koridorun sonuna karşı karşıya duran sekiz ve dokuz numaralı odalara bakakalmıştı.

Ela; “iyi misin?” İri adamdan cevap gelmeyince Dean’e bakıp “Şu anda anlamsız bir şeyler söylememek için anlamlı bir sessizlik yaratıyor.”

“Ciddi halime bürünmüş olamaz mıyım?”

“Sen sadece iş söz konusu olduğunda ciddileşirsin. Ayrıca bu ciddiyet değil, resmen surat asıyorsun.” İri adam, gözlerini sabitlediği noktadan çekmeden; “Bu ölüm koridorunda garip bir şeyler var sanki. Kendimi Alcatraz’da mahsur kalmış gibi hissediyorum. Neyse size iyi geceler. Kapınızı kilitleyip, arkasına sandalye dayamayı unutmayın.” Bunları söyledikten sonra içeri girip sertçe kapısını kapattı.”

Ela; “Az önce o korktuğunu mu ima etti?”

“Evet ve bunu kelime oyunu yaparak söyledi ki bu da esprinin en zayıf halidir.”

Düzenleme
Ny.ozlem

KATİLLER DE UYUR MU?

Aşağıda Bianca ve ekibi salonda biraz yürüyerek bacaklarını açtıktan sonra tekrar yerlerine oturmuşlardı ama bu sefer kapıya sırtları değil yüzleri dönüktü. Jackson ise bardaki yerine geçmiş, uyukluyordu. Angela ve Aurora sandalyelerini yine camın kenarına çekmiş, tipi şeklinde yağan karı seyrediyorlardı. Damon ise en çok uyumak isteyen kişi olmasına rağmen, son bir içki içmek için aşağıda kalmış yavaş yavaş odasına çıkmak için hazırlanıyordu. Aurora'ya korkusunu konuşarak bastırmak ya da Profesör hakkında daha fazla bilgi alıp olayı kendi başına çözmek niyetindeydi ki hiç durmadan Angela'ya sorular soruyor onu sürekli konuşturuyordu. Hector, herkes bir yerlere çekilince biraz rahatlamış gibiydi, ama Bianca'nın endişeli haline üzülüyor ve bir şeyler yapmak istiyordu.

“Bayan Mancini, ne yapacağız?”

İyice uykusu gelmiş ama buna direnmeye çalışan kadın;
“Bilmiyorum Hector, gerçekten bilmiyorum.”

Sadık hizmetkar, bir şeyler yapması ama bunun için talimat alması gerektiğini bilerek; “Ne yapmamı isterseniz yaparım, bunu biliyorsunuz.”

“Biliyorum Hector, teşekkür ederim.”

Kadın sonra garsona bakıp; “Raven, istersen sandalyeleri birleştirip biraz uyu, çok yorgun görünüyorsun.” O da hayatı boyunca talimat almaya alışmış bir kız olarak, tek kelime etmeden söyleneni yaptı. Sessizce kalkıp bir sandalye daha çekti ve bedenini biraz aşağıya kaydırıp ayaklarını uzatıp uyumaya çalıştı.

Yukarıda ise durumlar şöyleydi: Kai ve Silas, beş numaralı odada karşılıklı tek kişilik yataklarda uzanmış yatıyorlardı. İkisinin de aklından geçen şeyler farklıydı ama birinin düşünceleri gerçekten karmakarışıklı. Düşünceleri onları alt edene kadar sessizlik içinde birbirlerine dahi bakmadan öylece uzandılar. Ta ki uyuyana kadar... Üç numaralı odada kalan Damon ise yavaş yavaş ve sallanarak merdivenlerden çıkarken kendi kendine çıkarımlarda bulunuyordu. Sessiz ve derinden ilerlemek onun doğasında vardı ve bu sinsi tutumu genelde çok hoşuna giderdi. Kafasında olayları toparlamaya çalışarak ağır ağır odasına doğru yol aldı. Ama düşüncelerine dalıp uykusunun kaçtığını ancak yatağına yattığında fark etti.

Ela ve Dean, içeri girdikten sonra kapıyı yavaşça kilitleyip oldukları yerde birbirlerine baktılar. Bu gece yaşadıkları o romantik andan sonra, dışarıdaki kısa gezintilerini saymazlarsa ilk kez baş başa kalmışlardı. Dean, onu dans ederken ilk kez öptükten sonra kendini daha cesur hissediyordu. Sanki hiç konuşmadan artık ikinci aşamaya geçmiş gibiydiler. Uzanıp kızın ellerini tuttu. “Tek istediğim kalbin, çünkü sen benimkini aldın.”

Ela, hiçbir zaman romantik olamayacağını düşünen, tesadüf eseri de olsa izlediği aşk filmlerine gülerek yorum yapan gotik kız, şimdi ne kadar büyük konuştuğunun farkındaydı. Demek ki insan, başına gelmeyen hiçbir şey için yorum yapmamalı, olayları akışına bırakmalıydı. Çünkü onu için aynen böyle olmuştu.

Dean için hissettiği her bir güzel şey, o kısa ve anlamlı öpücükten sonra ruhunda bir çağlayan gibi coşarak akıyordu.

Genç adamın gözlerinin içine baktı. Öyle derin baktı ki, iki göz ancak bu kadar güzel buluşabilirin en büyük örneği gibi çünkü Dean de ona öyle güzel ve derin bakıyordu. Yavaşça dudaklarını araladı. “Onu sana vereli çok oldu, bir dedektife göre bunu fark etmiş olman lazımdı.” ‘*Ahh!*’ diye geçirdi içinden. ‘*Kızım biraz daha süslü bir cümle kurabilirdin.*’ Ama Dean, mesajı almıştı bile. Usulca eğilip, dudaklarını onu dudaklarına değdirmek istedi ve bam! Kapının vurulmasıyla birlikte, sanki bir suç işliyorlarmış gibi birden oldukları yerde hızlıca irkildiler. Önce kapıya, sonra birbirlerine bakıp, kapının ikinci kez vurulma sesiyle ellerini birbirlerinden ayırdılar. Dışarıdan kısık bir ses duyuldu. “Çocuklar, açın kapıyı benim.”

Ela; “Ben sana demedim mi, korktu işte.”

Dean; “Uyuyor numarası mı yapsak?”

“Kapıyı kırsın, öyle mi?”

“Haklısın, daha önce denedi ve başardı. Açalım.” Yavaşça anahtarı çevirdiler ve kapıyı aralayıp baktılar. Dante, cüssesine tezat bir şekilde takındığı sevimli haliyle ve yalvaran gözlerle onlara bakmayı planlamıştı ki, yüzlerini görür görmez; “Siz niye kızardınız? Ne yapıyordunuz?”

Ela, kekeleyerek; “Hi hiççç,” diyebilirdi sadece.

“Kapıyı çok çabuk açtınız. Demek ki hemen arkasındaydınız, ya da burada bir şey yapıyordunuz. Neyse.”

Dean, hemen araya girdi. “Ne istiyorsun?”

Dante, planladığı sevimli haline tekrar bürünerek; “Harika, siz de uyumamışsınız.” Sonra o halini, omuzlarında tuttuğu bir paltoyu yere fırlatır gibi üzerinden bir çırpıda atıp, koridorun bir sağma bir de soluna bakarak; “Odaya girdiğimden beri kapının arkasında tetikte bekliyorum ama çok uykum geldi ve tek başıma uyuyamadım. Ne olur, bende geleyim. Bir köşeye kıvrılır yatarım. Ne olur?”

Ela, odanın kapısını sonuna kadar açıp eliyle işaret etti; “Hangi köşeye yatmayı planlıyorsun acaba? İki yatak da dolu ve

tek kişilik.” Dante, yine o sevimli tavrına bürünüp ellerini çenesinin altında birleştirerek onlara bakmaya başladı. Dean, içi rahat etmeyerek ama burnundan da soluyarak; “Yürü Dante yürü, odadaki karyolanın yatağını buraya taşıyalım, yerde yatarsın.”

Gözleri parlayan iri adam hemen odasına doğru koştu. Kısa bir süre sonra Ela ve Dean yerinde, Dante ise onların ayak ucunda yer yatağında yatıyordu ama uykusu kaçmış ya da uyumak istemiyor gibiydi. Kısık bir sesle; “Çocuklar, uyudunuz mu?”

Olanlardan sonra diğer ikisinin de uykusu kaçmış gibiydi ama uyumak zorunda olduklarının da farkındalardı. Ela; “Dante, ne var, ne?”

“Sizce katil kim? Kai olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz?”

“Hayır.” Şimdi de Dean, uyumadığını göstermek için onlara katılmıştı.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Dante; “Ona kendi hayal gücü olmayan her şey saçma geliyor, biliyorsun.”

Ela, düşünceli bir halde; “Bıçağı görünce de katili herkes Angela zannetti. Şimdi de bu çocuk mevzusu. Anlamıyor musunuz? Katil, bir şeyleri apaçık ortaya koyuyor, çünkü bunlara inanmamızı bekliyor. Bıçak ve Kai’ye gönderilen davetiye gibi.”

Dean: “Belki gerçekten pişman olup babası göndermiştir.”

O da olabilir ama Kai de bunun böyle olduğunu düşünüyorsa ki öyle düşündüğünü söyledi, bunu yapmış olmamalı. Bunca yıl babanı görmeden, ilk gördüğünde öldürür müydün?

Dante, dudak büzerek; “Sanırım hayır ama bu da bir olasılık.”

Dean; “Hadi ama, adalet sisteminin öylesine olasılıklar değil de kanıtlara bağlı işlediğini biliyorsunuz, değil mi?”

Ela; “Kanıtlar, yanlış hedefi işaret edecek şekilde manipüle edilebilir. Rowena burada olsaydı, herkesten şüphelen derdi.”

Dante; “Biz de öyle yapmalıyız.”

Ela; “Bence gerçek ipucu, olaylara karışan insanların arasındaki birbirleriyle olan ilişkilerde.”

Dean; “Evet, sorgulamanın ilk günü kanıt bulmak için değil, kimlerle karşı karşıya olduğunu bilmek içindir.”

Homurdanarak arkasını dönen iri adam; “O zaman size kötü bir haberim var. Çünkü bu olayda tam tersi oluyor gibi. Hadi, artık susun da uyuyalım.”

Ela; “Elimde olan tek yastığı yüzüne fırlatmak için neler vermezdim ama geri gelmeyeceğini çok iyi biliyorum, Dante.”

“Haha, dönen dünya gibiyim. Beni asla durduramazsınız.”

Ela kendi kendine mırıldanarak, yorganın altına girdi. “Neden bu kadar kendini övüyor acaba? Batman bile kimliğini gizliyor ya.”

‘Dante, birden olduğu yerde dönüp elindeki yastığı Ela’ya fırlattı. Buna hazırlıklı olan kız, “İşte, başından beri yapmanı istediğim buydu. Tek yastıkla asla uyuyamıyorum, asla.”

Dean, onlara kahkahalarla gülerken birden yine kapının vurulmasıyla sessizleştiler. Konsolda yanan gece lambasının ışığında üçü de birbirine; ‘*bir malumatım yok*’ bakışı attıktan sonra, Dean doğrulup oturduğu yataktan, “Kim o?” diye seslendi.

Kapı tekrar vuruldu ama ses yoktu. Dante: “Eyvah! Katil geldi.”

Ela: “Saçmalama. Postacı kapıyı iki kere çalar, katil değil.”

Dean şimdi onlara; ‘*Siz ne yaşıyorsunuz?*’ der gibi bakıyordu. Üçü birden ayaklanmış, kapının arkasında sıraya dizilmişlerdi. Dean tekrar; “Kim o?” diye seslenince, kapıdan cılız ama endişeli bir ses geldi. “Benim.”

“Bu Angela. Çabuk açın, çabuk.” Kapıyı açtıklarında, güzel kadın tir tir titriyordu.

Ela, telaşla kapıdan koridora baktı. “Bir şey mi oldu?”

“Hayır ama aşağıda daha fazla uykusuz kalamadım ve odamda da kimse olmadığını anlayınca telaşlandım.”

Dante, muzip bir şekilde arkadan elini salladı. “Ben buradayımmm.”

Ela iç geçirerek, Dean’e “Sinir bozucu derecede romantik mi, yoksa sadece sinir bozucu mu bilemedim.”

Dante, onu duymamıştı bile. En şirin haliyle kadına bakıyordu. Angela, onu görünce biraz rahatlamıştı. “Oh, iyisin.”

Dante gülerek; “Beni düşündüğün için teşekkür ederim.”

Ela, arkasını dönüp kısık sesle söylendi. “Yağ çekiyorsun Dante, aynı kızartma gibi.”

Dante, sıranın en önüne geçip kadını içeri davet etti. Diğerleri şaşkınlıkla onları izliyordu.

Dean; “Aşağıda her şey yolunda mı?”

Açık kapının önünde konuşmaya devam ettiler. “Evet, otel çalışanları ve Aurora hâlâ aşağıdalar, başka kimse yok. Ben de sizinle kalabilir miyim?”

Dean, hemen çözüm adamı kimliğine bürünmüştü. “Tamam o zaman, sizin odadan bir yatak daha getirelim. Anlaşılan bu gece hepimiz burada uyuyacağız.”

Angela, minnettar bir gülümseme ile ona karşılık vererek kapıya yakın olan Dean’in yatağının kenarına yığılır gibi oturdu. Dean ve Dante gidip diğer yatağı da yan odadan aldılar. Yere koyduklarında Ela ve Dean göz göze geldi. Ela, ona ‘*Yapacak bir şey yok*’ bakışı atınca, genç adam: “Tamam ben yerde Dante ile yatarım, siz yataklarda uyuyun.”

Angela, hemen oturduğu yataktan ayağa fırlayıp; “Lütfen benim için rahatınızı bozmayın, ben de yerde uyuyabilirim.”

Dante; “Olmaz öyle şey siz kızlar yukarıda, biz yerde.”

Dean ona bakıp mırıldandı. “Beni tavadan alıp, ateşe atıyorsun.”

“Hadi ama dostum, bu laflar ne böyle? Aynı ona benzemeye başladın.” O anda kapının tam önündeki yatağa yerleşmeye çalışan Dean’e engel olmak isteyen kız “Dante, sen kapının önündeki yatakta yatar mısın?”

“O nedenmiş?”

“Katil gelirse seni siper edeceğiz. O seninle oyalanırken biz kaçırız.”

İri adam hem söyleniyor hem de yer yatağına yerleşmeye çalışıyordu. “Butik hotel değil, butik tımarhane sanki.”

Angela onların bu halini görünce neşelenmişti. “Siz hep böyle misiniz?” Hepsi birden ona doğru bakınca, açıklama ihtiyacında bulundu. “Yani hep böyle komik ve eğlenceli.”

Ela; “Bu daha hiçbir şey.”

Güzel kadın iç geçirerek üçüne de tek tek baktı. “Ne kadar şanslısınız, hayatımda hiç böyle insanlar olmadı. Sanki asırlardır birbirinizi tanıyormuş gibisiniz.”

Ela, arkadaşlarına bakarak gülümsedi. “Öyle görünüyor, değil mi? Kısa süredeki paylaşımlarımızın yoğunluğundan olsa gerek.”

Üçü birden, bir anlığına ilk tanıştıkları andan şimdiye kadar olan zamanı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçirdiler. Ela, Dean’in kapısına geldiği anı ve havaalanında onun elini sıkıca tuttuğunda hissettiklerini hatırladı. Dean’in de aklından geçenler hemen hemen aynı şeylerdi. Dante, onların hayatına dahil olarak kendi yaşamındaki olumlu olumsuz tüm düşünceleri aklına getirdi. Olumlular ağır bastığı için yüzünde bir gülümsemeyle o kısacık andan mutlu olarak ayrıldı. Angela, şimdi rahatlamış olarak üzerindeki elbise ile yatağa uzanmıştı. Profesörü, akıl hocasını kaybetmek, bir de katilin onu işaret edecek şekil de kanıt bırakması ve üzerine yorgunluk ve uykusuzluk eklenince iyice bitkin düşmüştü. Bunu fark eden Ela, “Üzerini değiştirmek istersen odana gidip eşyalarını alabiliriz.”

Kolundaki zarif saate bakan güzel kadın, “Sanırım buna gerek yok birazdan sabah olacak ve kalkacağız.”

Yaklaşık yarım saat sonra; koridordan gelen boğuk ve tok bir çığlık sesi ile yerlerinden fırlayana kadar hepsi mışıl mışıl uyumuşlardı.

KORİDORDAKİ ÜÇÜNCÜ ÖLÜM ODASI

Neredeyse aynı anda yerlerinden fırlayıp birbirlerine baktılar. Dean, kapının hemen arkasında yatmasının avantajı ile kalkıp ışıkları yaktı ve saatine baktı. Henüz sabah olmamıştı ve bu, dışarıdaki karanlıktan kendini zaten belli ediyordu. Rüzgârın uğultusu camları tırmalarken birde az önce duydukları boğuk ses, hepsinin ürpermesine sebep olmuştu.

Diğerleri de kalkıp kapının arkasına dizildikleri sırada, kimsenin ağzını şaşkınlıktan bıçak açmıyordu. Dean, yavaşça anahtarı çevirirken sabırsızca kapıya yönelen gözler, ne göreceklerini tahmin ediyor ama bunun olmaması için dua ediyorlardı. Gecenin yarısı, sabaha karşı, sadece dışarıdan gelen fırtına sesi dışında sessizliğe bürünmüş otelde, koridordan gelen boğuk sesi herkes duymuştu. Dean'in kapıyı aralamasıyla birlikte diğer odadakilerde, kapılarını neredeyse aynı anda açmışlar ancak eşiklerinin dışında bir cehennem çukuru varmışçasına geçmeye çalışmaktan korkar bir halde oldukları yerde kalakalmışlardı. Aşağıdakiler ise hepsinden önce koridora gelmiş, şok geçirmiş bir biçimde öylece dikiliyorlardı.

Şimdi herkes, yerde yüz üstü yatan ve koridor halısını yavaş yavaş koyu kırmızıya boyayan manzaraya pür dikkat bakıp şokun etkisinden çıkmaya çalışıyordu. Akıllarından geçen şeyse tamamen aynıydı; *'Bu hangimiz?'*

Çünkü odak noktaları, henüz yerde yatanı betimleyecek kadar netleşmemişti. Bu koma halinden ilk uyanan Ela olmuştu. Tabii ki o olacaktı çünkü ilk hipotezi yerle bir olmuş, güvendiği hisleri ona ters köşe yapmakla kalmayıp bir de hüsrana uğratmıştı. *'Bir ölüm daha...Hani hedef sadece Profesördü?'* Kulağında bu iki cümle çınlamaya başlayınca, kafasını yerden kaldırıp etrafına göz gezdirdi. Diğer hepsi hâlâ efsunlanmış gibi yere bakıyorlardı. Ve o anda Ela'dan sonra kendine gelen Angela, bir adım öne çıktı ve herkesi kendine getirecek o cümleyi kurdu. "Bu benim bıçağım..."

İşte şimdi herkes derin uykusundan uyanıp odak noktalarını değiştirdi. Kadın, şaşkınlıkla hâlâ bıçağa bakıyordu ve diğer herkes de ona. Mırıltılar ivme kazanıp da yüksek sese dönüşmeye başlayınca Dante, hemen araya girdi. "Herkes sussun. Evet. Bu onun bıçağı ama Angela, bu olay olurken bizim yanımızdaydı." Bir yandan da ince elbisesinin içinde tir tir titreyen kadının yanına gelmiş, ona sarılıp ısıtmaya çalışıyordu. Diğer taraftan bir ses, "Ne malum belki yanınıza gelmeden yaptı."

Dante, iyice sinirlenmeye başladı. "Biz sesi birlikte duyduk ve iyice bakarsanız kanın akış ve yayılış biçiminden olayın yeni gerçekleştiğini anlarsınız."

O anda, kapı eşiğinde korkuyla dikilen birinin ağzından çıkan sözlerle, yerde yatanın kim olduğu anlaşılmıştı. "Bana *'Korku filmlerinde önce korkak sarışınlar ölür,'* dediğinde kendini kastettiğini bilseydi eminin çenesini kapalı tutardı."

Şimdi herkes, yerde kanlar için yüz üstü yatan Damon Davidson'ın cansız bedenide bakarak bunun nedenini sorgulama aşamasına gelmişti. Dante, cesedi daha yakından incelemek için eğilmeden önce Bianca'nın bu duruma söyleneceğini bildiğinden önce onunla göz göze geldi ve sonra eliyle yere doğru bir işaret

yaptı. Otel müdürü, koridorun başında kollarının birbirine sarmış vaziyette beklerken gayri ihtiyari başının hafifçe oynatarak ona onay verdi.

Dante, incelemeye başladı. “Sırtından tek bıçak darbesi... Çok yeni ve katili görememiş olduğunu varsayıyorum.” Diğer bir eşikte bekleyen Kai, uyku mahmurluğundan çıkmış karmaşık saçlarını düzeltiyordu. “Görmüş olsaydı bile bize bir faydası olmazdı, değil mi?”

Hector; “Ölmüş olduğundan emin miyiz? Belki hâlâ hayattadır.” Şimdi tekrardan mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Kimse bunu akıl edememiş olduğundan yakınıyor gibiydi ama Dante zaten anlamıştı, yine de açıklama yapma gereği duyarak; “Kanın akış biçiminden ölmüş olduğu belli oluyor.” Aynı anda birkaç hayat belirtisi kontrolü de yaptıktan sonra; “Ve evet, maalesef ölmüş. Bıçak hayati organlarına isabet etmiş olmalı, darbeyi alır almaz saniyeler içinde ölmüştür.”

Ela; “Aynı profesör gibi... Demek ki aynı katil ve hemen hemen aynı yöntem.”

Dean, düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. “Büyük ihtimalle... Ama aşağıdayken; *‘Ben de onun hakkında pek iyi şeyler duymadım,’* derken neyi kastediyordu acaba?”

Aurora; “Katil olmadığından bahsettiği kesinmiş.”

Dante; “Bunu bilemeyiz. Belki o Profesörü öldürdü, bir başkası da onu.” Angela bunları duyunca ürpertisi iyice artmıştı. Eğildi, yerden yavaşça kalmaya çalışan adama bakarak; “Yani iki katil mi var demek istiyorsun?”

Dante, onun yanına gelip, elini tuttu. “Bilemiyorum Angela, inan ki ben de ne olduğunu bilemiyorum.”

Ela, birden aklına bir şey gelmiş gibi, kafasını yerden kaldırdı. “Bıçak... Bu bıçak neredeydi? En son Profesörün odadan alıp havluya sarmıştık.”

Dante; “Evet, bu nasıl aklıma gelmedi!” Bir yandan da yan tarafa, gece hiç uyumadıkları odaya doğru yöneldi. Kapıyı açtı.

Kilitli değildi. Kilitlememiş olduğunu biliyordu, çünkü en son yatakları almışlardı ve bu kilit meselesine de hiç takılmamıştı açıkçası. Onunla birlikte arkadaşları da arkasından süzülerek geldiler. İri adam yavaşça kapının kolunu aşağıya indirdi ve ayağıyla itip açtı. Arkasından bir sesin hafif bir çığlık atmasıyla odanın kapısı aynı anda arkadaki duvara sertçe çarptı.

Angela ve Dante'nin kalması için planlanmış olan altı numaralı oda darmadağın olmuştu. Çantalarındaki eşyalar, banyodaki malzemeler her yere saçılmış ve bıçağı saran havlu da bir köşeye atılmıştı.

Dante; “Katil bıçağı aramış ve bulmuş ama burada olduğunu nereden biliyordu ki?”

Angela, “Aman Tanrım! Biz konuşurken biri duymuş olmalı. Ya biz buradayken gelseydi...” Elleri ile yüzüne kapatmış ağlamaya başlamıştı. Ela, yanına yaklaşıp ona sarıldı. “İyi ki değilmişsiniz. Hadi, çıkalım. Burada bir kanıt bulabileceğimizi düşünmüyorum. Zira katil, parmak izi endişesinin olmayacağını düşünerek bıçağı tutmaya bile çekinmemiştir.”

Dean, kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Normalde olsa Ela'nın bu odayı didik didik tarayarak kanıt araması lazımdı ama şimdi içeri bile girmeden öylece gitmek istiyordu. Bu duruma o an için bir anlam veremeyerek uzanıp kapıyı kapattı ve arkadaşlarının yanına gitti.

Hector, diğerlerinin yardımıyla Damon'un üzerine örtüp cesedi odasına taşıdı. Artık ölüm koridoru isminin hakkını vermeye başlamış, odalar cesetlerle dolmaya sürüklenmişti. Herkes tekrar odalarına girdi. Görevliler de aşağıya, yerlerine indiler. Çünkü bu korkunç olayı konuşmak için bile hiçbirinin hali yoktu. Uykusuzluk hepsini çepeçevre sarmıştı. Kapılarını kilitleyip sessizce yataklarının içine girdiler ve birkaç saat de olsa uyuyup daha mantıklı düşünebilmek için dua ettiler.

İNTİKAM MI? ADALET Mİ?

Yaklaşık iki saatlik uykudan sonra ilk uyanan Ela olmuştu. Uykuya olan düşkünlüğü göz önüne alındığında, onun en son kişi olması gerekiyordu ama içi çok huzursuzdu. Korkmuyordu, nedense içinde başına bir şey gelecek korkusu yoktu. Damon'ı pek sevmemişti ama yine de ölümüne çok üzülmüştü. Hatta ilk uyandığında bunun rüya olabileceğini bile düşünmüş ama sonra gerçek hayatta olduğunun hemen farkına varmıştı. Yatakta, gözlerini tavana dikip; *'Hislerim ve sezgilerim, suyun dibi berrak olmalı, görünmeyeni artık görmeliyim,'* diye düşündü.

Şimdi kalkıp, herkesin tekrar toplanmasını sağlamalıydı. İnsanları tekrar rahatsız etmeli ve bunu yaparken tatlı diliyle yılanı deliğinden artık çıkarmalıydı. Aklına bir sürü hipotez geliyordu ama doğru ve mümkün olan şeylere tutunması gerektiğinin de farkındaydı. Bu bir nefret cinayeti olmalıydı. Bu öyle rastgele ya da üstün körü bir şey olamazdı. Profesörün geçmişini deşmeliydi ama buradakiler dışında yardım alacağı başka kimse yoktu.

'Evet, nefret,' diye düşündü ve Damon, kesin bir şey duymuş veya görmüştü ya da onunla bir bağlantısı vardı. Bir bağlantı olmalıydı, olmak zorundaydı. Cinayetin sebebini bulunca ilmeklerin kendiliğinden çözüleceğini geçen sefer görmüştü. O

mecbur kalınmış bir cinayet olarak adlandırdığı olay, olaya karışan, gören bilen herkesle konuştuktan sonra vardığı bir karardı ve şimdide böyle hissediyordu. *'Birileri bir şeyler gizliyor, birileri hep bir şeyler gizler, o bir şeyleri bulmam lazım. Biri bu buluşmayı planladı, bu insanları buraya topladı.'* En azından Kai'nin o şekilde geldiğine inanıyordu. Onun oğlu olduğunu düşündüğü için katil onu da çağırmıştı ya da belki de katil oydu. Kai'nin babasından nefret etmesi için büyük bir sebebi vardı. O yazışmaları okumak isterdi, her ayrıntıya, her satır arasına inmek görünmeyeni görmek isterdi. Tekrar düşündü. *'Nefret olmalı, bu geçmişten gelen bir nefret. Çünkü nefret yaratıcı bir his değildir, öyle birdenbire ortaya çıkmaz, zamanla katılaşır, belki şekil değiştirir ama mutlaka bir gün zirveye oturur.'* diye geçirdi içinden.

Onun böyle düşünmesine sebep neydi ki... Kai? Hayır, olamaz. Olabilir miydi? O nefret cinayetine çok uygundu ama ya onun geçmişinde yatan başka biri de buradaysa? *'Bu kadar kolay olmamalı,'* diye düşündü. Onları konuşturmalıydı. Tekrar tekrar konuşturmalı, ama sohbet ediyor gibi, soruşturulduklarını anlamdan. Aynı şeyleri farklı şekillerde sormalıydı, ama kahretsin buna da güvenemezdi ki... Ya katil çok zekiyse. Aynı şeyi hiçbir boşluk bırakmadan tekrar tekrar anlatabilirdi ve oda bunun doğru olduğuna bu şekilde inanabilirdi. Yanıltıcı gerçek etkisi, evet, katil bunu yapabilirdi. Zekâ, hangisi çok zeki, önce oradan başla.

Ona güvenmeleri lazımdı. İnsan güvendiğine çekinmeden her şeyini anlatabilirdi; hatta güven hissi o kadar uzman bir histi ki, karşıdaki söylemek istemediği şeyleri bile bir anda ortaya döküverirdi. Birden doğrulup, etrafına baktı. Herkes mışıl mışıl uyuyordu. Onun yatağının ayakucunda yerde Dante'nin yatağı seriliydi, yanında da Dean uyuyordu. Bir süre adamı izledi.

Onu seyretmek, bir anlığına dahi olsa kötü ve zor düşüncelerinden sıyrılmasını sağlıyordu. Koyu renk saçları beyaz yastığı kırçıl desenine bezemişti. Onu uyurken kaç defa

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

seyrettiğini hatırlamıyordu ama epey bir süre olduğunu çok iyi biliyordu. Ahşap kulübede iken şöminenin başında, karşılıklı koltuklarda uyuduklarında bazen o uyuyana kadar bekler, biraz onu izler, sonra uykuya daldı ve bunu ona hiçbir zaman söylememiştir. Kısa bir an daha yüzünde huzur ve mutlulukla onu izledi. Bıraksalar saatlerce bu anda kalabilirdi. *'Onu seviyorum,'* diye düşündü, sonra düşüncelerinin ondan izinsiz düşünmesine şaşırarak; *'Ben az önce ne düşündüm? Onu seviyorum...'* Tekrar genç adamın güzel yüzüne baktı.

'Evet!' dedi. *'Ben onu seviyorum.'* İçindeki kıvılcımın tekrar oluştuğunu hissetti, buraya geldiklerinden beri birkaç kez olmuştu.

Dün hediyesini alırken ve ilk öpüştüklerinde, hatta uyumadan önce kapının arkasında yaşananlardan sonra ve şimdi de bunu tam anlamıyla hissediyordu.

O anda Angela'nın fısıltısı onu hayal aleminden çıkardı. "Ella, iyi misin?" Ela, hâlâ gülümser halde olan dudaklarının şeklini bozmaya fırsat bulamadan ona baktı ve kafasını salladı. Angela anlamıştı, "Ona çok güzel bakıyorsun."

Ela, iç geçirerek tekrar genç adamın yüzüne baktı ama hiçbir şey söylemedi. "Onu seviyorsun Ella ve oda seni, bu her halinizden belli." Ela, gülerek parmaklarını dudaklarına götürüp sus işareti yapınca Angela'da gülmeye başladı ama o kadar kısıp sesle gülüyorlardı ki, bunu kendileri bile zor duyuyordu.

Ela, kadının öyle ilk gördüğünde düşündüğü gibi hiç de burnu havada olmadığını artık anlıyordu. Neden böyle düşünmüştü ki sanki... Tabii ki görüntüsünden kadın kusursuz güzellikteydi ama artık anlıyorduki güzellik kusursuz bile olsa bunu mütevazı ve samimiyetle birlikte kullanmadığında er geç kusursuzluğunu yitirirdi.

Ona bakarak; "Sanırım profilci olduğun için böyle kolay anladın."

"Hayır Ella, gerçek aşkı gizleyemezsin."

Ela, bir şey bulmuş gibi birden heyecanla doğruldu. “Angela, seni kullanacağız.”

“Anlamadım.”

“Dün gece herkesi izledin ve Kai’nin huzursuzluğunu fark edip anladın, değil mi?”

“Şey... Evet, çok belliydi.”

“Tekrar böyle yapacağız, sen herkesi iyice gözlemleyeceksin. Bence bu bir nefret cinayeti ve Profesör bu yüzden öldürüldü.”

“Kim, neden ondan nefret etsin ki?”

“Bilmiyorum ama hâlâ saklanan sırlar varmış gibi hissediyorum. Burası bunun için tasarlandı. Katil bu sırları olan kişileri topladı, yani böyle olmuş olmalı. Birisi intikam istiyor.”

Angela, oturduğu yatakta bacaklarını kendine doğru çekmiş, sallanmaya başlamıştı. “İntikam. Kai, ben intikama bile inanmam demişti.”

“Evet, öyle dedi ama kimin ne dediğine değil, nasıl davrandığına bakmamız daha doğru olacaktır.”

Angela, derin bir nefes aldı. “İntikam çok ürkütücü bir sözcük. Peki sen inanır mısın?”

Ela, yaşadıklarını düşünerek, kaşlarını çattı. “Asla, benim adalet duygum her zaman ağır basmıştır. İntikam karşındaki kişiden bir farkın olmadığını gösterir. Peki ya sen?”

Angela, derin düşüncelere dalmış gibiydi. “Bilmem ki, bunu hiç düşünmedim. Aslında mesleğim gereği katiller ile çok vakit geçirdim ama intikam... Bence bu kişiye göre değişen bir kavram olmalı. Yani, birini öldürmek tabii ki doğru bir şey değil ama ya o biri sana kötü bir şey yaptıysa...”

“İşte bu yüzden adalet var ya.”

“Offf! Ben neler diyorum, aklım öyle karışık ki hâlâ olanların etkisindeyim. Ella, tabii ki adalette inanıyorum, ben bunun eğitimini aldım. Burası beni etkilemeye başlıyor ve bundan korkuyorum.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Ela, sıcacık bir gülümseme ile bakarak; “Korkmana gerek yok, biz çok sağlam bir ekibiz ve senin de görüşlerin ile bu işi çözüp adalet sağlayacağız, ben buna inanıyorum.” Angela da ona gülümsemişti. Güzel kadının hayatının bir kısmı; hep katiller, davalar ve bu konudaki dersler ile geçtiğinden, böyle bir arkadaş ortamında, zor durumda olsalar bile, onu mutlu etmişti. Şimdi onlarla birlik olup öğrendiği her şeyi uygulayacak ve buradan mutlu bir şekilde ayrılacaktı; o da buna inanıyordu.

Ela, bir şeylerin yoluna girdiğini düşünerek başını oynattı. “Şimdi herkesi toplayıp, aşağı indireceğiz ve tek tek sohbet eder gibi konuşacağız ama sen işini yapıyormuş gibi onları dinleyeceksin. Bu konuda eğitimin var, insanları okuyabilirsin, öyle değil mi?”

“Evet, bu işte iyiyimdir ama dün gece... Profesör ve şu ukala adam...”

“Profesör ve Damon... Artık bu olayı çözmeliyiz Angela, sen aşağıda bir sırrın ortaya çıkmasına yardım ettin ve kim bilir daha neler var o insanlarda. Hem biz de yanındayız artık. Artık iyi olduğunu düşünüyorum ve Profesörün katilini bulmayı hepimizden çok sen bulmak istiyor olmalısın.”

Kadın uzaklara dalarak; “Ella, annem ve babam, ben çok küçükken bir kazada öldüler. Profesör ile tanışana kadar kendi kendimi büyüttüm, birçok insanla tanıştım ama o karşıma çıkınca, ihtiyacım olanın bir aile olduğunu anladım ve o her ne kadar zor biri olsa da bana kol kanat gerdi. Bir baba figürü olup, bana hiçbir zarar vermeden hayatımda oldu ama sanırım bütün babalar zordur, değil mi?”

Ela, derin bir iç çekişle sadece “Öyle olmalı.” diyebildi. Konuyu hemen kapatmak adına; “Tamam. Şimdi şu miskinleri uyandıralım da aşağıya inelim. Bu işi artık çözmemiz lazım, hep birlikte.”

Angela, ona gülümseyip doğrulurken aynı sözcüğü tekrarladı. “Hep birlikte.” O anda Angela, diğerlerini uyandırmak için eğilen Ela’nın kolundan yakaladı. Şaşırان kız, kaşlarını çatarak

ona baktığı sırada kadın, kısık bir sesle; “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Ela, heyecanlanmıştı, doğrulup onu dinlemeye koyuldu. “Bianca. Onunda sebebi vardı.”

“Otel Müdürümü? Nasıl yani?”

Angela, geçen sene onların başına gelen olayları anlatarak konuyu açıklığa kavuşturdu. “Sence bu yüzden onu öldürmüş olabilir mi? Ve bunu aşağıda neden söylemedin?”

Güzel kadın dudaklarını ısırarak; “Böyle bir şey yapacağı aklıma gelmedi ayrıca gözleri bana ‘*Sakin söyleme,*’ der gibi bakıyordu.”

“Angela, uygun şartlar sağlandığında herkes her şeyi yapabilir, bunu sen de biliyorsundur. Artık oda şüpheli listesinde. Hadi şu miskinleri uyandırıp, artık işimize bakalım.”

Ela, yatağın ayak ucuna giderek, eline geçirdiği bir kıyafetin ucuyla Dante’nin burnuna dokunmaya başladı. İri adam homurdanarak, arkasına dönünce, bu sefer aynı işlemi kulağına yaptı. Arkadan Angela ve o kıkır kıkır gülüyorlardı. Dante tekrar homurdanarak “Ne oluyorrrr?” diye sızlanınca Ela, eğilip kulağına doğru, “Ben katilll.” diye seslendiğinde birden yerinden fırladı.

İkisi yatakta olanlara gülerken, Dante uyuklu gözlerini ovuşturarak onlara bakıyordu. O seslere uyanan Dean ise Dante’nin hâline gülmekten geri kalmamıştı.

“Bunun intikamını çok kötü alacağım haberin olsun.” Ela, eşyalarını alıp banyoya doğru girerken; “Buna gerek yok Dante, ben belamı bulurum.” diye söylendi.

İşte, yine aynı şeyi yapıyordu. Oysa ki neredeyse iki saat önce kapısının önünde bir cinayet işlenmişti. Ama o, yine de kendisini ve yetmiyormuş gibi bir de çevresini, sevdiklerini kendi koruma kalkanına alıp güldürmeye çalışarak etraflarında görünmez bir zırh inşa ediyordu. O kapıyı kapattığında, diğerleri hem gülüyor hem de yataklarından kalkmaya çalışıyorlardı.

Ela banyodan üzerini değiştirmiş bir halde çıkarken, Dante söylenerek yerinden kalktı. Angela'ya bakarak: "Görüyorsun, değil mi? Bunlar hep böyle işte."

Kadın onlara hayranlıkla baktı. "Size o kadar özeniyorum ki... Bu iş bitince Whitby'ye gelsem beni de aranıza alırmısınız?"

Ela; "Aramıza zaten girmiş bulunmaktasın."

Dante gözleri parlayarak; "Yaşasın! Aynı 'Scooby-Doo' gibi olduk."

"Evet, Dante! Bir de köpeğimiz olursa tam olacak."

Birkaç saat önce yaşanmış olan olay yüzünden aslında hepsinin morali bozuk ve depresif olması gerekiyordu. Ama onlar öyleydi işte, acıların onlara üstünlük sağlamamasını Ela'dan öğrenmiş ve bunu hayatlarında uygulayarak daha mutlu yaşamaya başlamışlardı. Tabii ki, ayrıca kendilerinin katil olmadığını bildiklerinden ve hep birlikte kalmaya özen gösterdikten sonra başlarına kötü bir şey geleceklerini düşünmüyorlardı. Bu durum, onların sakın kalmasına sebebiyet veriyordu.

Kapıdan tek tek ve kontrollü çıktılar. Koridor sessizdi. Yerdeki kan lekesi, canlılığını yavaşta olsa yitirmek üzereydi. Gri halı, bir sünger misali koyu kırmızı sıvıyı içine çekerek hapsetmeye başlamıştı bile. Ela, onlara üstünkörü bir şekilde Bianca'nın hatta ona yardım etmek amacı ile Hectoru'un bile bir sebebi olabileceğini anlattıktan sonra; "Çocuklar, aşağıdaki herkesin bize güvenmesini sağlamalıyız. Böylece doğruları söylesinler." dedi.

Dante; "Ya aralarından birinde ya da katil de 'Pistontrofobi' varsa?" Ela, Dean'e baktı o da 'bilmiyorum' der gibi ellerini açınca Dante; "Oh, bir şeyi de bilmiyorsun, harika." Tam açıklamaya başlayacağı sırada Angela, ona fırsat vermeden; "Kişinin geçmişte yaşanan kötü tecrübelerden dolayı insanlara karşı güven hissini kaybetmesi." dedi.

Ela; “Ooooo,” diye söylenirken Dante, güzel kadının koluna girerek en öne geçti ve otele ilk girişindeki gibi böbürlenerek arkasına baktı. İkiisi keyifle merdivenlerden aşağıya inerken Ela, Dean’i kolundan çekip durdurdu; “Yeni bir aşk mı doğuyor?” Genç adam, onların arkalarından hayranlıkla bakarak; “Bence neden olmasın?” O anda Ela’nın aklına bir şey geldi ve diğer odaların önüne doğru yürümeye başladı.

Dean: “Ne yapıyorsun.”

“Şişşt, sessiz ol.” Koridorun sonundaki iki oda ve üç numaralı Damon’ın odası hariç, diğerlerine kulak kabarttı. Tabii, dolu varsaydıklarına. Önce yedi numaralı Aurora’nın odasına, sonra beş numaralı Kai ve Silas’ın kaldığı odaya yöneldi. Ardından iki odanın kapısına bakıp kaşlarını çattı ve tatmin olmamış bir şekilde tekrar birine doğru gitti. İyice kulağını odanın kapısına yapıştırdı, önce gözlerini kapattı, sonra nefesini tuttu.

Bu komik görüntüyle kısa bir süre dinledikten sonra, Dean tek kaşını kaldırıp ona kafasından bir şeyler geçiyormuş gibi baktı ama tam olarak anlayamamıştı. “Aklından neler geçiyor. Neden ikinci kez o kapı? Ve neden o surat ifadesi?”

Ela, koridordaki kapılara tekrar göz gezdirdi. “Dean, benimle aynı fikirdesin ama henüz bunu düşünmedin. O yüzden farkında değilsin. Ayrıca, bir duyunun daha iyi çalışmasını istiyorsan diğer duyularını kapatmalısın.” Genç adam, parçaları birleştirmeye çalışırken bir yandan da gülerek onun koluna girdi ve yürümeye başladılar.

Salona indiklerinde, birisi hariç herkes oradaydı.

CİNAYET SADECE GECE Mİ İŞLENİR?

Merdivenlerden inerken, resepsiyonda Bianca ve Hector'u konuşurken gördüler. Hector, hararetle otel müdürüne bir şeyler anlatıyordu. Jackson ve Raven, rahatsız bir uykuda olsa biraz daha dinlenmişlerdi ama diğer ikisi gözlerini kırpmadan nöbet tutmuşlarlardı. Ela, onları gözlemledikten sonra yoluna devam etti.

Otel müdürü, onları görünce bir gözü merdivenlerde Hector'a talimat verdi. Sabah kahvaltısı için mutfağa gidip Raven ile birlikte bir şeyler hazırlamasını istemişti. Ela, Dean, Dante ve Angela da inince onların peşinden balo salonuna girdiler. Herkes, zor ve rahatsız geçen bir gecenin ardından yine kar ve fırtına yüklü bir güne uyanmıştı. Angela, hemen pencerenin yanına giderek, telefonun şebekesini kontrol ederken Kai ve Silas barda Jackson'ın yaptığı kahveleri içiyorlardı. Raven, kapının pervazına dayanmış içeriği izlerken Hector onun yanında durdu ve ne yapmaları gerektiğini anlattı.

O sırada Bianca, salondaki herkesi gözleri ile taramaya başladığında birinin olmadığını fark etti. “Bu sabah Bayan Turner’ı gören var mı?”

Şimdi herkes salonda Aurora’yı arıyordu. Ela; “Az önce koridordan geçerken duydum, sanırım odasından sesler geliyordu.”

Angela Ela’ya bakıp, “Oda da tek başına değil miydi?”

“Şey, bilemiyorum. Biriyle konuşuyor gibi değildi, sadece onun sesiydi.” Angela iyice telaşlanmıştı. “Yardımcınız yukarı çıkıp bir bakabilir mi acaba?”

Bianca, kapının eşiğinde bekleyen genç adama dönerek; “Hector, yukarı çıkıp yedi numaralı odaya Bayan Turner’a bir bakar mısın? Ona kahvaltı için aşağıya inmesini söyleyebilirsin.” Sadık hizmetkar, “Peki efendim.” diyerek yukarı çıkarken Ela çattığı kaşlarıyla Aurora’nın odasından gelen sesleri analiz etmeye çalışıyordu.

Aradan geçen az bir süreden sonra, yukardan bir çığlık sesi yükseldiğinde, salondakiler ilk kahvelerini içip kendilerine gelmeye henüz başlamışlardı.

NE DEMEK İSTEDİĞİMİ BİR TEK SEN ANLAR SIN...

Hepsi telaşa düşmüş, koşarak merdivenlere ulaşmaya çalışıyorlardı. Son basamağa ilk ulaşan, otelden ve herkesten sorumlu olan Bianca idi. Gördüğü manzara karşısında bir an donup kaldığında, arkasından gelenlerin onu yavaşça iteklemesiyle kendine geldi. Şimdi herkes, koridora olabildiğince sığmaya çalışarak yere bakıyorlardı.

Henüz tam anlamıyla kurumamış olan ve halıya hızla yayılan Damon'un kanına şimdi başka bir hayati sıvı karışmıştı. Manzara tam olarak şöyleydi: Yerde, kanlar içinde yatan Hector ve kendi kapısında, daha fazla bağırmamak için eli ile ağzını kapatan Aurora. Bianca hemen yere, genç adamın yanına diz çöktü, Ela da onun yanına. "Hector, ne olur kendini bırakma."

Gözlerinden akan yaşlar, çizdiği o sert portresine o kadar ters düşüyordu ki, kadın perişan halde görünüyordu. Şimdi Dante de yere çökmüş, yaralı adam için bir şeyler yapılabilir mi ona bakıyordu. O anda, yukarı çıkmadan önce Otel Müdürü ile yaptığı hararetli konuşmalarına dayanarak son nefesinde yan

yana olan Bianca ve Ela'ya bakan Hector; "Aurora...Uyu uyu uyu..." dedi ve bunlar onun son sözleri oldu.

Ayakta bekleyen herkesin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama en çok da odasının kapısında dikilen Aurora'nın. Bianca, Hector'un cansız elini sımsıkı tutarak ona bağırmaya başladı.

"Sen. Bunu sen yaptın." Aurora, şimdi elini ağzından çekmiş ve sesini serbest bırakmıştı ama doğru düzgün konuşamıyordu.

"Hayır hayır! Ben... ben... dışarıdan bir ses duydum. Önce kapının arkasından dinledim ve sonra... Yani, sesler kesilince kapıyı açtım. Onu böyle buldum. Size yemin ederim."

Silas, merdivenin başından yavaşça koridora yürüyerek girdi. Suratında o kadar ifadesiz bir hal vardı ki... Ya da umursamaz mı denilmeliydi... Kimse tam olarak anlamamıştı ama o yaşlı ve üzgün adam ifadesi olmadığı kesindi. Üst üste gelen ölümler, sanki onu kılıktan kılığa dönüştürüyordu. Ve şimdi ise; eski halinden eser kalmamış gibi sabaha karşı ölmüş olan Damon'ın ruhu, bedenini terk ettiği anda sanki bu adamın içine yerleşmişti. Gayet soğuk bir sesle; "Suçunu gizleyemiyorsan, olayın bir parçasıymış gibi görün." dedi.

Aurora yaşlı gözlerle ona bakarak, elleriyle yerde kanlar içinde yatan adamı işaret etti. "Neden benim adımı söyledi bilmiyorum. Size yalan söylemiyorum, ben yapmadım. Ben gördüm ve donup kaldım... Sonra çığlık attım ve siz geldiniz."

İşte şimdi onun da yıkılma anıydı. Hem bir ölüm daha vardı, hem üçüncü cinayetti hem de onun üzerine kalmıştı. Ellerini yüzüne kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladığında, daha fazla dayanamayıp bedenini serbest bırakırken Ela ona yetiştirdi ve kollarına yığılırken Dean de yardıma geldi. Aurora'nın inkâr etmesine rağmen katilin başkası olması imkansızdı. Hem onun dışında herkes aşağıdaydı hem de kurban ölürken onun adını sayıklamıştı. İşte bu yüzden kendine gelip daha fazla açıklama yapmasına izin vermeden kadını alıp, aşağıya balo salonuna indirmek için onu dar koridorda sıranın önüne koydular.

Dante ve Kai, Hector'un cansız bedenini aşağıdaki personel odasına taşımayı görev edinmişlerdi. Ama ondan önce, Damon'ın odasına girip sırtındaki bıçağın orada olmadığını kendi gözleri ile görmek istediler. Çünkü Hector'u öldüren de aynı bıçaktı ve katil öldürdüğü Damon'un üzerinden cinayet aletini alıp Hector'a saplamıştı. Aurora, sıranın en başında olmanın avantajını kullanarak merdivenlerden koşarak inip, otelin giriş kapısına doğru koştu. İki eliyle kapının ağır tokmağını tutup açmaya çalıştı. Biraz zorladıktan sonra; "Kapı kilitli. Katil bizi içeri kilitlemiş. Hepimiz burada öleceğiz." diye bağırmaya başladı.

Diğerleri ne olduğunu bildiklerinden ve kapıyı açsa bile bu havada bir yere kaçamayacağından, kimisi merdivenlerde, kimisi de resepsiyonun önünde hayretle onu izliyorlardı. Kapıyı zorladıkça kıpırdanan, başındaki sarı buklelerin oynaması bazılarını güldürmüştü bile. Sonunda dayanamayan Ela oldu. Çünkü artık bir şeylerin farkına varmaya başlıyordu. Yavaşça onun yanına yürürken, Dean birden onu kolundan yakalayıp, '*Ne yapıyorsun?*' bakışı attı. Genç adama '*Sorun yok.*' bakışıyla karşılık verdikten sonra, kapı ile cebelleşen kadının yanına gitti.

"Aurora, o kapının sıkıştığını hepimiz öğrendik. Sen de öğrenmiş olmalısın. Artık aptala yatmana gerek yok. Ne işler çevirdiğinden emin değilim ama sen de bir şey var ve artık açıklama vaktin geldi."

Diğer herkes Ela'yı şaşkınlıkla dinlerken, kapıdaki kadın birden hareketlerini kesip olduğu yerde cansız bir manken gibi durdu. Yavaşça ellerini kapının tokmağından çekip arkasını döndüğünde, suratındaki ifade geldiği andan beri takındığı o sevimli halinin tam tersiydi. Gözlerini diğerlerinin üzerinde gezdirdikten sonra bakışlarını Ela'ya sabitleyip; "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ela kollarını bağlayıp; "Haklı olduğumu düşünmesen hâlâ o aptal kız ayaklarına devam ederdin. Baksana ses tonun bile birden değişti." O bunları söylerken çıkarım yapması adına

Angela'ya baktı. Merdivenin son basamağında hâlâ davet havası taşıyan kıyafeti ve ayakkabılarıyla bir elini tırabzana koymuş olan kadın, son basamağı da inip Ela'nın yanına geldi. "Beden dili de öyle söylüyor, bir gariplik var."

Aurora kapana kısılmış bir fare gibi sağa sola bakıp bir çıkış yolu aramaya başladı. Sol eliyle burnunun ucunu kaşıyarak, sağ elini havaya kaldırdı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ela, onun yanına biraz daha yaklaşıp, "Bence sen oyuncu olmalıymışsın. İnkâr, yalan, belki de cinayet... Burada işleyeceğin başka günah var mı? Geldiğinden beri harika rol yapıyorsun. Bu sevimli kız halleri ve aptal sarışın ayakları komik bir hal almaya başladı."

Aurora, sinirli bir şekilde gülümsedi ama gülümsemesi bile artık eskisi gibi değildi. Etrafindakilere bakarak; "Onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bana inanmalısınız." Ela kollarını bağlayıp, gözlerini ona dikti. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, '*Hadi artık konuş!*' bakışı atıyordu ama diğerinin hâlâ pes etme niyeti yok gibiydi.

"Sen kimsin, Aurora? Ve buraya neden geldin?"

"Ben kim miyim? Neden bana bunu soruyorsun ki?"

Ela, olan olaylar karşısında iyice eğlenmeye başlamıştı. Az önce şahit olduğu Hector'un ölümünü bile sanki bir anlığına unutmuştu, çünkü hipotezlerini kanıtlayacak olma hissi onda daima heyecan uyandırır. Şimdi kapının yanında, elini kolunu nereye koyacağını bilmez şekilde kıvranan kadının etrafında yürümeye başladı. Diğerleri, özellikle de Dean, şaşkın halde ona bakıyordu. Sesine elinden geldiğince profesyonel bir hava vermeye çalıştı. Ama her zamanki mizah anlayışının baskın gelmesi bunu bir nebze engelliyor da gibiydi.

"Tamamen bilimsel verilere dayanarak söylemek isterim ki; bir kişi yalan söylediğinde tansiyonu yükselir, vücut basıncı artar ve kan burna hücum eder. Bu durum dokuyu şişirir ve kaşıntı

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

hissine sebebiyet verir. Bunu ben değil, tamamen bilimsel veriler ve burnun söylüyor.”

Aurora, belli aralıklarla dokunduğu burnundan hızlıca elini çekerek dişlerinin arasından “*Lanet olsun!*” diye tısladı.

Ela, şimdi daha da eğleniyor gibiydi çünkü artık söyledikleri hipotez olmaktan çıkmış, gerçekliğe doğru depar atarak koşuyordu. Son bir vuruş yaparak şovunu tamamlamak istedi. “Ayrıca soruya soruyla cevap veriyorsun ki buda başka bir yalan söyleme belirtisidir. Eğer bir dedektif olsaydın, bunları kolayca bilebilirdin.”

Aurora burnundan soluyarak nefesini dışarı verdi, buradan dönüş yapamayacağını anlamıştı. Bu kadar kanıtlı açıklamanın ardından üzerine bir de ‘*katil*’ yaftası yemek... Daha fazla mücadele etmenin bir anlamı olmadığını düşünerek omuzlarını düşürdü. “Tamam, sen kazandın.”

BİRİ AŞIK DİĞERLERİ ŞAŞKIN

Hector'un da cinayete kurban gittiği belirlenmiş oldu. Adam, göğsünden bıçaklamıştı ve bu durumda katiliyle yüz yüze gelmişti. Dante ve Kai, onu beyaz bir otel çarşafına sarıp, giriş kattaki personel odasına yatırdıktan sonra diğerleriyle balo salonunda toplanıp, katil ilan ettikleri kadını ortaya bir sandalye çekip oturtular. İlk konuşmak isteyen Angela idi.

“Profesörü de sen mi öldürdün?”

Aurora sinirden ağlamaya başlamıştı, her birine ayrı ayrı bakmaya çalışarak; “Hayır ben kimseyi öldürmedim. Ben katil değilim. Bana inanmalısınız.”

Bianca, daha önce kimsenin görmediği üzgün bir halde, Ela'ya bakarak; “Hani katil işini tamamlamıştı? Bay Davidson ve Hector'un bu işle ne alakası vardı, onlar niye öldürüldü?” Ela, buna bir anlam veremiyordu. Şu anda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Zihni ona yine oyunlar oynuyor gibiydi ama bir şey demek zorundaydı. Bunu, hipotezini öne atarak masum insanları yanlış yere rahatlatığı için onlara borçluydu.

“Bir ağaç dört mevsim çiçek açamaz, değil mi? Bir şey atlıyoruz, çok önemli bir şey, olayın kilidi olan bir şey.” Silas, sinirli bakışlarla ortadaki sandalyede oturan, geldiğinden beri neşeyle sarı buklelerini sallayıp, pembe kıyafetiyle renk saçan

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

ama şimdi çökmüş derecede sandalyeye yığılmış kadına baktı. İyice dengesizleşen halleri, arada bir gelen atakları gibiydi. Ya çok sessiz oluyor ya da birden adrenalin iğnesi yemiş gibi coşuyordu.

“Atladığımız bir şey yok. Her şey ortada. Önce Angela’nın bıçağını çalıp Profesörü öldürdü ve sonra da Damon ve Hector’u. Hatta benim Vivian’ımı bile öldürmüş olabilir. Evet evet, onu da sen öldürdün, değil mi? Ne istedin benim sevgilimden?” Genç adam yine kendini kaybetmişti. Sevdiği kadının ölümü, zaten aşırı duygusal olan ve bunu kontrol etmekte çoğu zaman zorlanan adam için eşiği geçmek olmuştu. Git gide de daha kötüye gidiyordu. Geldiğinden beri onda sakinleştirici etkisi yaratan Kai, hemen onun yanına gelip, genç adamın omuzuna elini koydu.

Dante: “Ama cinayet aletleri aynı olamaz. Profesör ince bir bıçakla öldürülmüş ama Damon ve Hector’u öldüren kesici alet daha geniş, onlar odamızdan alınan Angela’nın bıçağıydı.”

Kai, bir yandan Silas’ı teselli etmeye çalışıp, bir yandan da olaya dahil olmak istiyordu. “Ama neden onlar? Arasında bir bağlantı mı var, göremediğimiz şey bu mu?” Bunu söylerken doğruca Ela’ya bakıyordu.

Silas: “Belki de profesörün oğlu Hector’du.”

Kai, dişlerini sıkarak; “Lanet olsun, daha kaç kere söyleyeceğim. Onun oğlu bendim. Sen yapma bari.”

Silas birden hiddetlendi. “O zaman onları sen öldürdün.”

Angela; “İyi de neden?”

Herkes düşüncelere dalmıştı. O anda olaydan sonra hiç konuşmayan Dean, Ela’nın onu hafifçe sarsmasıyla kendine geldi. “Çok sessizsin.”

“Farkında değilim.”

“Ama söylemek istemediğin şeyler yüksek sesle bağılıyor gibi. Sen de bir neden arıyorsun değil mi?”

Dean hâlâ düşünceli tavırlarıyla, “Üç farklı kurban seçimi. Kesin bir bağlantıları olmalı.”

O anda Dante başının öne eğmiş oturan Angela’nın yanına gidip, omuzuna dokundu. “İyi misin?”

Güzel kadın elini omuzundaki elin üzerine koyup, yeşil gözleri ile Dante’ye öyle bir baktı ki, sanki o anda onlar için zaman durdu. Sanki, oradaki herkes onların o kısacık anında denizin kenarındaki bir ormana hapsolmuşlardı. Ne bir ses ne de bir nefes, her şey susmuştu onlar için. Kendilerine geldiklerinde, böyle bir durumda, bu halde olmalarının uygunsuz olduğunu düşünmüşler ama buna engel olamamışlardı. Dante, şimdi Ela ve Dean’i anlıyordu. Onlar her göz göze geldiğinde, içlerindeki o kıvılcım her tutuştuğunda neler hissettiklerini. Galiba Angela’ya âşık oluyordu ve buna engel olmak istemiyordu. Karşıya bakıp bir kıpırdanma gördüğünde, bulunduğu yeri hiç bırakmak istemese de Ela ve Dean’in uzakta bir masaya doğru yürüdüklerini gördü ve onların yanına doğru ilerlemeye başladı. Yüzündeki aptal âşık ifadesini hiç fark etmeden takınmıştı.

Onlar masaya oturup kafa kafa verdiklerinde yanların yaklaşp eğilerek, neşeli bir sesle; “Çocuklar inanmıyorummm.”

Ela, kafasını çevirip, kaşlarını çatarak ona baktı ve kolundan yakalayarak; “Gel biraz şuraya da inanma.”

“Ne var ne oldu ya.”

“Sence şu andan flört etmenin zamanı mı?”

Dante, sevimli bir şekilde; “Ama siz yapıyordunuz.”

Dean; “Ve sen de hep bizi uyarıyordun.”

Ela, yanakları kızarak; “Şimdi de biz seni uyarıyoruz. Tamam, kızı tavladın ama bu iş için bize ciddi Dante lazım.”

İri adamın sandalyeye oturup, arkasına yaslandığında ağzı kulaklarına varıyordu. “Tavladım, değil mi? Düşünsenize o ve ben...”

“Dante, hayal kurmayı bırak ve dikkatini bize ver.”

“Bu hayaller asla yorulmayan bir ata bağlı.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Ela, hayretle onu izliyordu. “Ay şunun ağzına kürekle çarpasım var şimdi.”

Dean, artık gerçekten odaklanmaları gerektiğini hatırlatarak; “Dante, hadi dostum, bize cesetler hakkında faydalı bir şeyler söyle.”

“Tamam tamam. Hadi ne istiyorsanız sorun, iki dakika romantizm yaşatmıyorsunuz. Whitby’e dönünce ben size neler yapacağım görürsünüz.”

Ela, bezmiş bir halde; “Angela’yı da götür yanında Dante, yeter ki bize bulaşma. Allah’ım şunun haline bak ya, şimdi gözlerinden kalpler fırlayacak.”

O an da Dante duruşunu düzelterek, elini ağzına koydu ve alçak sesle; “Buraya geliyor, buraya geliyor.”

Ela artık sinirden gülüyordu. Dean; “Bize profesör hakkında daha fazla bilgi gerekiyor.”

Dante, sırtarak, düşlerinin arasından, ‘yaşasın’ derken Ela, masanın altından bacağına bir tekme atmıştı. Angela, onların yanına gelip oturdu.

Ela; “Aurora’nın Profesörle bir ilgisi olabilir mi sence?”

Angela hâlâ salonun ortasında sandalye de çaresizce oturan kadına baktı. “Bilemiyorum.”

“Peki, onun adı davet edilen dedektifler listesin de var mıydı?”

“Tabii ki vardı? Hatta ben de sana bunu sormak istiyordum. Ona, ‘sen başka bir şeysin’ derken ne demek istedin?”

“Sanırım artık bunu ona sorma vaktimiz geldi.”

Düzenleme

Ny.ozlem

ORTALIK KARIŞIYOR

Tekrar kalabalığın arasına karıştılar. Diğerleri hâlâ Aurora'nın etrafında oturuyorlar, kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Ela'nın az önceki gösterisinden sonra sanki herkes onun konuşmasını bekler gibiydi. Aynı Mevlana'nın dediği gibi; '*Sesini değil, sözünü yükselt*' cümlesi tam da o anı anlatmıştı. Hareketliliği fark eden Aurora, yalvaran bakışlarla onlara baktı. "Yalvarırım, bana inanın, ben masumum."

Dante, oturmaları için sandalyeleri düzeltirken Dean; "Aurora, eğer masumsan bunu bize kanıtlaman lazım. Unutma, yetkililer geldiğinde hepimizi sorgulayacaklar ve biz de ne gördüysek onu söyleyeceğiz, senin hakkında ne hissettiğimizi değil. Bize gerçek kanıt lazım."

Kai; "Daha ne kanıtından bahsediyorsunuz siz, her şey gün gibi ortada zaten."

Ela, az önce oturduğu sandalyede arkasına yaslanarak; "Zihin görmek istediğini görür." Kai de artık sabrının tükendiğini hissediyor, sıradakinin kendisi olmasından korkuyordu. "Bazen en doğrusu en basit olandır."

"Ama bu işte değil. Burada çok zekice bir oyun dönüyor, katilin bir planı var ve bu plan yukarıda tek başınayken birini öldürmeyi kapsayacak kadar basit olmamalı."

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Silas şimdi biraz daha kendine gelmiş gibiydi. Daha doğrusu genç adamın akli melekeleri bir gidip bir geliyordu. Bir an için olaya dahil olurken başka bir an agresif ve suçlayıcı, bazen de sessizce içine gömülmüş gibi davranıyordu. Sanki artık ruhu parçalanmış, birkaç kişiliğe bölünmüş ve kontrolü dışında kendilerini gösteriyorlardı.

“Planınız bu mu yani. Basit sonuç sizi tatmin etmedi mi?”

Dean; “Başarısız bir plan planın kendisini çürütmez, yani en azından biz bir şeyler düşünüyoruz.”

“Beleş atın dişine bakılmaz. Çözün de hepimiz kurtulalım artık bu işten. Silas bu söylediklerinden sonra tekrar, mağarasına çekilmiş, sanki düğme ile kapanan bir robot gibi başını öne eğerek hareketsiz kalmıştı.

Ela, bu adamın değişen tavırlarına anlam veremiyordu. Oysa ki onu ilk gördüğünde gayet nazik ve normal biri olduğunu düşünmüştü. Belki de acısı, dengesiz karakterinin önüne bir perde oluyor ama arada bir aralanıyordu. Aynı Bianca’nın sert duruşunun önüne çektiği ve anlam veremediği perdesi gibi. Kadına dönerek; “Bayan Mancini, Hector hakkında bize söyleyeceğiniz bir şey var mı?”

“Ne gibi?”

“Mesela onu ne kadardır tanıyordunuz? Ya da Profesör ile bir bağlantısı var mıydı gibi.”

“Ben Frank Anderson’u ne kadar tanıyorsam o da o kadar tanıyordu.”

Dean; “Daha önce aralarında bir husumet olmuş muydu?”

“Hayır. Bir keresinde Bay Anderson bana asılmaya çalışmıştı ve oda buna çok sinirlenmişti, sadece bu.”

Tekrar Angela ile göz göze geldiler. “Bu onu katil yapardı, kurban değil. Ayrıca biz daha fazlasının olduğunu biliyoruz ve ne bildiğimizi siz de biliyorsunuz.”

Kadın kendinden ödün vermeye niyetli değildi. “Ne isterseniz onu düşünmekte özgürsünüz, başka söyleyecek bir şeyim yok.”

Dean cevabını almış bir şekilde, konuyu daha fazla uzatmadan garson kıza döndü. “Raven, senin bildiğin bir şey var mı?”

Kız, adını duyunca birden birisi onu sarsmış gibi kafasını kaldırdı. “Ben hiçbir şey bilmiyorum efend...”

Kız daha lafını bitiremeden Angela; “Aurora, benim bıçağımı odamdan sen mi aldın?” diye sordu. Kadın, sanki suratına tokat yemiş gibi hızla başını ona çevirdi. “Ne... Tabii ki hayır. Ben senin odana hiç girmedim.”

“Peki öyleyse kim aldı.”

Herkes bir süre sessiz kaldıktan sonra Barmen Jackson birden uzun süreli sessizliğini bozarak, aklına gelen şeyi pat diye ortaya döktü. “Bence Kai, babasını öldürdü ve Aurora’da Damon ve Hector’u. Eğer bağlantı arayacaksak, bu beş kişi arasında aramamız lazım.”

Herkes barda bardak kurulayan adama bakışlarını hızla çevirdiği anda, Kai sinirlenerek ona bağırdı. “Neye dayanarak bunları söylüyorsun?”

Barmen, umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Mantığıma.”

Ela: “Kai, babasını öldürdü diyelim, Aurora neden Hector’u ve Damon’ı öldürsün ki?”

“İşte onu bulmalıyız diyorum ya.”

Ela’nın kafası artık patlayacak hale gelmiş, her şey birbirine karışmış ve zihni düşünceler ile dolup taşmıştı. Nabza göre şerbet verme gücünün Aurora üzerin de işe yaramasını umarak, yanma gitti ve eğilerek onun dizlerine elini koydu. “Bak Aurora, geldiğinden beri çizdiğin, o neşeli imajının sana ait olmadığını düşünüyorum. Zeki biri olup aptal gibi görünmeyi çok güzel başardın ama bu gerçek sen değilsin. Baskın gelen sadık hareketlerin seni ele veriyor.”

Şimdi Aurora ona korkmuş bakışlarla bakıyor, iyice köşeye sıkıştığını düşünüyordu. Az sonra söyleyecekleri yüzünden katil olma ihtimali daha fazla yükselecek olabilirdi çünkü yalan

söylediği artık ortaya dökülmek üzereydi ve son bir çabayla hâlâ düşünmeye çalışırken, bir yandan da Ela'nın onu ikna etme çabalarını istemeyerek de olsa dinliyordu. “Bu sen değilsin, Aurora. Bu saçlar, bu kıyafetler, bu ses, bu asla sen değilsin.”

Dante, soru soran gözlerle Dean'e bakıyordu şimdi. Dean de ona baktı ve kısık bir sesle; “Ne olduğunu şimdi anladım.”

“Tabii anlarsın dostum, yine telepati yaptınız, değil mi? Umarım bir gün bizde yapabiliriz.” Dean, ona ters ters bakıp; “Dante, aşk seni çok bozdu dostum.” Ayaklanıp, hemen Ela'nın yanına gitti.

“Ses. Odada onun sesini duyduğunda şaşırdın, o yüzden onun kapısına ikinci kez gittin.”

Kai: “Neler oluyor, biriniz bize de açıklayabilir mi?”

Ela; “Sabah koridordan aşağıya inerken kapıları dinledim. Önce onun sesinden daha kalın bir ses duydum. Başka birisi olabileceğini düşündüm, sonra tekrar geri dönüp dinledim, ne söylediği anlaşılmıyordu ama akıcı bir konuşmaydı ve başka ses de yoktu. Önce telefon ile konuştuğunu düşündüm ama malum, hiçbirimizin şebekesi, kesintisiz konuşacak kadar düzgün çekmiyor ve aşağıya indiğimde o hariç herkes buradaydı yani yukarıda yalnızdı.”

Aurora'nın gözlerinin içine bakıp; “O senin sesindi, Aurora. Ses kaydı yapıyordun, değil mi?” Yüzünü ondan çekip Dean'e çevirdi. Onun gurur dolu bakışlarına ihtiyacı vardı çünkü kafasında artık bir şeyler yerli yerine oturmaya başlamıştı ve şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Ona inanan ve güvenen birinin gurur dolu bakışlarıyla dünyayı fethedecek gücü buluyordu kendinde. Ayağa kalktı ve dudaklarını ısırarak kadına tekrar baktı.

“Geldiğinden beri hep Angela'yı yakınında tuttun. En son uyumaya giden sendin, korkaklık bahanesi ile onu göndermedin ve birlikte aynı odada kalmayı da teklif etmedin. O çıktıktan sonra senin kalmanın da manası yoktu zaten uykusuzluktan

bayılmak üzereydin, çünkü uzun süre uyanık kalamıyorsun ve yukarı odana tek başına gittin. En başından beri ürkek kız numarası yaptın ama aksine sen çok cesursun, değil mi? Senin olayın ve Angela ile derdin ne, Aurora?”

Meraklı bakışları üzerinde hisseden kadın, yolun sonuna geldiğini artık biliyordu. Söyleyeceği hiçbir yalan, onu üzerine atılmış suçtan kurtarmaya yetmeyecekti. Çünkü oraya oturtulduğundan beri bunu düşünmüş ve bir çıkış yolu bulamamıştı. Belki de gerçeği söylemesi ve bildiklerini açıklaması onun lehine olacaktı ve bu içine düştüğü merdivensiz kuyuya sallanan bir ip gibi onu kurtaracaktı.

Artık gerçek kimliğine bürünmesi ve her şeyi dümdüz bir şekilde açıklaması gerekiyordu. Buraya gelmeden önce, patronunun ona kimliğini gizlemesi için önerdiği değişiklikleri yapmak için gerçek gibi görünen ve fazlaca para ödediği, her yürüdüğünde sallanan sarı bukleli peruğunu, çıkartmakla başladı. Altında kalan, başına yapışmış, kahverengi saçlarını düzelmeye çalışarak; “İsmim gerçekten de Aurora Turner. Ben bir gazeteciyim ve buraya Frank Anderson hakkında bilgi toplamak ve yılın haberini yapmak için geldim.”

Kai, kadının saçlarının peruk olmasına değil de sesinin nasıl kalınlaştığına şaşırarak; “Damon şimdi burada olsaydı ‘Bizim Barbie dedektifine bakın,’ diye söylenirdi.” Aurora, artık incelterek kullanmak zorunda olmadığı sesini kullanmaktan hiç çekinmeyerek; “Bence o, beni keşfetmenin kıyısına bile yaklaşmadı. O yüzden ona ‘Kapa çeneni,’ derdim.” Sonra, derin bir nefes alıp, diğerlerine dönerek; “Hepinizi bu şekilde kandırdığım için özür dilerim ama buraya gazeteci olarak gelseydim ne içeri girebilirdim ne de güven kazanabilirdim.”

Kadın, başını önüne eğerken Dante: “Peki buraya nasıl girdin?”

“Patronum, bağlantılarını kullanarak benim buraya dedektifmişim gibi girmemi sağladı ama tanınma olasılığım olabileceğinden benden imaj değiştirmemi istedi.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Dean, bu konuşmaları dinlerken onun gazeteci olduğunu değil de başka bir sözüne takılmıştı. Frank Andeorsun'u haber yapmak. Bu adam da haber yapılacak ne olabilirdi ki? Yani ünlü biriydi ve sıradan bir röportaj için ona her yerde ulaşabilirdi. Buraya gizlice girmek, imaj ve meslek değiştirmek bu kadar çaba ne içindi? İşte ona soracağı en önemli soru buydu. “Aurora, Profesör kötü bir şey mi yapmıştı?”

Herkes birden soru soran gözlerle ona baktı ama kadın bunu umursamadı. Hâlâ yapışan saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. “Bak burada cinayetle suçlanıyorsun ve bu durumdan kurtulmak senin elinde. Buraya gelmek için neden bu kadar zahmete girdin?”

Aurora, dudaklarını ısırarak stresli olduğunu göstermeye çalıştı bu sırada Angela şaşkın şaşkın, “Bay Anderson kötü ne yapmış olabilir ki? Aklım almıyor.”

Ela; “Angela, söylediğine göre uzun süredir onun yanındasın ve bir çocuğu olduğunu bile yeni ve tesadüf eseri öğrendin. Senin bilmemen çok normal.”

Silas, asker traşlı sarı saçlarına ellerini götürüp, söylendi. “Onun söylediklerinin doğru olacağını nereden biliyoruz?” Sonra yanında sessize oturan Kai' ye bakarak; “Sen de onun oğlun olduğunu söyledin ama bunun için bir kanıtın yoktu.”

Kai, sinirle; “Evet size sunacağım bir kanıtım yok dostum. O yüzden bu olanlara sesimi bile çıkarmıyorum.”

Ela, onların konuşmasına istinaden Aurora'ya; “Senin bundan haberin var mıydı? Kai'nin söyledikleri doğru mu?”

Kadın kafasını sağa sola oynattı. “Hayır, bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki çok iyi gizlendi, belki kimseye söylenmedi, belki de yalan.”

Kai ‘*Boş versene*’ der gibi elini salladı ve sessiz durmanın ona bir şey kazandırmayacağını düşünerek, kendini kurtarmaya çalıştı. “O zaman senin söylediklerin de yalan olabilir, ya da söyleyeceklerin mi demeliyiz?” Sonra ayağa kalkarak; “Hey

millet! Profesörle ilgili başka itirafta bulunacak olan var mı?” diye bağırmaya başladı.

Ela; “Bırakalım da bildiklerini anlatsın. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz.”

Kai, tek kelime etmeden yerine oturdu. Hepsi irili ufaklı umur noktaları ile Aurora’nın ağzında çıkacak kelimeler için pusuya yatmış beklemekteydi. Bazıları daha fazla ne olabilir ki diye düşünürken, bazıları ise onun söylediklerinin doğru olup olmayacağı konusunda endişeliydi zira eğer yalan söylüyorsa bu işin içinden çıkmak imkânsız olacaktı. Gerçi *‘Her şey konuşularak çözüleseydi, ormanın kralı aslan değil, papağan olurdu.’* derler ama bu olayın çözümlenmesi, geçmişin altında ezilmiş, yok olmaya yüz tutmuş, kiminin unuttuğu, kimininse hiç bilmediği gizli bilgilerde yatıyordu ve bilgi evrenin oluşumundan beri en büyük güçtü. Ve şimdi gazezeci kadın, artık eteğindeki taşları döküp, kapının kilidine anahtar olan o bilgileri verecekti.

“Frank Anderson, bir katildir.”

Huzursuz mırıltılara kapı açan bu cümleden sonra, Angela, fişek gibi yerinden fırladı. “Hayır hayır, bu olamaz! Sen nasıl böyle bir ithamda bulunabilirsin? Ben onu tanıyordum, o kimseyi incitmedi, aksine katilleri yakaladı.” Güzel kadının gözyaşları sel olmuş gibi akmaya başlamıştı. Ela ve Dean hiç tepki vermeden onlara bakıyorlardı. İki de beyinlerinde çok uzaklara gitmişlerdi. Birden yanlarında oturan Dante’nin tepkisi ile kendilerine geldiler. İri adam yerinden kalkarak; “Ah! Bebeğimi üzdüler, görüyor musunuz?”

Şimdi Dante’nin, Angela’nın yanına gidip, ağlayan kadını bağrına basmasını ağızları bir karış açık izliyorlardı ama espri yapacak havaları yoktu, çünkü sorulması gereken bir ton soru gün yüzüne çıkmıştı. Angela’yı o hale getiren kadın, yan gözlerle ona bakarak; “Bu kadar uzun süre onun yanında çalışıp da bunları nasıl bilmezsin?” Sonra rahat bir tavır takınarak; “Gerçi bunlar çok gizli bilgilerdi ve yaşanıldığı dönemler üzeri kapatılıp, kayıtlardan silindi.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Angela, Dante'nin huzurlu göğsünden kafasını çevirip; "Sen neden bahsediyorsun? Ne kaydı? Ne silinmesi?"

Aurora, bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirdikten sonra; "Hiç birinizin bahsettiklerimden haberi yok, değil mi?" Dean, artık olayı hızlandırmanın zamanı geldiğini düşünüyordu.

"Aurora, lütfen bize bildiklerini hemen anlatır mısınız?" Kadının konuşmasına başlamada önce diğerlerine bakıp; "Ve lütfen kimse onun sözünü kesmesin. Bu iş artık çok uzadı." Silas ve Kai, aynı şeyi düşünüyorlarmış gibi aynı anda başlarını salladılar. Aurora, derin sulara dalacakmış gibi, kocaman bir nefes ile kendini hazırladı. Bu işi bir çırpıda bitirmek istiyordu.

"Size en kısa ve açıklayıcı haliyle anlatacağım." Angela' ya bakarak; "Katil dediysem doğrudan değil, dolaylı yollardan, o yüzden için rahat edebilir." Aurora'nın bu yeni açıkladığı kimliği, kadının bürünmeye çalıştığı o karakterden öyle uzak ve tezattı ki, şimdi bunu hepsi daha iyi anlamış ve rolünü hakkıyla yerine getirdiğinin düşünmüşlerdi.

GEÇMİŞTEN GELEN KÖTÜLÜK

“Bundan yaklaşık yirmi yıl önce, Londra’nın karanlık sokaklarında bir seri katil, ailelerin evlerine girip ebeveynleri öldürmeye başlamış ve o dönemler Frank Anderson’un çalışma hayatına yeni başladığı zamanlarmış. Bu katilin peşine düşmek için Scotland Yard tüm imkanlarını kullanmış ve Kriminologlar ile çalışmaya başlamışlar. Bir gün Londra’nın İrlanda mahallesinde yaşayan bir aile öldürülmüş. Anne ve baba vahşice katledilirken o zamanlar, yedi-sekiz yaşlarında olan ve bir de henüz birkaç aylık olan iki çocuk evde sağ bulunmuş. Çocuklar uyuyormuş ve olaya şahit olmamışlar. Frank Anderson bu olaya atanmış.”

Balo salonuna tam bir sessizlik hâkim olmuştu. Ortam, sanki gençlerin kamp yapmaya gittiği bir sahilde ateş başında anlatılan korku hikayeleri gibiydi ve hepsi soluksuz dinliyorlardı. Dışarıdaki fırtınanın uğultusu, Aurora’nın anlatırken büründüğü gizemli ses tonuna vurgu yaparak anı daha da vazgeçilmez kılıyordu.

“Olay kısa sürede çözüme ulaşmış. Katil yakalanmış ve parmaklıklar ardına gönderilmiş. Tabii ki yukarıda ölü yatan adam sayesinde. Buraya kadar her şey normal, değil mi?” Kai,

kolları bağlı pür dikkat onu dinliyordu ve diğerlerinin de ondan pek farkı yoktu aslında.

“Aradan kısa bir süre geçmiş, Frank’i hem ilk çözdüğü vakası hem de büyük bir olay olduğu için ödüllendirmişler. Adam, ilk kariyer sıçramasını bu olayla yapmış. Gazetelere boy boy fotoğrafları basılmış. Zaten zengin ve güçlü bir aileden geldiği için de ünü kat be kat artmış. Normalde, şımarık ve kendini beğenmiş bir züppe olduğu için o andan sonra durdurulamaz hale gelmiş. İş üstüne iş, para üstüne para ve kısa zamanda Londra’nın bir numarası olup çıkmış ama...”

Angela, bir eli Dante’nin elinde, diğer elindeki mendiliyle göz yaşlarını kurularken; “Yanlış kişiyi tutuklatmış ve katil tekrar öldürmüş, değil mi?”

Kai; “Bir Kriminoloğa göre güzel tespit ama bu çok klişe olmaz mıydı? Bu hikâyenin yalan koktuğu her halinde belli.” dedi.

Aurora; “İsteyen istediğini düşünebilir. Ben sadece size bildiklerimi anlatıyorum.”

Ela, düşünceli bir şekilde sandalyesinden öne eğilerek; “Lütfen devam et.”

Gazeteci kadın, o karanlık atmosferin az önce dağılmasından hiç etkilenmeyerek aynı gizemle konuşmasına devam etti. “Frank Anderson’un önlenemez yükselişi devam ettiği sırada bir aileye yine saldırıda bulunulmuş. Taktik aynı, teknik aynı. İşte tüm olay bundan sonra başlamış. Onun çevresi, ailesi ve önemli kişilerle olan bağlantısı, her ne kadar hatalı olduğunu bilseler de buna göz yummuşlar ve adamı bu işten tereyağından kıl çeker gibi sıyırmışlar. Son olayın, bir taklitçi olduğunu öne sürüp gazete ve televizyonlara yansıtmadan dikkatleri başka yerlere çekmişler. Olaya Frank Anderson dışında başka birini atayıp, adamı bir süre ortadan kaybetmişler. Ta ki, insanlar bunu unutmaya başlayıncaya kadar.”

Kai, bu olaydan çok etkilenmiş benziyordu. Bu adam hakkında dinledikleri sanki ona; olmak istemediği her şeyin koca bir örneği gibi gelmişti. Ellerini karışmış saçlarında gezdirerek, içini çekerek konuştu. “Çünkü insanoğlu olarak bir şeyi yeterince uzun düşünmezsek unuttuk zannederiz, değil mi?”

Gazeteci kadın cevap olarak kafasını sallamakla yetindi. “Hikâye kaba taslak bu kadar şimdi bana sormak istediklerinizi sorun ve bu işkence bitsin artık.”

Ela Dean’e dönerek “Buyur buradan yak.” dedi ve aklındaki bir sürü soruyu sıralamasını doğru yapma gereği bile duymadan ayaklandı. “Öncelikle sen bu kadar bilgiye nereden ulaştın?”

“O olaylar yaşanırken şu anda çalıştığım gazetenin sahibi ve beni buraya gönderen kişi, haberi yapan ilk gazeteciymiş. İlk kutlama haberini kendisi yapmış ama sonra ikinci vaka yaşanınca, ört bas edilen olay hakkında hiçbir şey yazamamış.”

Angela; “Peki neden şimdi? İki yıldır bu etkinlik düzenleniyorken neden bu sene?”

“Çünkü o zaman elinde ben yoktum.”

Şimdi de Dean ayaklanmıştı. “Yanlış yere tutuklanan adam kimdi ve ona ne oldu?”

“O adam Colin Davis adında ufak tefek hırsızlıklara karışmış ve sadece o kadarla yetinmiş biriymiş. Olayın yaşandığı gece o mahallede görünmüş ve yanlış yerde yanlış zamanda olmanın bedelini çok ağır ödemiş. Bildiğim kadarıyla da hapisane de intihar etmiş.”

Artık herkes ciddiyetle onu dinliyordu. Kimse alay etmiyor, iğnelemiyordu. Galiba gazeteci inandırıcılığını çok iyi kullanmıştı ya da patronunun düşündüğü gibi işinde çok iyiydi. Dante; “Peki o çocuklara ne oldu?”

“Çocuklardan haberim yok. Yani sır olup gitmişler. Ya korucuyu aileye verildiler ya da akrabalarının yanına. Dedğim gibi bu haber yapılmak istenmiş ama hep birileri engel olmuş, dosya hiçbir kayıt sisteminde yok. Ben sadece patronumun

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

anlattıklarını biliyorum ve size de ondan duyduğum her şeyi eksiksiz anlatıyorum.”

Ela, salonda oturanlardan uzaklaşmadan dolanıp duruyor kendi kendine konuşuyordu. “İrlanda mahallesinde bir aile, ölen ebeveynler, hayatta kalan çocuklar, yanlış bir tutuklama ve intihar eden masum bir adam.” Birden durarak; “Ya olay gerçekten öyle olduysa. Ya diğer aileyi öldüren gerçekten taklitçiye.”

“Sanmıyorum, ölen adamın kardeşi, bir röportaj vermek istemiş, kardeşinin masumiyeti ile ilgili ama o da engellenmiş.”

Kai, artık olanlar hakkında bilgi edinmek için inanılmaz bir istek duyuyordu. “Bunu da mı patronun anlattı?”

“Evet, seni zeki. Dedim ya bütün kayıtlar yok edilmiş, başka nereden bilecektim?” Adam, ellerini iki yana açarak kaşlarını kaldırdı.

Dean; “Aurora, sen buraya neden geldin? Madem bu olayı kimse bilmiyordu, kimden ne öğrenecektin ki? Yani Profesörün sana öylece her şeyi anlatacağını mı düşündün?”

Kadın omuz silkerek; “Neden olmasın? Belki huzursuz vicdanını rahatlatabilirdi.”

Silas; “İşte, onu öldürmen için bir sebep. Adamı sıkıştırdın ve anlatmayınca da sinirlenip onu öldürdün.”

“Peki ya şu sadık uşak?”

“Bilmem, o da sizin durumunuza şahit oldu. Kim bilir belki, şu dedektif olmayan dedektif gibi kapıları dinliyordu ve sonra sana şantaj yaptı.” Aurora iyice gerilmişti. “Bütün bu sorularda ne, beni tutukluyor musun?”

“Bunu yapacak olsam önce yasal haklarını bildirirdim.”

“Peki ya sinir bozucu Damon Davidson’ın ölümü?”

“Belki de sadece sinir bozucu olduğu için öldürdün, kendi ağzınla söylüyorsun baksana.”

“O zaman artık seni de öldürmem için bahanem var, o yüzden kapat çeneni.”

Ela ve Dean ters ters adama baksalar da Silas, bunu hiç umursamadı. Aurora, telaşla devam etti. “Size söylüyorum onu ben öldürmedim, kimseyi ben öldürmedim. Asıl sormanız gereken soru bu değil asıl sormanız gereken soru...”

Cümlesini tamamlayamadan Dante, onun sözünü kesti; “O çocuklar burada mı?” Bu sözler üzerine herkes şüpheyle birbirine baktı. Bir ara herkesin sandalyesinde uyuklayan Jackson’ a baktığı bile olmuştu ki, adam iki elini yana açıp; “Oradan bakınca İrlandalılara benziyor muyum? Ben katıksız Asyalıyım.”

Bu mantıklı açıklama hepsine yetmiş gibi diğer seçenekleri değerlendirmeye başladılar. Angela, huzursuzca yerinde kıpırdanıyordu. Bu duydukları yıllarca yanında çalışıp güvendiği adam hakkın olanlar ona çok ağır gelmişti.

“Bu kadarı çok fazla.” diyerek ağlamaya başladı. Dante’nin gözü hep kadındaydı. Onun gözünde bu güzel kadın, yaralı bir kuş gibiydi ve onun avuçlarına konup şefkat istiyordu.

Bianca artık ne yapacağını ne düşüneceğini bilemiyordu, sinirleri iyice bozulmuştu. Yerinden kalkıp, kısıtlı mekânda biraz yürümek istedi. Onun kalkmasını fırsat bilen Kai sandalyesinde hiç kıpırdamadan duran Raven’in yanına gitti. Genç kız, öyle masum, olanlardan öyle uzaktaydı ki, Kai onu ilk gördüğü andan beri böyle düşünmüştü. Merhametli adam, üzgün insanları nerede olsa tanır ve onlara destek olmak isterdi. Aynı geldiklerinde sevgilisi kollarında ölen Silas gibi. Adama her türlü desteği vermiş, hatta onu odasında yatırmıştı ama şimdi onun değişen dengesiz halleri ile baş etmek istemiyordu ve kendi haline bırakmıştı. Ürkek kızın yanına gidip, onunla konuşmak istedi. Ona teselli vermek istiyordu. Buradan kurtulup her şeyin normale dönmesini söylemek. Ayrıca Raven da ona geldiklerinden beri kanı ısınmıştı çünkü adam son derece kibar ve nazik davranıyordu. Diğer birkaçı gibi onu garson olduğu için hakir görmüyordu işte bu yakınlık yüzünden ikisi arasında sakin ve tatlı bir muhabbet oluşmuştu.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Ela ve Dean kısacık bir moladan sonra tekrar atağa geçtiler. Ela: “O çocuklar burada mı?”

Aurora; “Bu çok iyi bir cinayet sebebi olabilirdi, değil mi?”

Silas; “Bu hikâyeyi anlatarak, bizi hayali kişilere yönlendirmediğini nereden bilelim peki.”

Gazeteci, canından bezmiş gibi sandalyesinde geriye yaslandı ve kollarını aşağıya sarkıttı. “Az önce hikâyenin doğruluğunu kabul ederek beni katil ilan ettiniz, değil mi?”

Kai, Bianca gelince garson kızın yanından kalkıp, eski yerine geçmişti. Kaşlarını çatarak yüksek sesle ama kendi kendine söylendi; “Bu olay yaşandığından ben de aynı yaşlardaymışım.”

Silas gülerek; “Sen onun oğlu olduğunu söyleyip hakkını kaybettin.”

Kai, ona ters ters baktı. “Sadece kendimi o çocukların yerine koyuyordum.” Silas, kaş göz hareketleri ile bir geçiştirme yaptı ama Ela, onun merhametini anlamıştı.

“Üzgünüm, Kai. Eğer olanlar gerçekse bu senin için çok zor olmalı. Hiç tanımadığın babanın, böyle bir insan çıkması...”

Kız bu benzerliğe dayanarak, hemen kendi geçmişine kısa bir yolculuk yaptı ve babası yaşıyor olsaydı, acaba nasıl bir insan olurdu diye düşünmeden edemedi. Sırayla yüzlerine bakıp isimlerini söyledi;

“Jackson?”

Genç adam adını duyunca birden sinirlendi. “Saçmalamayın benim annem ve babam hâlâ hayattalar.”

“Silas?”

Sinsi bir yüz ifadesi takman adam. “O çocuklardan biri olup olmadığımı asla bilemeyeceksiniz ve bu sizi çıldırtacak.”

Ela, adamın bu hale gelmesini anlayabiliyordu ama bu kadar da fazlaydı. Artık o kadar sinir bozucu olmaya başlamıştı ki ona da Damon gibi birkaç laf edip ağzının payını vermeliydi. Çünkü saklayacak bir şey olan insan, kendini bu kadar öne çıkarmazdı. Bu kısa zamanda, yas tutma şokunu atlatmış ya da böyle sinir

bozucu olmanın ardına gizlenip kendini rahat hissetmeye çalışıyordu ama yine de bu durumda onun kafasını karıştırmasına izin veremezdi. Onun hakkında hâlâ bir kanıya varamamıştı ama yine de üstünlük taslamasına göz yumamazdı. Artık sadece dikkat çekmeye çalışıyordu ve burada üstünlüğü ele geçiremediği için her şeyi birbirine karıştırıyordu.

Ela, sinir bozucu bir şekilde öylece gülen adama dönüp; “Biliyor musun Silas? Sönsün diye üfledikçe, sen daha fazla alev alıyorsun. İnsanlar nazikçe konuştuğunda bile bunu asla üstüne alınmıyor, bildiğini okuyorsun. Sevdiğin birini henüz kaybettin ve acı çekiyorsun, bu anlayışla karşılanabilir ama sen bunun acısını bu kadar kaba ve çekilmez biri olarak bizden çıkarmamalısın. Bence senin bu olaylarla hiçbir ilgin yok, aynı bizim gibi, araya dikkat çekmemek için serpiştirilmiş kişilerden birisin. Kimsenin oğlu ya da o acı çeken çocuklardan biri değilsin. Buraya başka kimlikte de gelmedin, dümdüz bir insansın işte bu yüzden insanların Profesörler bağlantıları bir bir çıktıkça, asıl sen hiçbir alakan olmadığı için çıldırıyorsun. Hırsın seni ele geçiriyor, ama sana bir sır vereyim mi? Böyle davrandıkça bu olayı çözen asla sen olmayacaksın. Çünkü kimse sana özel bir şey anlatmayacak.”

Silas, gözlerinden alevler fışkıracak gibi delici bakışlarla ona bakarak; “Sen benim hakkımda ne bilirsin?” diye bağırmaya başladı.

Ela, hâlâ sakinliğini koruyordu. Yanında kıpırdanan Dean’e bile bir hareketiyle engel olduktan sonra; “Bay Dixon, bağlamak psikolojik bir yenilgi işaretidir.” Sonra onu dinleyenlere bakarak, omuz silkti; “Şeytana uyan meleği kaybedermiş, değil mi?”

Silas, bir anda kıpırmızı kesilip yerine oturmuştu. Kimse ona bakmıyordu ama sanki bakıyormuş gibi hissediyordu. O anda derin bir nefes alıp tutmak istedi, yer yarılıp içine girmek, hatta ölmek... Çünkü gerçekte de ipin ucunu kaçırmıştı ve bu ufak tefek kız onu fena benzetmişti. Gururunun kırıldığını hissederek

BİR CİNAYET MASALI: KÖL

gizlice yumruklarını sıkıp aklından ona bunu yapan kız için çok kötü şeyler geçirdi ve gözlerini, kapatıp bunun hayalini kurdu.

Ela, onu umursamadan devam etti. Herkese tek tek sormanın bir faydası olmayacağını artık anlamıştı, çünkü kimse çıkıp 'Benim,' demeyecekti. Çünkü dediği anda, katil sıfatı adının önüne eklenecek ve ne kadar kendini temize çıkarmayı istese de bu kadar soru işaretinin olduğu bir durumda şüpheli damgası yiyecekti. Sorulacak bir soru kaldı mı diye düşündü.

Dean'in de daha önce dediği gibi soruşturmanın ilk günü kanıt toplamak için değil, kimlerle karşı karşıya olduğunu bilmek içindi. Ama o, kim doğru, kim yalan söylüyor ve gizlenen daha neler var emin olamıyordu. Ancak artık buradan alacağını almıştı. Yeni ve geçerli bir kanıt sunamadan katil konuşmayacaktı, bunu biliyordu.

Geçen seferle kıyasladı bu olayı... İnsanlara vicdan yaptırarak, gözlerinin içine bakarak ve doğru cümleleri kurarak onları konuşturmuştu. Halbuki, kanıtları ikinci, hatta üçüncü derecedendi ama bunu başarmıştı. Fakat burada aynı durum söz konusu değildi. Orada günlerce, haftalarca insanlarla konuşmuş, onlarla gönül bağı kurmuştu. Ama burada kimseyi tanımıyordu, bu iş bitip buradan gittiklerinde kimse kimseyi aramayacak, sormayacaktı. Yani burada ya gerçeği ya da katili bastıracak gerçeğe yakın şeyler bulmalıydı...

Ela, Dean ve Dante'ye bakışlarıyla işaret yaptı. Üçü ayağa kalkıp, bir köşeye çekilmişlerdi yine. Camın kenarına bir masa çekip, Ela'nın deyimiyle 'Cinayet masası' kurarak durum değerlendirmesi yapacaklardı. Diğerleri onları görünce, onlarda balo salonun da bir oraya bir buraya dağıldılar. Kai ve Silas, bara Jackson'nın yanına gidip aralarında mesafe bırakarak oturdular. Aurora rahatlamış gibiydi en azından ilginin üzerinden gittiğine sevinmişti. Angela, oturduğu yerden hâlâ kalkmamış, Profesör hakkında öğrendiklerini düşünüyordu. Bianca ve Raven ise taş kesilmiş gibi yerlerinde oturup anlatılanları sindirmeye çalışıyorlardı.

Ela, Dean ve Dante, bir süre sessizce camdan kar manzarasını izlediler. Akşam olmak üzereydi. Dışarıdaki çam ağaçları, güneşin biraz kendini göstermesiyle üzerindeki kar kristalleriyle parlıyordu. Ela, derin düşüncelerinden sıyrılarak, ama gözünü manzaradan alamadan, ince boynundaki, madalyonu ile oynadı. “Her şey çok belirsiz ve çok değişken.”

Dean: “Belki de katil, sebebi olmayan biri.”

Dante: “Cinayetler sebepsiz yere mi işlendi sizce? Hiç sanmıyorum.”

Ela; “hayır onu demek istemedim. Sebebi olan ama bizim o sebebi bilmediğimiz bir durum gibi düşün.”

Dante, imalı bir şekilde kafa sallayarak; “Yine telepati diyorsunuz yani. Bu arada telepati demişken...”

Gözleri ile Angela’yı aradı ve onu hâlâ oturduğu yerde bulunca gülümsedi. Ela “Tamam Dante, git getir onu. Anlaşıyor ki senin de bizim de ona ihtiyacımız var.”

İri adam coşkuyla yerinden kalktı ve güzel kadını alıp getirdi. Şimdi masada dört kişi olmuşlardı. İki kişi bu olayı nasıl çözeceğini düşünürken diğer iki kişi de birbirlerine göz süzüyordu. Angela, bunalmış ruhunu Dante ile ferahlatmaya çalışıyor, Dante ise hep imrenerek baktığı Ela ve Dean gibi, sanki ilk kez keşfedilmiş saf bir alev olmasını diliyordu.

Ela, onları bu romantik ortamdan çıkarmak adına ki büyüü bozmayı hiç istemezdi Dante’nin aksine, artık gerçek hayata dönmelerini hatırlatarak konuşmayı başlattı. “O çocuklardan biri burada olabilir mi? En azından büyük olanı... Ne dersiniz? Kimlerin yaşları tutuyor?”

Dean; “Galiba, herkesin. Tabii hepsi yaşını doğru söylüyor ya da gösteriyorsa?”

Dante; “Gazeteciyi de buraya çağıralım, detayları öğrenelim, öyle düşünelim.”

Hepsi bunun en mantıklı karar olduğunu düşünüp kadını yanlarına çağırdılar. Aurora, zaten yardım etmek istiyordu. İşleri

batırmıştı, eli boş dönmektense belki bu şekilde kendine bile faydası olabilirdi. Yanlarına yürürken üzerini değiştiremediği için sırtındaki pembe kazağı, onlara gösterdiği gerçek kişiliğiyle o kadar tezat bir görüntü oluşturunuyordu ki, bu artık hepsine garip geliyordu.

“Hâlâ ben olduğumu düşünüyor musunuz? Yani, bu işte size yardım etmek istiyorum ama bana şüpheyile yaklaşıp bilgi gizlerseniz, edemem.”

Diğerleri bir an için birbirlerine baktılar. Dean; “Şimdilik sen olma ihtimalini bir kanara bırakıp, diğerleri üzerine yoğunlaşalım, olur mu?”

Ela, sorulması gereken bir önemli soru daha olduğunu düşünüyordu. “Peki ya çocukların cinsiyeti?”

Aurora; “İşte bu konu hakkında bir bilgimiz yok.”

Dean; “Kai, onun oğlu olduğunu iddia ediyor. Bu konu hakkında bildiğin bir şey varsa, bize söylemenin tam sırası.”

Kadın sandalyesinde arkaya doğru yaslanarak; “Emin olun, bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve sanırım bu olayı kimse bilmiyordu. Ortaya çıkmış bir şey olsaydı, patronum bunu mutlaka söylerdi.”

Ela; “Tamam o zaman. Şimdilik diğerlerine bir bakalım. Jackson’ı da Asyalı olduğu için devre dışı bırakalım mı acaba?”

Dean; “Ama ailenin kökenini bilmiyoruz. İrlanda mahallesi dedi ama ya birisi Asya kökenliyse?”

Soru soran gözlerle Aurora’ya bakıyordu. “Benden mucizeler yaratmam mı beklemeyi lütfen. Ne anlatıldıysa onu biliyorum.”

Ela; “Artık anlıyoruz ki buraya herkes bir şekilde girebilir ve kimliğini gizleyebilir.” Gazeteciye bakarak: “Üzerine alınma?”

Dante; “Ya da alın.”

Aurora; “Bir karar verin ama.”

Ela; “Tamam tamam, önce erkeklerden gidelim. Silas mesela?”

Angela; “Az önce onun bu konu ile hiç alakası olmadığını söyleyerek bir güzel susturmuştun.”

“Evet dediğin gibi onu susturdum. Zarf attım diyelim ama oda çok iyi rol yapıyor olabilir. Dikkatleri üzerine çekerek dikkati kendinden uzaklaştırmak istiyor da olabilir. Belki sevgilisini bile o öldürdü.”

Aurora; “Eğer öyle yapıyorsa, bu işte çok iyi olmalı.”

Dean; “Sen de çok iyi rol yaptın, Aurora. Belki de sensin ve bu yüzden gazeteci oldun, kim bilir belki de gazeteci bile değilsin.” Genç adam kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu.

“O zaman ben de sizin için aynı şeyleri düşüneceğim.”

Ela; “Herkes kendine göre haklı ve herkes istediği gibi düşünmekte özgür ama lütfen, bu olay ortaya çıktığında hepimiz birbirimizin hâlâ yüzüne bakacak şekilde davranalım, olur mu? Zaten bunu yapan o çocuklardan biriye ve o kişi buradaysa, neredeyse yirmi yıl bu nefretle yaşamış demektir. Ve gerçekten sağlam bir plan yapmıştır.”

Diğerleri hep bir ağızdan “*Evet, haklısın.*” diye belirttiler.

Angela: “Silas, o kadar üzgün görünüyor ki... Bu nefrete sahip biri amacına ulaştığın da bu kadar üzgün görünmezdi. Aksine bununla gurur duyar diyeceğim ama adam başta böyleydi, şimdiyse bambaşka bir karaktere büründü. Acaba yaşadığı travma onda kişilik bölünmesine mi yol açtı? Bu da mümkün tabii ve şu ölen kadınla bağlantısı var ama kadının bu olay ile bir bağlantısı yok.”

Dante, ona bakarak; “Aramızda bir profilci olması ne kadar güzel değil mi?”

Ela, onlara bakıp gülümsedi ve devam etti. “Peki ya Jackson?”

Aurora; “Onunda tek derdi parasını kazanmak ve kız tavlama gibi görünüyor.”

Angela, bunu onaylayarak; “Evet, öyle görünüyor ama sadece görünüyor. Ayrıca buradaki herkes kendini çok iyi gizliyor gibi.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Dean; “Ya Kai?”

“O, profesörün oğlu olduğunu zaten itiraf etti. Gerçi söylemeseydi de kimse bunu ortaya çıkarmayacaktı, çünkü o olduğuna dair kanıt yok.”

Ela; “Ama ya çocuklardan biriye ve bunun üzerini örtmek için oğlu olduğunu söylediye?”

Dean; “Bunun da ortaya çıkacağını bilemezdi ki, yani Aurora’nın bunu ortaya çıkaracağını...”

“Evet haklısın.”

“Sanırım erkekler bu kadar tabii bizi saymazsak.”

Angela; “Sizin tesadüf eseri burada olduğunuza ben inanıyorum.”

Dante, sevimli bir şekilde gülümsedi: “Çünkü o bir profil uzmanı.”

Ela, masanın altından onun bacağına bir tekme atmaya çalışsa da başarılı olamadı. Aklı yine çok karışmıştı. Daha doğrusu her şey birbirine karışmıştı. Sakince düşünmesi, içeriği toparlaması gerekiyordu. Bu kalabalıkta bunu yapamazdı. Ona ya dışarıdaki gibi bir ortam ya da bir deniz, bir su kenarı lazımdı. Tekrar kafasında her şeyi evirip çevirmeye başladı.

Dean tek kaşını kaldırarak; “Belki de daha önce söyledikleri gibi, en doğrusu en basit olandı.” Angela biraz bacaklarını hareket ettirmek için izin isteyip yanlarından kalktı. O anda masadaki herkes onun zarif hareketlerle yerinden kalkışını izlemişti.

Dante, onların bu bakışında kötü bir anlam arayarak hemen savunmaya geçti. “Hadi ama, ona bir baksanıza! Cinayet silahını oraya düşürecek kadar aptal birine mi benziyor? Ayrıca kaç yıldır onun yanında çalışıyor, bunu daha iyi fırsatları olmuştur. Yani onun olmadığını biliyoruz ve ayrıca o bize yardımcı oluyor.”

Ela, sinirle; “Anladık Dante, gözümüze sokmana gerek yok. İyi bir insan olarak kalmak istiyorum, zorluk çıkarma.”

İri adam gülerek; “Aaaaa, sen bizi mi kıskanıyorsun yoksa?”

Ela, Dean'e bakarak; "Ben bunu burada boğarım, sonra da hiçbir şey olmadan çekip giderim, bak! Ayyy, âşık olunca çok gıcık oldu bu ya."

Diğerleri onlara gülerken Angela gelip masaya oturdu. "Ben bir şey mi kaçırdım?"

Dante, gülümseyerek; "Hayır canım, gel otur."

Ela, pencereden yine uzaklara dalmıştı. Dean, sandalyesini ona yaklaştırdı. "Aklından ne geçiyor?"

Angela da merakla: "Bir ipucu mu yakaladın yoksa? Bizim göremediğimiz neyi gördün?" diye sordu.

Ela hâlâ uzaklara dalmış düşünüyordu. "Çoğu insan küçük şeyleri önemsemez ama ben önemserim." Diğerleri garip bir biçimde birbirlerine bakarken Ela, hiç kıpırdamadan konuşmaya devam etti. "Bir orkestradaki üçgen zili düşünün. Diğer yüksek sesli enstrümanların arasında sesi pek fark edilmez ama özellikle odaklanırsan onu duyarsın. Ve işte o zaman anlarsın. *Dikkat...* Sadece biraz daha fazla dikkat."

Angela: "Arkadaşlar, belki de artık bırakmamız ve yetkililerin gelmesini beklememiz gerekiyordur. Sadece onlar gelene kadar kendimizi koruyalım, yeter."

Dean; "Onlar gelince her şey daha zor olacak. Bizim duyduklarımızdan farklı bir şeyler mi duyacaklarını sanıyorsunuz? Burada ifadelerimizi alıp, bizi merkeze götürecekler sonra da delil yetersizliğinden serbest bırakacaklar. Ama her fırsatta bizi yine rahatsız edecekler."

Ela; "Ya da daha kötüsü, hepimizi burada tutmaya devam edecekler. İşte o yüzden katili bulmalıyız. Tamam, bir kez daha ip uçlarının üzerinden geçelim ve sonra biraz dinlenelim. Zira kafam patlayıp beynim lav gibi akacak gibi hissediyorum."

Hepsi birden başını sallayıp ona onay verdiler. Aurora; "Ben size bildiğim her şeyi anlattım."

Angela; "Ben de profesör hakkında bildiklerimi. Şimdi düşünüyorum da aslında hiçbir şey bilmiyormuşum."

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

O anda Kai ve Silas' da yanlarına doğru yürüyorlardı. Onlara sorular sordular ve daha önce aldıkları cevapların aynısını aldılar. Kai hâlâ profesörün oğlu olduğunu iddia ediyordu. Silas ise şimdi, o üzerine emaneten de olsa giydiği ukala elbisesini çıkarıp eski hüznü haline bürünmüştü. Ela artık ondan korkuyordu, çünkü ne olduğu nasıl olduğu, belli bir çizgi ve tavır sergilemeyen insanların ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Silas bardan aldığı alkolün kanına karışıp beyin hücrelerini yavaşlatmasıyla birlikte şu an da oldukça zararsız görünüyordu ya da yaptığı her şey tamamen numaraydı. Ela, bu tekinsiz adama karşı, dikkatli olmaları gerektiğini beyninin bir köşesine yazıp, konuşmaya başladı.

“Otelde çalışanlar hariç hepimiz buradayız. Katil ya onlardan biri ya da bizim aramızdan biri.” Kimse bir şey demeyince devam etti. “Bianca, hatta Jackson bile o ailenin çocuğu olabilir. Düşünsenize, Bianca, Hector, Jackson ve Raven hep birlikte hareket ettiler ama bir şey ters gitti ve Hector’u öldürdüler.”

Dante; “Peki, dediğin gibiyse, Hector ölürken neden orada bir tek Aurora vardı ve neden onu ismini sayıkladı? Ayrıca, bize en fazla üç kişi lazım, dört değil.”

“Belki de bizim henüz bilmediğimiz bir şey daha vardır.”

Dean, düşünceli bir şekilde; “Kaç kişi olduklarını bulmamız lazım.”

Ela: “Ölen ailenin iki çocuğu ve bir de Profesörün oğlu... Üç kişi oldular. Hayır, hayır, durun! Dördüncü bir kişi de var! Yanlış yere tutuklanıp intihar eden adamın kız kardeşi. İşte şimdi dört kişi oldular.”

Kai, hiç sesini çıkarmadan sadece onları dinliyordu çünkü bu durumda bir şey söylemeyecek kadar akıllıydı. Ela devam etti. “Ayrıca oğlu olduğu ne malum? Belki de bir kızı vardı. Biz sadece Kai’nin dediklerini duyduk, gerçekleri değil.”

Şimdi üçü birden Aurora’ya bakıyorlardı.

Kadın sandalyesinde geri çekilerek; “Yani, ben Profesörün çocuğu, Bianca kız kardeş, diğerleri de ölen ailenin çocukları... Öyle mi?” The Crow ekibi, onlara mantıklı gelen bu konuşma için kadına baktılar ve Aurora kendini daha fazla tutamayıp bir kahkaha patlattı. “Siz delirmişsiniz... Hector kimdi ki ben onu öldürmüş olayım?”

Ela, her şeyi birbirine karıştırdıklarının farkına varmıştı. “Tamam tamam, sadece hepimiz sesli düşünüyoruz o kadar. Ve bunları düşünmek zorundayız ama kanıt olmadığından kimseyi de suçlamıyoruz.” Sonra diğerlerine bakıp “Değil mi çocuklar?” Dean ve Dante yavaşça başlarını sallamakla yetindiler. Ela, devam etti. “Aurora, peki gerçek katile ne olmuş?”

Kadın şimdi biraz rahatlamış görünüyordu. “O hiçbir zaman bulunamamış. Ya korkup işlerine son verdi ya da öldü.”

Angela; “Bütün bunlar çok ağır. Burada bu şekilde toplanıp birbirimize güvenmeye çalışıyoruz ama arkamızı döndüğümüz de sırtımızda hedef tahtası beliriyor.”

Aurora; “Hector ve profesörün hedef tahtası önlerindeydi ama.” dedi. Herkes ona doğru bakınca; “Hadi ama sadece bir gözlemde bulundum.” cevabını verdi.

Kai; “Hector’un ölürken senin adını vermesi, bu iddialarına inanmamamıza zorladığı için bizi suçlayamazsın.”

“Peki senin bu olaylar karşısında bu kadar sessiz ve sakın kalmanı nasıl açıklayalım?”

Silas, adamın omuzuna elini koyarak; “Geldiğimizden beri ikimizin de neler yaşadığını hepiniz biliyorsunuz. Ben sevdiğim kadını, o ise hiç tanımadığı ve kötü bir adam olduğunu sonradan öğrendiği babasını kaybetti. Bazen üzgün görünen bir insan, sadece üzgündür, değil mi?”

Aurora mırıldanarak; “Sorunda o ya zaten. Bazen...” dedi imalı bir şekilde.

Ela, sürekli Silas’a bakıyordu. Normal bir insan bu kadar çabuk değişemezdi. Bu imkansızdı ve anlam veremiyordu. Ya

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

gerçekten de kişilik bölünmesi yaşadıysa diye düşündü ve eğer öyleyse bu ona asla güvenemeyecekleri anlamına geliyordu.

Angela, derin bir nefes aldı. Bunu fark eden Dante endişeyle soru. “İyi misin?”

Güzel kadın, kafasını pencerenin dışındaki kar manzarasına çevirerek; “Buradan gittikten sonra ne yapacağımı hiç düşünmedim. Benim bu hayatta kimsem yok, bir tek o vardı. O ve işim. Bana bildiğim her şeyi öğreten oydu... Bu benim için çok büyük bir boşluk oldu.”

Dean; “Her ne kadar kötü şöhretli olan biri olsa da artık gerçekleri öğrendin.”

“Sorunda bu ya... Bu gerçeklerle baş edip, nasıl yoluma devam edeceğim?”

Kai; “Her şeyin doğru olduğuna emin miyiz?” Aurora ona ters ters bakınca. “Yanlış anlamayın, eleştirmek için değil, ciddiyetle soruyorum.”

Ela; “Bir çuval tuzu beraber yemeden kimse kimseyi tanıyamaz, derler.”

DÜŞÜN, KONUŞ, TARTIŞ VE ÇÖZ

Artık akşam olmuştu. Herkes birbirini görecektir şekilde oturuyor, Ela ise ayakta düşünceli bir halde, fazla uzaklaşmadan salonda turluyordu. Yanına gelen Dean; “Kafandan neler geçiyor?” diye sordu.

“Şöyle düşün, Dean. Mesela, okul çantası takan birisini gördüğünde okula, spor çantası takan birinin de spora gidiyor zannedersin, değil mi?” Genç adam başını oynatmakla yetindi. “Peki ya spora giden biri okul çantası taktıysa?”

“Eeeee?”

“Söylemesi zor.”

“Nasıl yani?”

“Hani bazı şeyleri söylemek kolaydır ya, işte onun tam tersi.” Ela, etrafına bakıp ona yakın duran insanları tartarak devam etti. “Şu anda daha fazla konuşmayacak kadar akıllıyım. Ayrıca sorulara sağlam yanıtlar bulmadan zanlıları uyandırmamamız lazım.”

Sonra birden durup genç adama baktı. Onu çok iyi tanıyan Dean; “Umarım kendini tehlikeye atacaktaki bir şey yoktur aklında.”

Ela, sinirli sinirli gülerek; “Tehlike benim göbekte adım derdim ama hiç öyle biri olmadığımı biliyorsun.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

'Ela, daha önceki hayatında, yani henüz İngiltere'ye gelmeden önce, sıradanlığı ve risk almadan yaşamasını seviyordu. Aslında, başka bir yaşam tarzına sahip olmadığı için belki de böyle düşünmüştü. Acaba, onun ruhu, kırlarda hoyratça rüzgâra koşan bir at olabilirdi de o mu bunun farkında değildi? Belki de Allah onu, en tehlikeli işlerde bile başarılı olacak şekilde yaratmıştı ama o hiç bunları denememişti. Bu, kanında var mıydı? Türk kanı ve İngiliz kanı... Hangi huyunu kimden aldığını bile tam olarak bilemiyordu. Whitby'deki herkes ona, ne kadar annesine benzediğini söylemişti ama babası hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Geçen sefer o kadar güvenli ama bir o kadar da zor ilerlemişti ki... Ya da öyle mi zannetmişti? Her iş ilk seferinde zordu, tecrübe ettikçe kolaylaşırdı, bunu biliyordu. İlk de belki de şansı yaver gitmişti ya da son ana kadar tehlike arz ettiğini düşünmemişti. Ama ya şimdi?'

'Neden böyle düşünüyordu ki? Aslında nedeni bilinçaltında saklıydı. Burada tehlikeli bir şeyler dönüyordu. Her an biri içeceğine ya da yiyeceğine zehir koyabilirdi, hatta karışıklıklar bile olabilirdi. Ama bu, zeki bir katildi. Bu, geçen seferki gibi mecbur kalınmış bir cinayet değildi; bu yıllarca sindirerek, her saniyesi planlanmış bir cinayetti. Katil, bütün hata paylarını, bütün olasılıkları hesaplayıp öyle yüzleşmişti kurbanıyla. Böyle olmalıydı. Böyle hissediyordu.'

'Ama Damon ve Hector... İşte onlar ya bir şey görmüş ya da duymuştu. Onları mecbur kalınmış cinayetlerdi, bunu da hissediyordu. Ama ne olmuş olabilirdi? Hector, 'Aurora' demişti son nefesini verirken. Nasıl daha önce çözdüyse, bunu da çözmeliydi. Yine, en sıkıntılı zamanlarında olduğu gibi, onu rahatlatan masallar geldi aklına. Neden şimdi gelmişti ki? Ama şu anda bunun bir sebebi olmalıydı, aynı daha önceki gibi.'

'Hector Hector...'

'Nedense sadece onun ölümüne takılıyordu? Damon aklına bile gelmiyordu. Angela'nın bahsettiği gibi katil, mutlu sonunu yazdığı için gurur duyuyor gibi olmalıydı. Üzgün ya da şaşkın

değil... Bianca ifadesiz, Silas üzgündü ama sürekli bir değişim içinde ilerliyordu. '

'Jackson, Asyalı barmen... O da mutlu görünüyordu ama bu, gururlu bir mutluluk değildi. Bu anı yaşayan bir adamın haliydi. Tek tek salona bakıyor, insanlara bakıp sanki gözlerinden çıkan X ışınlarıyla içlerini görebiliyormuş gibi hissedip, üzerlerine yaftalar yapıştırıyordu. Raven' a baktı. Ürkek kız... Geldiğinden beri gerekmedikçe tek kelime etmeyen, işi olmadığında bir yere sinip kedi gibi oturan kız. Burada yaşadıkları onu da şok etmişti. 'Sanırım bir daha garsonluk yapmayacak,' diye düşündü, Ela.

'Kai'ye baktı. Bu adamdaki merhamet kendini belli ediyordu. Babası tarafından istenmeyip yine de buraya, onunla tanışmaya gelmişti. Ama ona davetiyeyi kim göndermişti? Katil mi? Ya da katil oydu ve böyle bir yalan söylemişti... Ama Kai, bunu yapacak kadar soğukkanlı mıydı? İnsanlar değişirdi, bunu biliyordu. Ama bu nadiren iyi yönde olurdu ve değişenlere de kolay kolay güvenilmezdi. O, bu konuda şanslıydı. Dean ve Dante de değişmişti, hatta kendi bile... Ama onlar artık iyiydi. Çok daha iyi. Ve belki de onların değişimi, zaten içlerinde sakladıkları cevherdi ve baskı altında dönüşen mücevherler olmuşlardı. '

'Silas... En başından beri o muydu acaba? Sevgilisini öldürdü, sırf yaslı bir adam imajı çizmek için. Ama sonradan kendi benliğini saklayamadı. Aslında tarifiede uyuyor gibiydi ve işler değiştiğinde kendisi de bir bukalemunun girdiği ortamın rengini alması gibi renk değiştirmişti. Ama bu renk ferahlatıcı bir beyaz mıydı, yoksa karanlıklar içinden çıkan bir siyah mı? Hâlâ bunu ayırt edemiyordu. '

'Aurora... Sanki her şeyin anahtarı olan o kadın. Pembeler içinde, Damon'un deyişiyle 'Sevimli bir Barbie' gibi göz boyayan ve sonra kuyruğu sıkışınca tüm gerçeklerle 'Gotik Barbie'ye dönüşen gazeteci. Profesörün kendi hatası yüzünden yaşanan katliamın üzerini örttüğü gerçeğini ortaya atmıştı ama bununla kalmayıp bir de Hector ölürken onu başında dikilmişti. Zavallı adam, son nefesiyle onun ismini haykırmıştı. Acaba

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Aurora bu kadar aptalca bir hata yapabilir miydi ki? Eğer onu öldürdüyse, bu tehlikeyi göze alabilir miydi? Eski hali, aptalca şımarık hareketleri ile devam etse belki... Ama onun içinde yatan savaşı kadın bu riske girmez, bunu bir şekilde kimse anlamadan halledebilirdi. Hector Aurora ile ilgili ne görmüş olabilirdi? Yoksa onun duyduğu sesleri duyup dedektif olmadığını mı anlamıştı? Bu yüzden mi onu öldürmüştü? Ama bu sırrı, masum bir adamı öldürerek sakladıysa neden sonra açıkladı. Madem açıklayacaktı, onu neden öldürdü? Ama... Hayır, bu bir çelişkiydi. Bunu yapmaması gerekirdi.'

Dean, her zamanki gibi ona güzel bakıyor ve her an avlanacakmış gibi duran bir ceylan gibi onu korumak için pusuda bekliyordu. Bunu hissetmesi, onun bunu hissettirmesi o kadar güzel bir histi ki... Ela, ona bakarak yine düşünce denizine bir solukta daldı.

'Birinin senin neye ihtiyacın olduğunu senden önce bilmesi gibi bir şeydi bu. Birinin seni senden çok düşünmesi, koruması ve belki de sevmesi. Bu gerçek aşk değilse neydi ki? Ama neden hâlâ tam olarak birbirlerine açılmamışlardı? Yani tamam, ilk öpücük, ilk aşk... Ama bu konu hiç konuşulmamıştı ya da daha doğrusu vakitleri olmamıştı. Belki de ilk adımı ondan bekliyordu ama ya o uçurumun kenarındaysa? Ya o yüzden o adımı atamıyorsa? Ya düşmekten çok korkuyorsa? O zaman ne olacaktı?'

'Bu hislere o çok yabancıydı. İnsan bilmediği şeyden korkardı. O yüzden mi korkuyordu acaba? Ona ihtiyacı vardı. Aynı şarkıları Heaven' da dendiği gibi... Onsuz bir hayat düşünemiyordu çünkü zaten yeni hayatına onunla başlamıştı. Sanki yeniden doğmuş gibi... Yeni ilk adımlarını onunla atmış, yeni ilk sözcüklerini onunla söylemişti. Buradan kurtulunca yapacağım ilk şey ona hislerimi tamamen açıklayacağım ve artık duygularımız tamamen açık olarak yaşayacağız. Hayat kısa. İnsanlar bir hiç uğruna ölebiliyorken bunu bekletmenin bir anlamı yok.'

'Uçurumun kenarındaysa ne olmuş ki? Dean asla onun düşmesine izin vermezdi. Bunu biliyordu, bunu iliklerine kadar hissediyordu ve buna artık hazırды ama önce yapması gereken bir iş vardı ve bunu yapmalıydı. Belki de dünyaya geliş amacı ve beyninin böyle şeylere iyi çalışıyor olması Allah'ın ona verdiği bir lütuftu ve o bu hediyeği görmezden gelmeyecek, kullanacaktı.'

Bu düşüncelerden sıyrıldığında yapması gereken, daha doğrusu sorması gereken son bir şey olduğunu düşündü. Ondan sonra tüm ipuçlarını birleştirecek ve büyük resmi görecekti. Evet, buna inanıyordu. İnsanları bir araya toplaması zor olmadı. Jackson'un bilmem kaçınıcı kez yaptığı kahve servisi sayesinde bir kısmı barda, bir kısmı da oraya yakın bir masada oturuyorlardı. Bazen herkes birbirine çaktırmadan bir bakış atıyor, *'Acaba katil sen misin? Beni de öldürecek misin?'* der gibi birbirlerini gözetliyorlardı.

Bara gidip bir fincan kahve kendi için aldı. Dean de bar sandalyesinde oturmuştu. Artık kahve içmekten korkmuyordu; zira içine zehir konulsa şimdiye kadar ortaya çıkardı. Gelişigüzel bir şekilde konuşma başlattıktan sonra ortaya; "Arkadaşlar, bir şeyi merak ediyorum. Profesör telefon edip servis istediğinde herkes neredeydi? Ya da şöyle sorayım, bu olayın yaşandığını kim hatırlıyor?" Sonra dönüp, hâlâ Bianca'nın yanında oturup usul usul kahvesinin dumanını üfleyen kıza baktı. "Raven, sana söylenenlerden ne kadar sonra bara gelip siparişi verdin?"

Kız, birden yanlış bir şey söylemiş gibi daha da büzülüp sandalyesinde kayboldu. "Şey... Hemen efendim. Telefon çaldığında yakınındaydım ama Hector benden önce davrandı. Telefonu kapatınca bana söyledi ve koşarak geldim."

"O anı hatırlayanlar var mı? Sanırım Dean ve beni bahçeye dolaşmaya çıktığımız zamandı." Genç adam başıyla onay verdi.

İlk cevap veren otel müdürü olmuştu. Bianca; "Ben otelin içinde dolaşıyordum ve sonra bahçeye çıkıp biraz hava aldım. O anda olmalı."

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Dante, hemen peşinden onu destekleyerek; “Evet, o haklı. Ben kilere yiyecek bir şeyler aramaya gitmiştim, sonra arka kapının oraya yürüdüm ve onu dışarıda dolaşırken gördüm.”

Kadın ona sinirli bir bakış attı ama bunu yapmasına gerek yoktu, çünkü onun güvenilir bir tanığı vardı. Ama oradaki bazı kişiler hariç onun ne kadar güvenilir olduğunu henüz bilmiyorlardı. Çünkü olayın yaşandığı zamanı sadece o anla sınırlamak mümkün değildi.

Sırada Jackson vardı. “Ben siparişi hazırlayıp bir tepsiye koyduktan sonra garsona teslim ettim. O gittikten sonra Bayan Black için şampanya almaya mahzene indim.” Jackson’un gözleri Angela’ya artık bakmıyordu bile. Çünkü balo kraliçesini çoktan başkasına kaptırmıştı ve artık ona adıyla bile hitap etme gereğı duymuyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından. Kai; “Olayın öncesinde Silas barda çok sarhoş olmuştu ve ben alıp onu odama götürüp yatırdım. Sonra da aşağıya indim. Olayın tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama sanırım o anlardaydı.” Jackson başıyla iki adamın mazeretini onaylamıştı, çünkü buna şahit olmuştu.

Sıra Aurora’daydı; “Çok klişe olacak ama ben de iğrenç pembe elbisemi başka bir iğrenç pembe kıyafetle değiştirmek için odama gitmiştim.”

Angela, bunu onaylayarak; “Evet birlikte burada oturuyorduk.” Sonra hazır kendisi konuşmuşken. “Ben o anda buradaydım. Garsonun geldiğini ve Jackson’un tepsiyi hazırladığını gördüm. Ayrıca onunla barmene bakarak, bu konular hakkında küçük bir sohbetimiz oldu ve hemen sonrasında mahzene gitti.”

O anda Silas derin uykudan uyanmış bir aslan gibi kükremeye başladı. “Neden hiç kimse sizden şüphelenmiyor? Sizin doğru söylediğiniz ne malum?” Birden herkes bakışlarını ona çevirdi ve istemsizce kaşlarını çattılar. Hepsinin aklından geçen hemen

hemen aynı şeydi. *'Bu üçü, olayı çözmeye bu kadar istekli davranarak yoksa bizleri manipüle mi ediyorlar.'*

Dean, tüm sakinliği ile cevap verdi. "Bizim de onlardan biri olabileceğimizi düşünüyorsunuz, öyle mi? Aslında düşünmemeniz için bir neden yok, çünkü biz de sizler için aynısını düşünüyoruz."

Silas aynı saldırganlığı ile devam etti. "Ella ve sen birbirinize benziyorsunuz. O iki çocuk olabilirsiniz ama intihar eden adamın kardeşinin kadın olduğunu söylendi. Bu durumda Dante, eğer cinsiyet değiştirmediyse, o olamaz."

Dante, kaşlarını kaldırarak; "Seni haklı çıkarmadığım için üzgünüm, dostum."

Ela; "Kalıpları olan kişiler arıyoruz, değil mi? Biz bu kriterlere uymuyoruz çünkü üçümüz de hemen hemen aynı yaşlardayız."

Dean; "Ya ölenlerden biri profesörü öldürdüyse? Yani belki de iki katil var. Biri, ölenlerden biri. Diğeri ise ölenleri öldüren kişi."

Herkes bir anda Angela'ya baktı. Kadın şaşırılmıştı bunu beklemiyordu. "Ne yani, ben profesörü öldüren kişiyi mi öldürdüm? Peki ya diğerini?"

Ela, sözü alarak; "Tamamen varsayım olarak konuşuyoruz, Angela. Bu bir başkası da olabilir. Diğeri de bir şey gördüğü için öldürüldü."

Dante; "Hadi ama o olamaz. İlkinde çok güçlü bir mazereti vardı. Diğer cinayetlerde ise hep yanımızdaydı."

Ela; "Evet evet, haklısın. Üzgünüm, Angela." Güzel kadın ona anlayışla gülümsedi. Dean, düşünceli bir halde; "Belki de baştan beri düşündüğümüz her şey tam tersi." diye mırıldanırken bunu sadece Ela duydu ve nöronları hızla hareket etmeye başladı.

Aurora, bu hipotezi pek kabul etmiyormuş gibi konuyu değiştirdi. "Ama hepsi burada olmayabilir, değil mi? Ya sadece

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

biri buradaysa?” Herkes yine birbirine şüpheyile göz süzüyordu. “Bunu bilemeyiz... Yani şu an için.”

Dean, Ela’ya bakıp aklından şunları geçirdi; *‘O biliyor bir şeyler biliyor ve kahretsin yine kendine saklıyor, sonuna kadar kendine saklayacak. Neden bana güvenmiyor ki sanki? Neden kendisini tehlikeye atmaya bu kadar hevesli?’*

Ela, Dean’in bakışlarından onun aklından geçenleri anlamıştı bile ama yine de bildiğini okumaya kararlıydı. “Herkes şüpheli, hepimiz şüpheliyiz. Ama bu devam etmemize engel değil.” Tekrar Raven’ a dönüp, “Sen tepsiyi yukarı çıkarırken Hector neredeydi?”

Hepsi yine susmuş onu dinlemeye başlamışlardı. Ela’nın sözleri, davranışları, bakışları, nedense insanların üzerinde büyülü bir etki yaratıyor gibiydi. Ya da gerçekten güven veren hislerdi. Sanki o ağzını açıp, uzun cümlelerini sıralamaya başladığında, her bir kelimenin ardından peri tozu gibi ışıltılar yükselip dinleyenlerin kulaklarından süzülüyor ve beyinlerinde sakinleştirici etkisi yaratıyordu.

“Ben çıkarken de inerken de resepsiyondaki yerinde duruyordu, efendim.”

Dean; “Yani Hector’un bu işte parmağı olamazdı.”

Bianca birden hiddetlenerek ona baktı. “Ne demek olamazdı. Onun bunlarla hiçbir ilgisi yoktu!”

Ela, gözleri ile kadını yumuşatmaya çalışarak; “Öyle demek istemedik, Bayan Mancini. Onu siz bizden daha iyi tanıyordunuz. Sadece olasılıkları hesaplamaya çalışıyoruz.” Bu nazik bakışlar işe yaramış kadın biraz yumuşamıştı. *‘Hector, telefondaki sesin bir garip olduğunu söylemişti.’* diye kendi kendine mırıldandı.

Silas, elindeki bardağı masaya bırakırken hiçbir şey söylememesi gerektiğinin farkındaydı. Zira Kai, ikisini de kapsayan mazereti az önce sunmuştu. “Peki son bir soru.” Garson kıza bakarak: “Sen yukarı çıktığında bir terslik fark ettin mi? Profesörün odasından ya da başka bir odadan?”

“Hayır, efendim. Talimatlara göre kapının önüne bırakmam gerekiyordu ve ben de öyle yaptım. Sonra hemen aşağıya indim.”

‘Bu duyarlı bir kız.’ diye düşündü Ela. Onun için hayattan ve herkesten korkarak yaşamamanın zor olduğunu hissetti birden. Sonra hiçbir şey demeden yavaşça camın önüne doğru süzüldü. Dean peşinden geliyordu, bunu hissetmişti onun kokusunun arkasından süzülmesi hep hoşuna giderdi. Gülümsedi ve *‘Karşımda muhteşem bir kar manzarası, arkamdan gelen beni her haliyle büyüleyen bir adamın kokusu ve çözülmesi gereken bir cinayet. Daha ne isterim ki?’* diye içinden geçirerek harekete geçmeye karar verdi.

SONUCA VARAMIYORSAN YÖNTEMİ DEĞİŞTİR

Ela herkesi geride bırakıp, kafasını toplaması gerektiğini biliyordu. Bazı şeyler çok açık, bazıları ise kopkoyu bir karanlıktı ama bunları beyinde bir düzleme oturtunca, ışıklar aynı sırayla sanki sokak lambaları gibi yolunu aydınlatmaya başlayacaktı. Peki ya o sıraya dizilmiş direklerin birisinin ampulü patlamışsa? İşte aklındaki karanlık, bu sönük ışıktı.

Yanındaki, elleri ceplerinde dışarıyı izleyen adama, göz ucuyla baktı. *'Seni olabildiğince sen kılan şey, seni olgunlaştırmaya zorlayan kişi... Peki, insan olgunlaşmak istemiyor olabilir miydi? Ya olgunlaşmak büyüü bozarsa? Ya böylesi saklı hisler için de daha güvenderse? Teslimiyet... Kayıtsız şartsız teslimiyet... Buna hazır mıydı? Neyden korkuyordu böyle? Aşktan mı? Savaştan mı? Aşk bir savaş değildi ama ya savaşlırlarsa? O zaman ne olacaktı. Neden savaşmak zorunda kalırdı ki insan? Sevdiği yanında, geçmişini ardında ve kabullendiği tüm o kötü olaylar, geçmişle birlikte pusuda...'*

'Uyum sağlamış olması, onu doğru yerde yapar mıydı? Geçmiş gerçekten de geçmişte kalmış mıydı? Hayır, hayır, sorun bu değildi. Sorun asla geçmiş değildi, bunu kabullenmişti. O zaman neden hâlâ huzursuzdu? Sorun gelecekte de değildi. Çünkü, sanki onu bile garantiye almışlar gibi bir uyum içerisindeydiler. Onların geçmiş ve geleceği çarpışıp bu günlerini inşa etmişti.'

Birden yakın tarihini düşündü: *'Hayatta kimsesiz kaldığı ve bu şekilde baş ettiği sadece birkaç gününü... En yakın arkadaşı geldi aklına. Yeşim... Şimdi burada olmasına o kadar ihtiyacı vardı ki... Sonra, son kalesinin de düştüğü ve Dean'in geldiği arasındaki zaman boşluğunu... O birkaç gün... Yas zamanı olsa da içten içe onu rahatlatan bir şeyler de vardı. Neydi bu? Sonra birden akli başına geldi. Böyle uzun düşüncelerden sonra hep akli başına gelirdi zaten. Bunu kendine yapması bu yüzdendi ve insanın kendini bilmesi, gideceği yolu çizmesindeki en önemli adımdı.'*

'Tabii ya, şimdi anlıyordu. O birkaç gün yaşadığı tarifsiz hisler... Artık hayatında hiç kimse kalmayışı, onun artık kaybedecek bir şeyinin olmaması demekti ve kaybedecek bir şeyi olmayan insan, en güçlü ve duruma göre en tehlikelisi olabilirdi. Artık kimse için endişelenmesine gerek kalmamıştı. Tek başına, bir tek kendi canı ile yapayalnız kaldığında anladığı şey buydu. Ama ya şimdi? Artık kaybedecek bir şeyi vardı. Şimdi daha mı güçsüzdü öyleyse? Hayır, durum böylede değildi. Ama kendini teslim ederse, artık kendinden başka düşüneceği çok önemli bir kişi vardı. Korkusu bu yüzdendi. Aslında çoktan teslim etmişti ama bunun korkusunu ilk defa duyduğunu burada anlıyordu...'

Yanındaki adama tekrar baktı, onun da hemen hemen aynı şeyleri düşündüğü surat ifadesinden anlaşılıyor gibiydi. O da korkuyordu ama onu sonsuza dek koruyacağına da güveniyordu. Dean, hiç kıpırdamadan hâlâ manzarayı seyrederek konuşmaya başladı. "Sence ne yapmalıyız?"

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Ela, ne yapılması gerektiğini biliyordu ama bunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. İşte korktuğu da buydu zaten. O kaybedecek birisi için endişelendiğini düşünüyordu ama düşündüğü kişide onun için endişeleniyordu ve bu, onu risk alması için kısıtlayabilirdi. Risk almalıydı, çünkü bu olayda gerçekten gerekliydi. Ama Dean onu bu kadar düşünürken bunu nasıl yapacaktı?

Ona yalan söylemek istemiyordu ama kendisine engel olmasını da istemiyordu. Çünkü bu, tek başına yapması gereken bir şeydi. Birbirlerine güveniyorlardı ama bu durumdaki güven, kendi yaptıklarının sorumluluğu olan değildi ve bunu ona anlatması gerekiyordu. “Belki de artık düşünmeyi bırakıp harekete geçmeliyiz.”

“Ama nasıl?”

“Biz katile gidemiyorsak, onun bize gelmesini sağlamalıyız.”

Dean, Ela’nın gözündeki mitolojik heykelleri andıran duruşun bozup ona doğru döndü. “Aklından neler geçiyor?”

Ela, az önce söyledikleri sanki istemsizce ağzından çıkmış gibi, “Sen bana bakma, işin içinden çıkamayınca saçmalamaya başladım.”

Genç adam şefkatle onun eline uzanıp tuttu. “Ella, bu yapmak zorunda değilsin. Hiçbirimiz değiliz. Bu kadar kendini hırpalamana gerek yok. Belki de artık ipin ucunu bırakmalıyız, ne dersin? Sadece güvenle oturalım ve bekleyelim, olur mu?”

“Kaçalım mı yani?”

“Ne kaçması, sen neden bahsediyorsun?”

“Kendimizden, Dean. Tabii ki kendimizden.”

“Bir sınırın olduğunu kabul etmek kaçmak değildir ve bazen hayatımızın sınırını korumamız en doğrusudur.”

Ela, onun ne demek istediğini anlamıştı. O, korkak veya beceriksiz değildi. Başkası olsa bu cümleleri böyle anlardı ama Ela, onun içini her zerresini görüyor ve biliyordu. Dean korkuyordu ama onun için korkuyordu. Çünkü o da adamın

kaybedeceği tek Şeyi onun tek zayıflığıydı ve bu yüzden geri çekilmek istiyordu. Çünkü bazen geri çekilmek korkaklık değil, senden sonra geleni korumaktı. Ve bazen, kaybedecek bir Şeyinin olması, tüm kalabalığa kafa tutacak gücün varken bir tek kişiye yenilmekti...

Onlar artık birbirlerini kalplerinde kabul etmişlerdi ve bu kabul ediŐ onları dönüŐtürmüŐtü. Artık onların prangaları birbirlerinin bileklerine bağlanmıştı. Ama Ela yine de bunu yalnız başına yapmalıydı. Çünkü kafasındaki düzlemde oturmaya başlanan ipuçları onu, bunu yapmaya doğru itiyordu. Ve eğer sonuca varamıyorsa, yöntemi deđiŐtirmenin zamanının geldiğinin farkındaydı.

İkisi, biraz daha orada düşünceleriyle kaldıktan sonra diğerlerinin yanına doğru gittiler. Herkes hâlâ birbirini duyacak şekilde yakın oturuyordu ama Dante ve Angela, onlardan biraz uzakta ayakta dikilmiş, ciddi olmayan bir Şeyler konuşuyorlardı. Onların yanına doğru ilerlediler. Aralarındaki yeni başlayan heyecandan dolayı gözleri ışıll ışıll parlıyordu.

Dante; “Siz ikiniz yine neler çeviriyorsunuz?” diye sordu.

Ela çekinerek, neye ihtiyacı olduğunu söyledi. “Hazır herkes buradayken, biraz odama çıkıp dinlenmek istiyorum.”

Dean, tabii ki ona engel olmak isteyecekti. “Bu durumda bence bu iyi bir fikir olmayabilir. İstersen ben de gelebilirim.”

Ela, önce ona sonra destek ister gibi diğerlerine baktı. “Biraz yalnız kalmalıyım. Ama bu sensiz kalmalıyım ile aynı Şey değil.” ‘Çok mu abarttım’ diye düşündü hemen ama nabza göre Şerbet verme gücünü Dean’in üzerinde uygulaması gerekiyordu. Bunu yapmak hiç istemezdi çünkü ona Şeffaf davranmak her zaman önceliği olmuştu. Ama gerçekten de yalnız kalması gerekiyordu.

Angela, bir kadın olarak onu hemen destekledi. “Dean, onu özgür bırakmak yalnız bırakmak anlamına gelmez. Herkesin bazen biraz alana ihtiyacı vardır. Ella, içinde yaşadığımız

durumdan çıkmak için en çok uğraşan kişi ve dinlenmeye ihtiyacı olabilir.”

Ela, aradığı desteği ondan bulduğu için mutlu olmuştu. Dean ise kafası karışmış bir halde ne diyeceğini bilemiyordu. Ela; “Dean, neye ihtiyacım olduğunu anlamam için sana sadece şu kelimeleri kullanacağım: Deniz kenarı, bakış açısı ve pizza.”

Genç adam kaşlarını çatarak hatırlamaya çalışırken Dante: “Ve pizzanın üzerine oturman.” dedi.

Ela gülümseyerek; “Bak o anladı.”

Dean de şimdi hayatlarının kırılma noktası olan o geceyi hatırlamış, onun ne demek istediğini anlamıştı. “Peki öyleyse ama telefonun hep açık olsun. En azından kısa mesafede mesaj gönderiliyor ve lütfen kapını kilitle.”

“Anlaştık. Ben dinlenirken siz de burada insanları gözlemlemeye devam edin.” Dante’ye dönerek: “Duydun değil mi beni? Çoğul konuştum, insanları dedim tek bir insanı değil.” Önce diğerlerine sonra onlara tekrar baktı ve “Sanırım bir şeyleri çözdüm...” dedi.

TEK TABANCA

Otel Müdürü, Ela yanına yaklaşırken, 'Eyvah!' diye düşünmeden edemedi.

"Bayan Mancini, ben biraz odama çıkıp dinleneceğim." Kadın tam bir şey söyleyecekken, "Ve kapımı kilitleyip, dikkatli olacağım." Bianca düşünceli bir şekilde ona bakarken devam etti. "Biraz dinlenmeye ve kafamı toplamaya ihtiyacım var."

"Ben sadece sizin için endişeleniyorum. En son yukarıya tek başına giden Hector'a neler olduğunu biliyorsunuz."

"Siz ve arkadaşlarım, odama gittiğimi bilin yeter. Birilerinin yukarı çıkma ihtimaline karşılık." Ela, arkasını dönüp Dean'e bir onay bakışı atmıştı. Çünkü genç adam, Ela'nın böyle bir önlem alacağını tahmin etmişti. Ona engel olmaya çalışması sadece bir refleksti. O, kendi başının çaresine bakabilen ve bunun için işini garantiye alabilecek biriydi.

Ela, arkasına dönüp kendi halinde oturan ve sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi davranan insanlara baktı ve kendini bir yolcu otobüsünde hayal etti. Sanki o hariç tüm yolcular, ellerinde telefon ile ilgileniyor, bir tek kendisi kitap okuyordu. Evet, aynen böyle hayal etti oradakileri ve kendini. Herkes hiçbir şeyin farkında değilmiş, uyuşturulmuş gibi yolculuğun bitmesini bekliyordu. O ise elindeki kitaba sıkıca tutunmuş, onların aksine,

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

yolculuğun kendisine değil, varacağı noktaya odaklanıyordu. Sonra arkasına döndü ve yukarı çıktığını fark edenlerin, arkasından izlediklerini bilerek sırtını dikleştirip şunları düşündü; *'Ben ona gidemiyorsam, o bana gelmeli ve eğer bu kadar zeki isen Sayın Katil, herkesi atlatıp yanıma geleceğini düşünüyorum. Hadi, şimdi zekanı bana kanıtlama zamanı...'*

Aslında koridordaki ölüm odalarından korkuyordu. O yüzden hemen çıkıp, kilitli olan kapıyı açacak, etrafı hızlıca kolaçan edip tekrar kilitleyip bekleyecekti. Bir planı vardı, kimseye söylemeden yine kendi başına yaptığı bir planı. Katilin kim olduğunu tahmin ediyordu çünkü bilinçaltı çoğu şeyi çözmüştü ve ona bunu fark ettirmesi için yalnız kalıp düşünce kuyusuna düşmeliydi. Şu an için her şey yerli yerinde değildi ama onun bir yolunu bulup ve bunu kimse anlamadan yukarı geleceğini biliyordu. O, bir yem atmıştı ve şimdi sakince balığın yutmasını bekliyordu. Önündeki tek engel kendisiydi ve kendi kendini aşmak zorundaydı. Şimdi yukarı çıkıp, sakın bir ortamda her şeyi en baştan tekrar düşünecekti. Merdivenleri çıkana kadar tekrarlamaya başladı: *'Zihin gücü, beden gücünden daha büyüktür. Zihin gücü, beden gücünden daha büyüktür.'*

Dört numaralı odalarının kapısına geldiğinde, koridora şöyle bir baktı. Sonra üç, sekiz ve dokuz numaradaki, ölüm odalarına... Anahtarı çevirip kapıyı açarken; *'Umarım gerçekten ölüsünüzdür.'* diye korkuyla içinden geçirdi. İçeri girip kapıyı kilitledi ve ilk olarak çantasını açıp, evden getirdiği soğuk metali yastığının altına koydu...

KATİLİ İÇERİ AL!

Olamaz ve olmamalı kelimeleri onunla kovalamaca oynuyor gibiydi. Bu iş hep hislerle de olmazdı ki; *'İnsanız, aklımız da hislerimizde da şaşabilir.'* diye düşünürken bir yandan da bu olayı çözmek için içi içini kemiriyordu. *'Kendisi olmalıydı ama neden... Burada bir sürü işinin ehli insan varken; Aurora'nın merakı, Kai'nin merhameti, Silas'ın parçalanmış ruhu ve üzüntüsü... Evet, üzüntü bir insana her şeyi yaptırabilirdi. Bianca'nın soğuk kanlılığı, Raven'in masumiyeti, Jackson'ın gereksiz neşesi, Angela'nın zekâsı ve tabii ki Dean'in sorun çözme becerisi... Ama Dante, onun burada ne işi vardı ki... Burada olması gerekmiyordu, gelmeyecekti, bu planda yoktu. Zaten kafasını kurcalayan şeylerin doğumu da bu noktada başlıyordu ya...'*

'Neden sadece bu kişiler? Neden ülkede bu kadar yeni dedektif varken sadece bunlar? Özel yeteneklerimi vardı yoksa torpilleri mi? Hayır hayır, onlar bir amaç için burada toplanmışlardı. Hatta yollar kapandığı için gelemeyenler de yoktu çünkü zaten bu kadar kişi buraya çağırılmıştı; sadece görevliler ulaşamamıştı, başka gelecek misafir yoktu. Katil bunu böyle planlamıştı. Bir peyniri takip eden fareler gibi buraya sürüklenmişlerdi. Ama ya kendileri? Onların burada ne işi

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

vardı? Kurbanla uzaktan yakından alakası olanlar ve araya serpiştirilmiş, şansa seçilmiş olanlar...'

Her şeyi şimdi anlamaya başlıyordu. Dudaklarını şişirip ofladı. *'Keşke Whitby'de, ahşap kulübemiz bulunduğu sahil de olsaydık'* diye düşündü. Hayatlarını değiştirecek olayı orada çözmüştü. Orası, onun beynindekilerin dışarı çıkıp duvarlara çarpıp geri gelmediği tek yerdi. Böylece yeni ve faydalı düşüncelere yer açabilmişti ve her şeyi anlamıştı.

Etrafına bakındı, kendi kendine güldü, hatta durup durup güldü. Düşünmek için sürüklendiği yer... Yine bir suyun kenarıydı; onu hep rahatlatan suyun... Ama bu sefer, alçak bir taburenin üzerine oturmuş, ayaklı antika bir küvete dolan musluktan akan suyun sesi... *'Ne kadar zamandır buradayım acaba.'* diye saate bakmak için zar zor şebekesi çeken telefonunu çıkardığı sırada, kapının vurulmasıyla birden irkildi.

Ela, kapının arkasından alçak sesle *"Kim o?"* dedikten sonra, kapıyı açma süresini biraz ağırdan alıp telefonunun taslağına hemen bir mesaj yazıp kaydetti ve cebine geri koydu.

Tek kişilik yatağa yan yana oturduklarında, karşısındaki kişinin şüphelendiği kişi olması ve bunun bir tesadüf mü, yoksa onun da bir şeyler sezdiği için mi burada olduğunu kestiremiyordu. Neler olduğunu düşünmeye başladığından beri ona bir şey belli etmeden, söylemek istediği şeyler yüksek sesle bağırana kadar ifadesiz bir yüz takınmaya çalışarak öylece beklemişti ama işte şimdi ikisi de buradalar. İçeri giren kişinin *'Seninle konuşmam gereken özel şeyler var.'* diyerek kapıyı kapatıp kilitlemesi o anda onu rahatsız etmese de şimdi *'Bu o kişi'* düşüncesi ile tedirginlik hissediyordu. Eğer öyleyse bu sefer tek başınaydı. Biliyordu salondakiler şüphelenmeden onun yanına geleceğini. Koca bir oda dolusu insanla değil teke tek bir savaştı bu ve aslında bunun böyle olmasını içten içe istemişti. Evet bu onun istediği idi bu kendi kendine kanıtlamak için yapması gereken şeydi.

Gayet güzel ve nazik başlayan konuşma biraz hararetlenmeye başlayınca Ela, kendini kazığa zıplıyormuş gibi hissetmeye başladı ki bu uçuşunun kenarında atlamaya karar vermiş bir insanın bir an için kanatları varmış gibi hissetmesi ile aynı şeydi. Yanında oturan kişi havadan sudan konuşmayı bırakıp birden uzaklara daldı.

“Keşke hayatımızın çürümeye başladığı o ana gidip, hikayemizi en baştan yazabilseydik.” Ela, normal giden bir sohbetten sonra onun bu kadar ciddiyetle konuşmasına şaşırılmıştı ama şaşkınlığı gizleyip bu düzeni devam ettirmeliydi. Çünkü her ne kadar ipuçları onu doğru bildiği kişiye yönlendirse de kanıtlar yanlış hedefi gösterecek şekilde manipüle de edilebilirdi. Bunlardan kimseye bahsetmemişti, Dean’e bile. Neden böyle bir şey yapmıştı ki, o en güvendiği insandı. Yardım istemeliydi. Sezgilerinin pürüzsüz olması beklemişti, her şeyi net görmeliydi bu yüzden bir deniz kenarı bulamadığından musluğu açıp banyoda öylece düşünmeye başlamıştı ama bunlardan kimseye bahsedemeden o kişi, kapısını çalıp buraya gelmişti. Artık tek başınaydı. Ne ona varlığı ile sonsuz güven veren Dean, ne de mizah anlayışı ile stresini azaltan Dante vardı yanında. Yavaşça kafasını oynatıp...

“Acılarımızı bir tuşa basarak silememek bizi insan yapan şeydir ama keşke demenin de hiç kimseye faydası yok özellikle kendimize.” “Hıhh”, diye bir ses yükseldi yanından ve devam etti; “Hep doğru olanı yaptığımı düşündüm, bazen bu doğrular beni iyi hissettirmemiş olsa da en azından yanlış olduğu anlamına da gelmedi.” Ela, az önce açtığı savaş düğmesini kapatmak istiyordu. Karşısında ona bir şeyler anlatmaya çalışan üzgün bir insan varmış gibi hissediyordu, kendi bildiği doğruları sırf o doğru dediği için yanlış kabul edilmeden doğruları yapan kişiyi. Onu biraz rahatlatmalıydı. Belki de bu o kişi değildi ama hayır masal masal yine aklına masal geliyordu. Bir masalın içinde kaybolduğunu ve Dean’in ona hediye ettiği parlak sarı kapaklı masal kitabının ikinci kez karanlık versiyonuna kapı açılıp

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

onunda tereddütsüzce içinde geçtiğini buraya geldiği an anlamıştı ama neden hâlâ huzursuzdu. Yine düşüncelere dalmıştı ve hemen toparlanması gerekiyordu. Yanında oturan kişinin omuzuna yavaşça dokundu.

“Bu konu hakkında konuşmak ister misin?” Gergin bir gülümseme ile karşılaşınca devam etti. “Sadece yardım etmek istemiştım.”

“Bana kimse yardım edemez.”

“Her şeyin bir çözümü olduğunu sana kimse söylemedi galiba. Tabii ölüm hariç.” Ela, sanki kendisi kötü hiçbir şey yaşamamış gibi ona yardımcı olmaya çalışıyordu ama yanındaki kişi artık sadece hipnoz altındaymış gibiydi. Onun son sözlerini tekrarladı.

“Ölüm hariç.”

Son bir cümle hatta iki kelime bu konuşmanın artık ne için olduğunu ve nereye doğru gideceğini tayin edecekti ama hâlâ kırılma noktasına gelmemişlerdi, çok yakınlardı, ikisi de bunun farkındaydı ve her şey ortaya çıktığında bu odadan sadece birisi için özgürlüğün fısıltısı tutsaklığın çığlıklarını bastıracaktı.

Ela, emin olmak, ilk defasında olduğu gibi değil bu kez daha profesyonel davranmak istiyordu ama en azından bu sefer rezil olma olasılığı olan bir kasaba dolusu insan yoktu ve kalmaya can atıp ama sürülmek zorunda bırakılma ihtimali olmayan bir yerdeydi ve bu içine su serpti.

Karşısındaki de artık bir şeyler sezmeye başlamıştı. Bunu her ne kadar havadan sudan konuşmalarla yapsa da ses tonundan, bakışlarından ve vücut dilinden anlamaya başlıyordu. İşte kırılma noktasına şimdi geliyorlardı. Ela, biraz geri çekilerek elini yatağa dayayıp avına, pusuya yatmış bir panter gibi hazırlanmıştı ama korkmuyor da değildi. Bu onun ilk kavgası olacaktı. Çünkü biliyordu ki, bir kavg olacaktı. Odada yalnızlardı, kapı kilitliydi ve birinin kaçma birinin de yakalama arzusu ağır basacaktı. Daha önce kimseyle kavg etmemişti. Yani

gerçek manada. Sözcükleriyle değil fiziksel olarak. Nasıl yapılır onu da bilmiyordu, çok güçlü de sayılmazdı, uzaktan bakanlar için bu ufak tefek kızın karşısındakine karşı hiç şansı olmayacağını düşünürdü ama işler planlandığı gibi giderse yastığının altındaki soğuk metale ve Dean'ın yanına gelmesine daha doğrusu mesajın gitme hızına güveniyordu. Çünkü mesajı görür görmez, Dean'ın iki eli kanda olsa hemen geleceğinden emindi, hatta bazen kendinden olmadığı kadar emindi. Hemen toparlanmalıydı, karşısındaki rahatsızlığını hareketleriyle anlatmaya çoktan başlamış artık imalar yerine ulaşmış ve kapana kısıldığını hissetmişti.

“Her şeyi çözdün değil mi?” Ela, o ana kadar olan şüphelerinin düzlemdeki doğru yerlerine oturduğunu fark etmişti. Çünkü yanındaki kişi bunu öyle bir üslup ile söylemişti ki, neredeyse ‘*Evet o benim,*’ diye bağıırıyordu. Güçlü görünmeye çalışarak; “Her şeyi değil, ama birçok şeyi.”

“Bizi ele veren neydi?”

‘*Biz...*’

‘*Evet, biliyordu ki... Bunu tek başına yapmış olamazdı. Birisi ona yardım etmişti. Bir suç ortağı vardı ve artık bundan emindi. İşte şimdi çoğu şeyden emindi.*’ Sakin görünmeye çalışarak; “Ufak tefek şeyler diyelim.” Yanında oturan kişi şimdi bacak bacak üstüne atmış, eğleniyor gibi bir hal almıştı.

“Mesela? Burada yalnızız ve aşağıdaki herkes yukarıda işler yolunda zannettiğinden konuştuklarımız bu odadan çıkmayacak demektir. Tabii sen de akıllılık edip böyle istersen.” Ela, bu ılımlı görünümündeki tehditkâr konuşmada, krizi fırsata çevirerek rahatlamış gibi görünmek istedi. Onun yanında olduğunu göstermek istiyordu, ancak böyle amacına ulaşabilirdi.

“Tabii ki öyle. Sadece sen ve ben ve bu karmaşık gibi gözüken ama eminimki çok basit olan planı dinlemek için can atıyorum.”

Karşısındaki küçük bir kahkaha attı. “Yıllardır kafa patlattığımız bu plana basit demen beni çok üzer.”

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Şimdi Ela' da gülüyordu. "Tamam, ikna oldum. Bu zekice planlanmış bir plan ve ben, sen buraya gelene kadar senden emin bile değildim."

"Biliyordum, tam anlamıyla çözemediğini biliyordum."

"Zaten tam anlamıyla çözdüm demedim ki, küçük ipuçları ve biraz da içgüdü diyelim."

"Mesela?"

"*'Bir şeyi saklamanın en iyi yolu, onu herkesin görebileceği bir yere koymaktır'* der Sherlock Holmes."

"Neyden bahsediyorsun?"

Ela, çarpık bir gülümseme ile; "Tabii ki senden."

"Çok akıllıca."

"Ve Hector'un ölümü. Onun olaylarla tek ilgisi o telefon konuşmasıydı, değil mi? Bir şeyler anlamıştı ve susturulması gerekiyordu."

"Küçük sadık uşak burnunu onu ilgilendirmeyen yerlere sokmamalıydı."

"Ve Damon, onun da bir şey görmüş olması lazımdı. Profesörle ilgisi yoktu. Bu benim dediğim gibi sadece Frank Anderson'un ölümünü kapsayan bir plandı, diğerleri yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Ve o anda aklına Whitby'deki yaşananlardan ötürü Lynn gelmişti...Bunu düşünceyi hemen ötelemeliydi ve devam etti. "Peki, diğer kişi kim?" Ela, bunu soru sorar gibi değil de sanki kendi kendine düşünüyor gibi söylemişti.

Diğeri üzerine alınarak; "Hâlâ bunu anlayamadıysan, bırak işimizi tamamlayalım ve herkes yoluna gitsin."

"Bu da ne demek?"

"Elinde hiçbir şey yok, bir şey kanıtlayamazsın. Senden boşuna şüphelenmişim, belki de sandığım kadar akıllı değilsindir."

Ela, bundan hiç hoşlanmamıştı. *‘Onu kaybediyorsun, güç karşı tarafa geçiyor, başka bir kanaldan ilerle...’*

“Biriniz o çocuklardan biri değil mi, ya da onun çocuğu, ikiniz birlik mi oldunuz?”

“Bravo! Ama biraz eksik bir tanım oldu.” İkisinin de neşesi yerine gelmişti ama tabii ki farklı notalardan. Ela, onu rahatsız eden diğer detayı bulmaya çalışıyordu. Aslında derinlerde bir yerde bunun ne olduğunu biliyordu ama hâlâ zihni onun önüne çıkaramamıştı.

O ana kadar numaradan arada bir çektiği burnunu büyük bir gürültüyle tekrar çekti çünkü bu bahaneyi acil bir durumda taslaklara kaydettiği mesajı göndermek için kullanmayı planlamıştı. Banyoya gitmek için izin istedi. Dikkatli olmalıydı, onu ürkütmemeliydi. Banyonun açık kapısından girip saniyelik bir zamanda geri çıktı. Bu ona cebindeki telefonu eline alması için gerekli zaman ve gizlilik tanımıştı. Banyonun açık kapısında durarak yan döndü ve peçetelerin kapının yanındaki dolapta olduğunu kendi kendine söyleyerek sol elini kapıdan görünmeyecek şekilde uzattı. Yine saniyelik bir performansla mesajı Dean’e gönderdi ve şebekenin o anda çekmesi için dua edip telefonu banyoda bırakıp, eline aldığı bir peçeteyi burnunu tutarak oturduğu yere geri geldi. Heyecandan kalbi fırlayacaktı neredeyse ama sakın gözükmeliydi. Tekrar yatağa oturdu, diğeri hiçbir şeyden şüphelenmemişti ya da öyle davranmak istiyordu.

“Çok akıllıca itiraf et.”

“Onu affedemez miydiniz? Bu sizi özgür kılırdı.” Diğeri, kaşlarını çatıp, birden sırtını dikleştirdi. Gözleri alev saçıyor, sesi buz püskürtüyordu sanki.

“Af davranışlarla hak edilir. O hiçbir zaman yaptıklarından pişman olmadı.”

“Peki şimdi ne olacak?”

Diğeri eski nazik haline yavaş yavaş dönerek; “Şimdi güzelim, bu konuşmalar aramızda kalacak. Hiçbir şey olmamış

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

gibi aşağıya ineceğiz ve biz buradan kurtulana kadar kimseye bir şey belli etmeyeceksin.”

“Ya sonra?”

“Biz ortadan yok olunca kime ne istersen anlatabilirsin.”

“Ortadan yok olmak, demek ki her şey hazır. Sahte isimler ve pasaportlar.”

“Bu seni ilgilendirmez. Çeneni kapalı tut yeter. Yoksa...”

“Yoksa ne beni de diğerleri gibi susturur musunuz?”

“Aslında seni sevdim, başına kötü bir şey gelsin istemem ama beni buna mecbur bırakırsan...”

“Bu beni durduramaz. Sadece seçeneklerimi daraltır.”

Diğeri böyle bir baş kaldırış beklemediğinden birden irkildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Anlaşmak her zaman savaşmaktan iyidir ama gerekirse tüm gücümle savaşabilirim.” Diğerinin tekrar surat ifadesi değişti ve bu Ela’nın hoşuna gitmişti. Onu tedirgin etmeye başladığını düşünerek sözlerine devam etti. “Benden kurtulmak istiyorsan itmek zorundasın, çünkü atlamayacağım.” Ela, bu sözleri söyledikten sonra, ani bir hareketle, elini yastığın altına götürdü ve oradaki soğuk metali alıp planladığı şeyi yaptı.

AVANGERS TOPLANINNN!

Dean, Ela gittiğinden beri diken üstünde oturuyordu. Kız, yukarı çikalı neredeyse bir saat olmuştu ve masanın üzerine bıraktığı telefonda hiçbir yaşam emaresi yoktu. *'Bana güven.'* Demişti, ne olursa olsun bu cümleye sadık kalıp beklemeliydi. O anda telefondaki titreşimle birden yerinden sıçradı ve koşarak halinden memnun bir şekilde oturan Dante'nin yanına gitti. Bar masasında sohbete dalmış arkadaşını bir hışımla sandalyeden indirip, yanına çekti.

İri adam şaşkınlıkla; "Neler oluyor, dostum?"

Dean, telefonunu mesaj ekranı açık bir şekilde onun eline tutuşturdu. Dante açık ekrandaki yazıyı okuyunca, koşarak onun peşinden gitti. *'The Crow. Bizim oda. Koşun.'* Ve karmaşayı gören diğerleri de onun peşinden hızlı adımlarla merdivenlere doğru ilerlemeye başladılar.

Ela, planladığı şeyi yapmıştı ama bu sırada hazırlıksız yakalanıp, yüzüne aldığı yumruk darbesine de çok şaşırmıştı. *'Demek ki kavgalar böyle başlıyor.'* diye düşünerek, kendisini savunmaya başladı ve yatağın üzerinde başlayan kavga yere taşındı.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Dean ve Dante, hızla merdivenlerden tırmanırken balo salonunda kim eksik ona bile dikkat etmemişlerdi. Dean Ela'dan haber beklerken sadece telefona bakıyor, Dante ise barda her şeyden habersiz güzelce muhabbet ediyordu.

Dört numaralı odanın kapısına geldiklerinde içeriden gelen bağırma seslerini duyup endişelendiler. Dean, kapı kolunu birkaç kez zorlayınca ancak kilitli olduğunu anlayabilmişti. Kapıyı açamayınca çaresiz kalan genç adam bir omuz darbesi attı ama hayır bu onun harcı değildi. Yanında şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeden öylece bakan arkadaşına;

“Dante, Hulk’ a dönüşmen için mükemmel bir zaman.”

Göz bebekleri büyüyen iri adam; “Ne, yine mi?”

“Sus ve kapıyı kır. Hemen!” Dante, daha fazla soru sormadan bütün heybetiyle kapıya öyle bir tekme attı ki, kasasından fırlayan kapının toz bulutunun geçmesine gerek kalmadan gördükleri manzara karşısında neredeyse küçük dillerini yutacaklardı. Dean, yerde yuvarlanan iki kişinin yanına hızla koşarken Dante'nin şoku da neyse ki birkaç saniye sürmüştü. Ela, bir yandan yerde yuvarlanarak kendini savunmaya çalışırken bir yandan da arkadaşlarına bağıırıyordu. Her ne kadar zor bir durumda olsa da diğer kötü zamanlarını alt etmesine yarayan mizah duygusu böyle bir zamanda da onun ihtiyacı olan bir şeydi.

“Avangers toplanınnnnn...”

Dean, olanlara hâlâ inanamıyordu. Onun kendisini nasıl böyle bir tehlikeye attığına üstelik yalnız başına atıldığına çok kızmıştı ama Ela böyleydi işte, her ne yaparsa yapsın, onu bir şekilde güldürmeyi başarıyor ve kızgınlığından eser kalmıyordu.

O anda vücudunda biriken adrenalin ile rakibini alt etmeye çalışan diğer kişi, olanların yeni farkına varıyor gibiydi. Kızgın gözlerle kafasını çevirip kapıya baktı. Onun bu boşluğundan faydalanan Ela, az önce yediği yumruğun intikamın alarak, onun yüzüne bir darbe indirdi ve üzerinde oturan kişi acıyla kıvranıp, yanına doğru düştü. Artık kapana sıkıştığını anlayan kişi, hızla

kendine gelip, kaçma içgüdüleriyle hareket etmeye çalışsa da bunun olamayacağını çok iyi biliyordu. Bunu fark eden Dean'ın umurunda olan tek şey Ela idi, o yüzden sadece ona odaklanarak yanına gitti. Dante ise kaçmaya yeltenen kişinin önünde siper olmuştu. Yerdeki için artık oyun bitmişti ve gözlerinden şimşekler çakarak sadece Dante'ye bakıyordu.

Ela Dean'ın yardımıyla biraz doğrularak; "O hiçbir yere kaçamaz, tabii beni de sürüklediği sürece." İşte o anda anladılar ki... İkisini birbirine bağlayan bir şey vardı. Ela'nın evden getirdiği, yol boyunca çantasında gizlediği ve katili ayağına beklerken yastığının altına sakladığı o soğuk metal, her ikisinin de birer bileğine takılmış bir kelepçeydi.

Konuşmalarından sonra, her şeyden emin olup, kendinin bile hayret ettiği bir çeviklikle, kendisinin ve onun bileğine bir çırpıda taktığı kelepçe. Evde can sıkıntısından pratik yaparak hız konusunda neredeyse uzmanlaştığı kelepçe. Zaten, yüzüne aldığı ilk darbeyi de rakibinin bu olaya sinirlenmesinden sonra olmuştu. Katil eğer bir kavga çıkarsa bu ufak tefek kızı yeneceğinden hatta başaramazsa öldürüp suçu başkasına atacağından emin bir şekilde odaya gelmişti ama hesaba katamadığı şey kızın, onu zekâsı ve çevikliği ile alt etmesiydi. Kelepçeden sonra, anahtarı bulamama ihtimaline karşın bunu yapamazdı. Şimdi o da öfkeyle olduğu yerden doğrulup, Ela ile paralel bir pozisyona geldi. Artık kavga bitmişti. Bu dakikadan sonra atacağı hiçbir yumruğun önemi yoktu. Çünkü kızın yanında onu hayatı pahasına koruyacak kişiler vardı, o ise bu oda da yalnızdı.

Dean, onu sağ salim bulduğu için çok mutluydu ama bu şaşkınlığını gölgelemiyordu bile. Ela bunun farkındaydı, yiyeceği azarı çok iyi biliyordu ama önce büyük yıkıma uğrayan birini teselli etmek zorundaydı ve bunu tabii ki hem kendi yoluyla hem de gururundan asla ödün vermeyen kişinin suyuna giderek yapmalıydı.

Soluk soluğa ve yüzünün bir tarafı şiş halde gülümseyerek ona bakıp; "Resmen koynumuzda yılan beslemişiz."

İri adam hâlâ şaşkınlığını koruyarak; “Aynı oda da kaldığınız yetmiyor, bir de kelepçe mi getirdin?”

İşte bu böyle bir zamanda tam da Dante’nin söyleyeceği bir şeydi ama onu çok iyi tanıyan arkadaşları diğerlerine nazaran, onun ses tonundaki alt notalardaki çığlıklarını duyabilmişlerdi. Ve bu daha sonra konuşulacak bir şeydi, o yüzden şimdi bu yoldan devam edeceklerdi.

“Dante bir sus. Böyle bir durum olursa diye almıştı. Tamamen tedbir amaçlı.” Dean, bir yandan ona bakıyor, bir yandan da kızın az önce söylediği yerden anahtarı alıp, kelepçeyi açmaya çalışıyordu.

Kızın, şişmiş yüzüne ürkekçe elini gezdirerek; “Acıdı mı?” diye sordu. Ela, yüzünü buruşturarak gülümsemeye çalıştı.

“Güzel acıdı.”

“Nereden buldun sen bunu?” Ela, şımarık bir kız çocuğu gibi; “Şeyyy... Senin yedek eşyalarının arasından almış olabilirim.”

Dean, gülümseyerek kafasını oynattı. “En azından yedek tabancamı almaya kalkışmamışsın.” Dean, diğerinin bileğindeki kelepçeyi de çıkartmıştı, çünkü bu kalabalıkta onun kaçamayacağını biliyordu. Bileğindeki kelepçeden kurtulan Ela, yavaşça doğruldu ve olanlar karşısında kapıda sardalye konservesi gibi dizilmiş diğerlerine bakarak;

“Arkadaşlar sizi Frank Anderson’un katili ile tanıştırayım.” Eliyle hemen arkasında kalan kadını işaret ederek; “İşte karşınızda, Angela Black...” Uğultular ve mırıldanmalar havada uçuşmadan önce oda birkaç saniye, bir Maestronun es işareti vermesi gibi sessizliğe bürünmüştü.

Ela, ancak dört numaralı odanın kırık kapısından çıkarken kendi hasarının farkına varıyordu. Yüzündeki şişliğin yanı sıra saçları dağılmış ve üzerindeki kazağın yakası yırtılmıştı. Bunlara bir de suratındaki yer yer akmış makyajı eklenince, görüntüsü gerçekten de perişan haldeydi.

Ona ilk laf atan Aurora olmuştu. “Bu ne hal. Burada mahsur kalmış olabiliriz ama bir kadının da standartları olmalı.”

Gazeteci gülerek bunları söylediğinde, Dean yanından Angela’yı kolundan tutarak kapıdan çıkıyordu.

Ela ona ters ters baktı. “Zincire vurulmuş sinirimin kilidiyle oynama, Aurora. Üzerimde sadece beyaz çarşaf örtülü de olabilirdi. Onu tercih eder miydin acaba?”

“Kesinlikle hayır.” Ela, yapmacık bir gülümsemeyle onun yanında geçip koridorda durdu. Diğerleri yavaş yavaş aşağıya inmeye başlamışlardı. Dean, Angela’nın arkasından yürüyordu Dante ise onun arkasından. Ela, herkesin gittiği yönün tersine dönerek ölüm koridoruna odaklandı. Kafasını kurcalayan şey burada olmalıydı, bunu biliyordu. Yerdeki halının içine çektiği, iki farklı kişinin karışıp kurumuş kanlarına bakıp, *‘Bu koridorda bir şeyler yatıyor.’* diye içinden geçirerek, aşağıya inenlerin peşine takıldı.

VE SONRA...

BİZ, O VE DİĞERLERİ

Jackson, herkese rahatlaması için içecek bir şeyler hazırlarken elleri, uzman olduğu konuda beyninden gelen direktiflerle çalışıyordu. Adamın her bir yaşanan olayda bu kadar sessiz ve umursamaz davranması karakterinden mi kaynaklanıyordu? Yoksa kendisini gizlemeye çalışmasından mı bilinmez ama hâlâ aynı çizgide ilerliyor olması henüz kimseyi rahatsız etmemişti. Gözleri, elbisesi yırtılmış ve makyajı akmış kadına takılıp kalmıştı. Angela'ya... *'Onun bu haliyle bile bir şaheser olarak görüldüğünü'* düşünüyordu. *'Katil olsa bile.'* Asyalı barmen onu ilk gördüğünde *'Vahşi bir kedi mi yoksa uysal bir kaplan mı olduğuna karar verememişti ama şimdi olanlardan sonra anlıyordu ki; kedi ne kadar vahşi olursa olsun, doğası gereği uysal kalamayan kaplan ile kıyaslanamazdı bile.'* Kendini olayların dışında kalan biri olarak görüp ve bir an önce buradan kurtulup normal hayatına dönmek isteyerek; işini bitirdiğinde ve bu gece başka kimsenin bir şey istemeyeceğini umarak sıkıntıdan patlamanın resmedilmiş hali gibi yerinde oturup olanları izlemeye koyuldu.

Angela ise diğerlerinin fısıldaşmalarını duyuyor ama hiç aldırış etmiyordu. Dışarıdan bakan biri sanki yakalandığına hiç üzülmemiş olduğunu düşünebilirdi çünkü gözlerini tavandaki ısıldayan avizeye dikmiş olduğu yüzündeki gülümseme *'Bu iş hâlâ bitmedi'* niteliğindeydi. O içinden yaptığı ince hesaplarla gurur duyarcasına gülümser halde kalmaya devam ederken, diğerleri katilin yakalanma rahatlığına çoktan erişmişlerdi bile. Bir tek Ela, Angela gibi bu işin bitmediğini biliyordu.

Dante, balo salonuna indiğinden beri ilk defa doğru düzgün düşünmeye başlamıştı. Başkalarının hatta arkadaşlarının yanında gururundan ödün vermeden davranabilme yeteneği olsa da tek başına kaldığında kendinden kaçamayacağını çok iyi biliyordu. Şimdi diğerlerinden biraz uzakta bir masaya dayanmış, kollarını birleştirip Angela'ya bakarak düşünüyordu. *'Bu karmaşanın içinde bir başyapıt gibi durdu, herkesi, hepimizi manipüle etti ve lanet olsun ki ben hislerimin gözlerime ve kalbime çektiği perde yüzünden hiçbir şey göremedim.'* Ona değil kendisine kızıyordu aslında. Uzun yıllardır, onun kalbinin ritmini nihayet değiştiren bir kadın çıkmıştı karşısına ve o güçlü adam bir bakışa yenilmişti. Bu kadar kısa sürede buna nasıl izin verdiğini anlayamıyordu. İşte bu yüzden kendine kızıyordu. Belki de bu unuttuğu hisleri tekrar alevlendirmeye ihtiyacı vardı, belki de bu hız bu yüzdendi. Kadının suç sayılabilecek kadar güzel olması ve ayrıca şimdi anlıyordu ki bir de bu kadar zeki olması onda katil olsa bile bir şeyler uyandırıyor. Dişlerinin arasından *'Lanet olsun!'* diye tısladı. Mumu bağına bastığı ip eritirdi ve Dante, o andan itibaren bir daha mum olmayacağına kendi kendine yemin etti. Bundan sonra, onun için yıktığı tüm duvarları, yaktığı tüm gemileri tekrar inşa etmeye başlaması gerekecekti.

Dean ise hâlâ Ela'nın sağ salim yanında olduğuna şükreliyordu. *'Deli kız'* diye geçirdi içinden: *'Anlamalıydım. Duramıyor, durdurulamıyor. Bütün kasabayı birbirine kattı karıştırdı. Uyuyan bütün kötülükleri uyandırıp, hepimizi yıllarca yaşanan karanlıklardan aydınlığa çıkardı.'*

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Tabii ki durmayacaktı. Bunu tahmin etmeliydim. Onu tahmin etmeliydim. Ben onu elinden tutup ülkeme getirdiğimde ne pahasına olursa olsun koruyacağıma söz vermiştim, bunu görmeliydim. Baktım ama nasıl göremedim. Ya ona bir şey olsaydı? Tanrım, buna asla dayanamazdım! Şimdi karşımda, üstü başı darmadağın, yüzü gözü şiş ama şükürler olsun ki canlı olarak duruyor. Onunla gurur duyuyorum, bana bile belli etmeden sessizce yaptı her şeyi. Köpek balıklarının içinde kanamadan yüzmeye çalıştı ve bu kadar polise meydan okuyup gürültüyle başardı.'

Ela ise kendini diğer her şeye kapatmış sadece burada yaşanılanları düşünüyordu. 'Suç ortağı kimdi, ya da kimlerdi?' İp uçları zihninde dönüp duruyordu. 'Hector öldüğünde o burada yanındaydı ve olay yukarıda olan tek canlı kişinin Aurora'nın üzerine kalmıştı. Üstelik adam ölürken onun adını sayıklamıştı. Bu ne demekti? Bu bir şey demekti ki... Hector burada bir mesaj veriyor olmalıydı. Ona bakmıştı. Gözlerinin içine 'Anla beni anla.' der gibi bakmıştı. Neyi anlayacaktı ki? Ama Hector ile olan tüm konuşmalarını düşündü. Evet, cevap burada gizli olmalıydı. Burada bir ip ucu vardı ve bunu görmeliydi. Ama sadece bu değil, başka parçaları da yerine koyduğu zaman, çünkü hep eksik bir şeyler çıkıyordu. Angela, Aurora'nın anlattığı hikâyede olduğu gibi İrlandalılara benziyordu, zaten onun ilk şüphesi buradan oluşmuştu. İrlanda... Suç ortağı da onlara benzemeliydi, hepsi o mahallede oturuyordu. Ama ya diğeri oraya sadece oturmak için gelmişse, ya bir bağlantısı yoksa? Herkese bak, herkese. Kim benziyor onlara? Kızıl kimse yok burada, ama ya kamufle olduysa? Şimdi de şair mi oldum?' diye kendi kendisiyle atışırken artık her şeyin sesli olarak açığa çıkmasını istedi.

Kai ve Silas aynı masada oturuyorlardı. Silas'ın bu yolculukta öğrendiği bir şey var ise o da tercihlerini ihtiyaçların belirlediğiydi. Belki de bu şekilde olmayı tercih etmesi onun ihtiyacı olan şeydi ve kalbi zihni ile girdiği ilk savaşında bunu

ona göstermişti. Bu kadar aşık ve bağımlı olması belki de onun ihtiyacıydı. Ve bu zamana kadar çoğu kişi bunun yanlış olduğunu söylese de onları umursamamış, hiç değişmiyorsun diyenlere *'Zaten mükemmelim de ondan,'* cevabını vererek burnunun dikine gitmeye devam etmişti. Şimdiyse o bağımlı olduğu aşkı elinden gittiği için kendisini bile kontrol edemez hale gelmiş, saçma sapan tavırlar sergilemeye başlamıştı. Hiçbir belirti vermiyordu artık. İlk gelen o tutkulu ve kıskanç sevgili, o dağ gibi heybetli ama bir şimşek çakmasında korkularına yenik düşen adam, sevdiği kadın kollarında can veren aşık, başkalaşım geçirerek ilerlemişti zamanda. Şimdi tekinsiz bir halde, sanki felç geçirmiş gibi bir sandalyenin üzerinde oturuyor ve boş gözlerle etrafa bakınıyordu.

Olaylara, olanlara anlam verememesi belki de insanın birini çok sevdiğinde onun gideceği korkusuyla her an yüzleşmekten korktuğu gerçeğindendi. O hep Vivian bir gün onu terk eder diye korkmuştu. Kıskançlığından, baskılarından ya da onu çok aşık halleriyle bıktırmasından, ama bu oydu, başka biri olarak davranamazdı. O hislerine pranga vuracak biri değildi. Daha önce de âşık olmuştu ama bu seferki onu çok farklı vurmuştu. Onda belki de annesini görmüş, onun dizine yatıp saçlarını okşamasının verdiği huzuru buna bağlamıştı. Vivian onu için bambaşkaydı ve onu kaybettiği an sanki gökyüzü yer yüzüne inmiş ve kendini bildi bileli fobisi olan şimşekler artık yukarıdan değil kalbinin ta içinden çakmaya başlamıştı. İşte onun için olan kırılma noktası onu ne kadar değiştirmişti şu anda bunu bile anlayacak kapasitede değildi. Hâlâ şok etkisinde yaşıyor gibi duruyor, hayatının bundan sonrasını kesinlikle öngöremiyordu. Daha da kötüsü bunun, bu dönüşümün bir insana neler yaptırabileceğini onun değil asıl diğerlerinin görmesi, en azından hissetmesi gerekiyordu. Çünkü kaybettiğinin bedelini her an bir başkasına ödetecek tehlikede olduğunun canlı kanıtıydı ve insanlar bunu anladığında her şey için çok geç olacaktı. Aklının

son bir kırıntısı ile orada çaresizce otururken kalan parçalarının yok olmasıyla, insanlığını tamamen kapatması, işten bile değildi.

Kai, *'Hiç gelmemeliydim.'* diye düşünüyordu. Annesinin haklı olduğunu o adamın, babasının onu bir mesajla reddettiğinde anlamalıydı ama içinde umut vardı. O merhametli kalbinin tam ortasında yeşeren küçücük bir umut kırıntısı. Davetiyeyi aldığı anda, kötü hissettiği her şeyi unutup mutlu olmuştu. O böyleydi işte, herkesin iyi taraflarını görmeye çalışır, herkese yardım etmek ister, tüm kötülerin doğru motivasyonla bir gün mutlaka iyi olacağı inancına sınırsız tutunurdu. Ama şimdi babası dediği adam ilkinde onu daha doğmadan, ikincisi ondan haberi olduğunda tekrar reddeden adam, daha onun yüzünü göremeden burada ölmüştü ve o da şüphelilerden biriydi. Elinde çok güçlü bir sebep olduğunu biliyordu ama bunu kanıtlayamadığı için de memnundu. O adam için artık merhamet duymak istemiyordu. *'Her defasında beni biraz daha kaybettin içimdeki senle birlikte ve bu yüzden iyi ki seni tanımamışım,'* diye düşünerek yaşadığı en büyük hayal kırıklığı ile buradan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Aurora, geçmişten tüm bildikleriyle kamufle olarak gelen gazeteci kadın. Öyle ki; Angela'nın hiç tahmin edemediği Damon'un değişimiyle ortada pembe kıyafetleri, sarı bukleli saçlarıyla, *Barbie bebek* gibi dolaşıp kimsenin ciddiye almadığı kadın. O bu olayın nedeninin ortaya çıkmasının anahtarı olmuştu. Öyle ki, Kai'nin profesörün oğlu olduğunu itiraf etmesinden bile daha çok ciddiye alınmıştı söyledikleri. İnsanlar belki de Kai'nin içindeki merhameti gördüklerinden onun katil olduğuna ihtimal vermemişlerdi, ama gazetecinin bu yüz seksen derece dönüşü onlarda bir şüphe uyandırmıştı ve bununla da kalmayıp bir de Hector ölürken yanında olması ve adamın son nefesini verirken onun adını sayıklaması, tuz biber olmuştu her şeye. Bir an düşündü; *'Kendimi çok da fazla savunmak zorunda kalmadan bana inandılar, ya da öyle görünüyorlar ama en azından Profesörün katilinin ben olmadığımı anladılar.'*

Bianca; her yerde saygıyla anılan, dominant, sözünü geçiren, aldığı her işi layığı ile yapan otel müdürü Bianca Mancini. En iyi yaptığı şeyi yaparak ayakta dikilmeye devam etti. Hiçbir ifade hissettirmeden...

Raven; ortalarda gezdiği halde kimsenin fark etmediği o silik kız. Sadece işini yapan etliye, sütlüye karışmayan saçları aynı Ela ve tabii ki isminin anlamı gibi kuzgun karası olan kız. Bir bebek gibi narin görünüyordu. Zayıf ve çelimsizdi, genç yaşma rağmen omuzları binlerce yük varmış gibi aşağıya düşmüş, kafası hep önde suratı hep üzgündü. Zorla bu işi yapmaya çalıştığı her halinden belliydi. Bazen insanların ona aptalmış gibi baktıklarını fark ediyordu ama o sadece ciddiye alınmak istiyordu. Bu bazen herkesi aptal gibi gösterebilirdi. Burada dikkat çekmeden sadece ona verilen görevi yapmalıydı, eleştirilere kulak asmadan ki her zaman çözüm sunmayan eleştirinin faydasız olduğunu düşündüğünden zaten çoğunu kale bile almazdı. Onu kimse görmüyordu, bakıyor, iş buyuruyor ama asla görmüyorlardı. Bir kişi hariç, Kai. Adam ilk geldiği andan itibaren onun dikkatini çekmişti. Kıza öyle bir gülümsemesi vardı ki diğerlerinininki gibi yapmacık veya zorla değil, içten bir gülümseme. Hatta birkaç defa onunla konuşmak istemişti ama kız bunun uygun olmayacağını düşünerek birkaç kelimeyle onu başından savuşturmak zorunda kalmıştı. Kai'den hoşlanmıştı ama bir karşı cins çekimi ile değil. Onun yeni uzamaya başlayan saçı ve sakalının birbirine karışmaya başlaması kıza komik gelmişti, sevimli ve komik. Bir köşeye çekilip kendi kendine onun için gülümsemişti ve sonra buna çok şaşırıp hemen ağzını kapatmıştı. Gülmek... Ona o kadar yabancı gelmişti ki en son ne zaman güldüğünü hatırlamıyordu. Yanında yetiştiği insanlar ona sanki gülmenin ayıp ya da günah olduğunu öğreterek büyütmişlerdi, bunun başka bir açıklaması olamazdı. Kız doğru düzgün gülmeyi bile bilmiyor olabilirdi, kimsenin onu böyle görmesini de bu yüzden istemezdi. Aslında bu genç yaşına rağmen, her şeyden bıkmıştı ve bu yüzden de artık hiçbir şeyi umursamak

istemiyordu ama ona zorla umursattırıyorlardı işte. Yıllarca verdiği savaşların hiçbirinden galip gelememiş, hep olduğu yerde saymıştı ama en azından artık anladığı bir şey vardı ki aslında hiç kimse ona karşı değildi, herkes kendinden yanaydı. Ve şimdi burada yıllarca zehirlenerek geldiği bu aşamada çok ufak bir rolle ama büyük bir günahla ilerlemek için verdiği kararları kabullenerek bu işin son bulmasını istiyordu. Ona söz verilmişti, bu iş bittikten sonra artık serbest kalacaktı. Yaşadığı bütün o toksik düşüncelerden, manipüle edilmekten, kullanılmaktan, sırf her defasında susadığı için mecbur kalıp zehir içmekten kurtulacaktı. Peki ya sonra? Bu kadar kötü şeyler ona empoze edildikten, Tanrı'nın her günü çin işkencesi gibi kelime kelime beynine kazındıktan sonra, karşısına geçip ona '*Bu işte seni kullanacağız ve senin işin de kullanışlı olmak*' demeleri, kaçıp gitmesi için son cümle olsa da kaçamazdı. O ne kadar iyi olan olsa da kıyaslanacak bir kötü yoksa iyi olmanın anlamı da yoktu. Yine de kaçamazdı. Biliyordu ki masumiyetini artık kaybedecekti ama bunu yapmak zorundaydı. Hiç istemese de bunu yapıp ayağındaki prangalardan kurtulmalıydı. Daha da önemlisi bunu onlara değil ama ona borçluydu, çünkü onu çok seviyor ve anlıyordu. Kendisi hiç anlaşılmasa da yine de anlıyordu işte. Hâlâ anlamı varken kıymeti olan sevgiye tutunup buraya gelmişti ve doğduğundan beri yaşadığı karanlıktan, '*Bu hayata başladığın yer bitireceğin yer olmak zorunda değil.*' diyerek, fırtına dindiği an 'bu eski otelin kapısında çıkıp aydınlığın içine dalacaktı.

Angela, şu anda düşüncelerini ve henüz bitmemiş işlerini sıraya koyarken B planının yeteri kadar üzerinden geçtiklerinden emin olmak istedi ama daha öncesinde Aurora'ya baktı. O Angela'nın hesaba katmadığı bir yenilgisi olmuştu. Öyle ki; Frank Anderson'un onun geçmişini öldüren ve geleceğini intikamcı bir ruha çeviren kötülüğünün burada ondan başka birinin ağzından çıkacağını asla ön görmemişti. Ve bu yüzden de Aurora gibi akıllı davranıp kamufle bile olmamıştı. Neden sanki

diğerleri gibi bir değişime girmemişti ki? Bu kibirdi işte, aralarındaki en kibirli kişi oydu. Bu yüzden buraya olduğu gibi gelmişti. Tanınacağını kızıl saçlarının İrlanda ile bağlantı kurulacağını asla tahmin etmemiş ve Ela dahil herkesi hafife almıştı. Zaten katiller kendilerini hep kibirleri yüzünden ele vermez miydi? Ve kibir, şeytanın en sevdiği günah değil miydi? Şimdi cesaret ve aptallığın birbirine bu kadar bezemesine kızıyor ve henüz gerçekleşmeyen sonlarını düşünüyordu.

Dean ve Dante; Ela'nın yanına yaklaşıp, yukarıda olan biteni öğrenmeye koyuldular. Her şeyi detayları ile öğrenmek istiyorlardı. Aslında orada bulunan herkes yukarıda neler yaşandığını bilmek istiyordu ama şaşkınlıktan kimse doğru düzgün konuşmuyordu bile.

Dean; “Bize de anlat. Ne oldu? Nasıl oldu? Bizim göremediğimiz neyi gördün?”

Ela, düşüncelere dalmıştı ama bir kulağı onlarda olduğundan bunu duymuştu, istifini hiç bozmadan ve hâlâ ileriye bakarak mırıldandı. “Aslında saçma denilebilecek kadar basitti her şey. Gerçek apaçık ortadaydı ama aynı bir sihirbaz gibi illüzyon yaptı ve bizi yanlış yönlendirdi. Tepsi ve telefon, işte onun sihri buydu. Tepsinin kapıya bırakılmasını onaylayan, bunu bilen tek kişi oydu. Gerçi, bunu Bianca ve Hector da önceki yıllardan biliyorlardı. Ama...” Gözleriyle otel müdürünü aradı. *‘O muydu yoksa suç ortağı? O, bu rolde kimdi peki? Çocuklardan biri, onun çocuğu, kız kardeş ya da tacize uğrayan kadın? Hangi kimlikle bunu yapmıştı?’* Kadında hâlâ ifadesiz bir yüzle öylece duruyordu.

Ela, onun ağzından çıkacak kelimeleri bekleyenlere baktı ve konuşmasına devam etti. “Bizi doğru şekilde manipüle edecek her fırsatı kullandı ve şüpheleri kendinden uzaklaştırdı. Nadiren ilk şüpheli katil çıkar tezini kullanarak bıçağı yatağın altında bıraktı. Ayrıca, başta bize güçlü bir kadın portresi çizip sonrasında korkak gibi davranmayı da çok iyi başardı. Sanırım, bir profil uzmanı olarak böyle davranmayı en iyi şekilde

öğrenmişti. Bir cümle *'Asla viski şişesini kapının önünde bırakmazdı...*' O, bu cümleyi kurduğunda Profesörün öldüğünü henüz hiçbirimiz bilmiyorduk. Sadece o biliyordu ve hata yapıp geçmiş zaman kullandı." Sonra direkt kadına bakıp;

"Fazla kafa yordun, Angela. Güvensizliklerin felaketin oldu. Bir kere bize çok fazla yakın davrandın. Aramıza sızmak ve gizlemek için gözümüze soktun kendini. Aurora'yı hesaba katmadın. O, olanları anlatırken yüzündeki ifadeyi görmeliydin, ben herkesi tek tek izlerken gözlerindeki o nefreti gördüm." Gülen yüzünün ardındaki saklı cehennemi artık herkese açıkça gösteren kadın hâlâ böbürlenerek öylece oturuyordu.

Dean; "Peki, ya Profesör telefon açtığında onun burada olması ve herkesin bunu onaylaması?"

"İşte buda illüzyonun bir parçasıydı. Onu öldürmesi imkânsız olan tek kişi gibi gözükmeliydi. Öyle de oldu. Çünkü Frank Anderson'u o andan yaklaşık iki saat önce yukarı üzerini değiştirmek için çıktığında öldürmüştü. Ve telefon, onu temize çıkaracaktı."

"Gözleri... Gözlerini o yüzden kapatamadık, Dante." Dean, arkadaşına doğru şaşırmış bir vaziyette bakıyordu ama iri adam ona hiç de şaşkın olmayan bir ifadeyle cevap verdi. "Evet, çünkü ölüm sertliği oluşmuştu."

Ela; "Ve biz bunu fark eder etmez, o sonradan kendisini aklayacak olan yatağın altındaki bıçağına yönlendirdi bizi. Aslında, bunu kimsenin fark etmesini düşünmüyordu ama Dante bu konuda deneyimliydi ve o anda bunu anladı. Dante' ye göz ucuyla bakıp; "Şimdi seni içeri aldığı için çok pişman olmalı."

İri adam, hissizlikle; "Emin ol, ben de içeri girdiğime..."

"Sen onun hesaba katmadığı yenilgilerinden birisi oldun."

Dante, dudaklarını ısırarak etrafına bakınmakla yetindi. "Hiçbir şey fark etmedin mi?"

İri adam gözlerini kısarak söylendi. "Ne var, boşluğuma geldi. Gelemez mi?"

“O nasıl bir boşlukmuş ya... Uzay boşluğumu?” Dante, sinirden olsa gerek burnundan soluyarak da olsa güldü.

“Üzülme. Boş ver. *‘Kurt kışı geçirir ama yediği ayazı unutmazmış.’* Derler.” Dante, ona garip bir biçimde baktıktan sonra yavaş yavaş ne dediğini anlayarak tebessüm etti, sonra uzaklara dalmış haliyle; “Aslında, ben Aurora ve Bianca’dan şüphelenmişim.”

“Aurora’ da bir şey vardı. Evet, bunu ben de düşündüm, çünkü geldiğinden beri sadece Angela ile yakınlık kurdu, bu da demek oluyordu ki ya ondan ya da Profesörden bir beklentisi vardı. Ama ben onun katil olduğuna pek ihtimal vermedim. Ve Bianca, onun tek derdi itibarını korumaktı, işini saygınlığını, ismini. Bütün o olumsuz davranışları kontrolün elinden kayıp gittiğini hissettiği zamanlardı ve de Hector’un ölümü.”

Şimdilik herkese böyle düşündüğünü söylemişti özellikle Bianca ona baktığı için. Otel müdürü hâlâ aynı şekilde duruyor hiçbir açıklama yapma gereğinde bulunmuyordu ama sıkıldığı bazı kaslarını gevşetmesi Ela’nın gözünden kaçmamıştı. Aurora, birden ağır adımlarla yürüyerek, havayı koklamaya başladı. “Gaz kokusu mu alıyorum?”

O anda herkes ona doğru baktı ve birkaçı da aynı şekilde istemsizce başlarını kaldırıp havayı koklamaya başladılar. Kelepçelerden kurtulmuş bileklerini ovalayan Angela, çarpık bir gülümseme kondurdu dudaklarına. Daha sonra büyük bir çeviklikle oturduğu sandalyeden kalkıp, kamburu çıkmış bir şekilde, gözlerini yerden kaldırmayan Raven’i tek hareketle yanına doğru çekti. Yıllardır uygulanan baskılardan dolayı her şeyi sorgusuz sualsiz yerine getiren genç kız için bu hareket gayet normal bir davranıştı ama diğerleri bunu anlayamamışlardı.

Herkes hâlâ havada ağırlaşan kokunun varlığını tespit etmeye çalışırken Ela Angela’nın neden böyle bir şey yaptığını merak etti. *‘Elinde silah yoktu. Bir rehin alma durumu söz konusu olamazdı. Öyleyse ne amaçla Angela Raven’i yakının da tutmaya çalışıyordu? Ya da genç kız neden bu kadar pişmanlıklar içinde*

yıkılmış gibi duruyordu? ' Birden kafasında şimşekler çakmaya başladı. Konuşulanlar bir bir beyninden geçerken zincirleme cümlelerin içinde cımbızla çeker gibi o cümleyi çekti ve lav gibi dudaklarından aktı. *'Ailenin bir de yeni doğmuş bebeği varmış...'* Bir Angela'ya bir de Raven'e bakıp usulca; "Tabii ya... Anlayamadığım buydu, saçlar, saçları beni rahatsız etmişti."

Olanlardan sonra yanından bir an bile ayrılmayan Dean, eğilerek; "Bir şey mi dedin, duyamadım?"

"Dean, saçlarına bak. Raven'in. Saç diplerine." Yanlarında duran Dante hâlâ kendi aptallığına kızarak öylece dikiliyordu. Onun da istediği şey; artık buradan gitmek, her şeyi unutmaya çalışmaktı ve o da henüz bu işin bitmediğini fark etmemiştir. Ela'nın aklına takılan sorular onda mevcut değildi. O kendi haline yanıyordu şu anda ama yine de her ne olursa olsun bencillik yapamayacak kadar dönüşüm geçirmişti. Ela sayesinde. O yüzden, her şey bitene kadar Silas gibi bir köşede oturup kendine acıyacağına, arkadaşlarına katılmayı tercih edip kısık sesli sohbete dahil oldu."

"Ne oluyor ne var saçlarında, dip boyası gelmiş işte!"

Dean, iri adama göz ucuyla bir bakış atarken Ela, genç kıza bakmaya devam ediyordu. "Evet, Dante. Bu sefer yerinde bir mizah kullandın. Dip boyası gelmiş ve diplerinin rengi kızıl." İki adam genç kıızı mercek altına almış gibi incelemeye başlamışlardı.

Ela bir adım ileri çıkarak: "O bebek sendin." Raven birden kafasını yerden kaldırıp ona doğru baktı ve sonra da ablasına. Gözleri dolmuş, yaşlar kirpiklerinde birikmişti, en ufak bir göz kırpmasıyla yanaklarından süzülmeyi bekliyorlardı. Angela'nın yüzüne bakıp; 'Üzgünüm, Angela.' derken aynı anda gözlerini ıslıl ıslıl eden tuzlu sular kaydırdıktan kayar gibi genç kızın yanaklarına savrulmuşlardı.

Angela, sinirli sinirli Ela'ya bakarak; "Kendini çok zeki zannediyorsun, değil mi?"

Ela, gururla; “Çoğunlukla, evet. Şimdi anlıyorum, Raven’a her soru sorulduğunda araya girip konuyu başka yere yönlendirmen... Çünkü, telefona onun bakması gerekiyordu. İş birlikçin oydu, onun yerine Hector baktı ve bir şeyleri anladı. Çünkü o bir ses kaydıydı ve bir terslik olduğunu anladı. Bunu bulmasından, açıklamasından korktunuz. Bu yüzden öldürüldü.”

Raven şimdi ablasına daha da sokulmuş, ürkek bir hayvan gibi onun göğsüne başını dayamıştı. Angela, onu kızıl ama siyaha boyanmış saçlarını okşayarak; “Üzülme, kardeşim. Bu olanların hiçbiri senin suçun değil. Senin en büyük hatan bana güvenmekti.” diye teselli verdi. Genç kız, ablasına daha da sokuldu. İçinde kopan kıyametleri kendi başına yaşamayı kabullenmişti. Bunları ablasına çoğu zaman yansıtmamış, kendi zihnindeki berbat dünyasında kendi kendine savaşıyordu. Yine aynı şeyi yaparak, ona karşı gelmeyerek itaatkâr kardeş olmaya devam etti.

“Hayır hayır, ne olur böyle söyleme?” Ela, parçaların bir bir yerine oturmasına sevinirken hâlâ aklında oturtamadığı son parçayı düşünüyordu. Bir şey daha vardı. Onu rahatsız eden bir şey. *‘Angela’nın hiç itiraf etmediği ama inkarda etmediği o durum. Hectoru’un öldürülmesi. Suç ortağı Raven ise; Hector öldürüldüğünde genç kız aşağıdaydı bunu görmüştü, o yapmış olamazdı ama şimdi sırayla gitmesi gerekiyordu. Çünkü, ancak ölü balık akıntıya doğru yüzerdi. O ise kendisini capcanlı hissediyordu.’* Raven’a bakıp; “Tepsiyi sen götürdüğünde adam zaten ölmüştü. Senin görevin kapıya bırakmaktı ve böylece bir süre sonra bunu biri fark edecek ve o zaman öldürüldüğü düşünülecekti.”

Kai; “Bu yüzden onun tarafından azarlandın? Ben sizi konuşurken gördüğümde o seni teselli etmiyordu sana kızıyordu.”

Ela; “Evet ve Angela’nın her acınası konuşmasında kardeşi ona bakıyordu, fakat üzüntüsünü paylaştığı için ondan korktuğu

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

için. Peki aramayı kim yaptı? Üçüncü bir kişi vardı ve o kişi de burada.”

Herkes birbirine bakmaya başlamıştı. Havadaki mırıltılar gaz kokusuna bulaşıyor, herkesin başı çok yavaş olsa da dönmeye başlıyordu. Ela, tekrar etrafına bakıp bağırmaya başladı. “Telefon eden kimdi?”

Herkes Raven ve Angela’ya odaklanıp, onların dudaklarından çıkan sözcükleri beklerken Silas birden komadan uyanmış bir hasta gibi gözlerini açtı ve o anda beklenmeyecek bir çeviklikle, yerinden fırlayıp şaşkınlıkla bağırdı: “*Sevgilim!*”

YİNE BİR MASAL, YENİ BİR MASAL

Şimdi diğerleri Silas'a doğru bakıyor, acınası haline daha da acıyorlardı. Onun yaşadıklarından sonra, en sonunda gerçekliğini de yitirmiş olduğunu düşündüler ama adam oldukça kendinde gibiydi. Tüm gözler onun üzerindeyken bağırarak konuşmaya devam etti. "Biliyordum, bana geri döneceğini biliyordum."

O böyle söylerken ve diğerleri onun hayal gördüğünü düşünürken Ela, zaten zihninde imkansızı eleyip çıkan sonuçları tarttığı sırada, Silas'ın cümlelerini mantık düzlemine oturttu ve başını adamın baktığı yöne çevirdi. İşte masal kahramanı da ölüm uykusundan uyanmış ve yapbozun son parçasını yerine koyup şaheserlerini tamamlamıştı.

Ela, balo salonunun kapısına bakıp yüksek sesle bağırdı: "Uyuyan Güzel."

O anda mırıltılar kesildi ve bütün gözler aynı yere balo salonunun kapısına sabitlendi. Ela acı acı gülümseyerek; "Tabii ya... Yine bir masal, yeni bir masal. Hoş geldin, ölüm uykusundan uyanan kadın, hoş geldin, *Uyuyan Güzel*..."

Şimdi hepsi bir dirilişe şahit olduklarını düşündüklerinden gözleri yuvalarından fırlayacak gibi, tüm ihtişamıyla kapıda dikilen Vivian Morse'a bakıyordu. Silas, kafası karışık bir halde yavaş adımlarla kadına doğru ilerlemeye başladı. Ela ve Vivian, aynı Western filmlerindeki gibi düelloya tutuşmuş iki kovboy

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

misali birbirlerine temkinli bir şekilde bakarken bu durumu fark eden Dante; “Şimdi aradan bir taklacı bitki geçecek gibi hissediyorum.” Cümlesini pat diye ortaya atıverdi.

Dean, adamın omzuna koluyla vurup; “Dante, şu anda hiç sırası değil ama kendine geldiğine sevindim.”

Sonra o da her şeyi anlamış bir vaziyette Ela’ya doğru daha da sokularak; “Sarı karton kapaklı kitap, uyuyan güzelin adı.”

Dante, gözlerini yuvarlayarak etrafına bakıp; “Bakın yine telepati yaptılar işte.” Ela ve Dean aynı anda Dante’ye dönüp “Dante, bir sus!” derken iri adam konuşmaya devam ediyordu. “İşte, yine yaptılar. Bunu hep yapıyorlar.”

Dean, bu söylenenler hoşuna gitse de ciddiyetini korumaya devam ediyordu ama Ela, o sanki aynı yerde yan yana ama sanki başka evrendeymiş gibiydi. Aslında, birkaç saniye ama ona göre yıllar süren bir zamandan sonra tekrar konuşmaya başladı.

“Hector’un ölürken anlatmaya çalıştığı buydu işte. Aurora...Uyu, Uyu, Uyu.”

Salondakilerin odak noktası şimdi Vivivan’dan kayıp Ela’ya doğru yönelmişti. Kimse ne demek istediğini anlamamıştı. Kai: “Ama nasıl? Hector, Aurora dedi, Vivian değil.”

Ela hâlâ suratı hırs ve nefret dolu kadına bakarak; “Biz onun öldüğünü zannederken o yukarıda yatağında ‘Uyuyan Güzel’ gibi yatıyordu. Angela, Profesörü öldürdükten sonra iki odanın balkonlu olmasından faydalanıp ki eminim o odaların o şekilde olmasını daha önceden ayarlamış olmalılar çünkü kapısının kilitlenme ihtimalini hesaba katmışlardı, oraya geçti ve önceden aldıkları ses kaydı ile o telefonu açtı. Telefona Raven yetişemeyip, Hector baktığın da ise bir terslik olduğunu anladı ve Angela otelin içinde zorda olsa çeken telefonlarından bir mesaj gönderip ona her şeyi anlattı ama adamı yukarıda tek yakalaması gerekiyordu, çünkü aşağı inemezdi, bu riski göze alamazdı ve şansları yaver gitti. Hector Aurora’yı çağırmak için yukarı

çıkıldığında, Vivian da kendi odası kilitli olduğu için tekrar balkondan geçip Profesörün odasından çıktı ve onu öldürdü.”

Sonra Dean’ e bakıp; “Ve biz bahçedeyken gördüğüm açık cam... Profesör o zaman ölüydü ve koridorda koku olmaması ihtimaline karşın o camı açık bırakılmıştı.” Hepsi can kulağı ile onu dinliyorlardı, hatta katiller bile ama açıklama yaparken sindire sindire konuşmayı seven Ela hâlâ isim konusuna gelemediğinden, Kai ısrarla sormaya devam etti. “Tamam, ama neden Aurora dedi?”

Ve Ela, zafer kazanmışçasına konuşmasını sürdürdü. “Otele ilk geldiğimde ve balo saatinde Hector ile güzel ve ufak masal sohbetleri yapmıştık. O yüzden son nefesini verirken bana baktı, benim anlamamı istedi. ‘*Uyuyan Güzelin*’in asıl adı Aurora’dır.

O anda olanları sessizce ve şaşkınlıkla dinleyen Bianca; “Aurora; uyu, uyu, uyu... Uyu derken ‘*Uyuyan Güzel*’ demek istiyordu ama neden? Neden kendi ismini değil?”

“Vivian diyemezdi, çünkü anlamıştı. Bir şeyler döndüğünden şüpheleniyordu ve kimse anlamasın diye böyle yaptı ama devamını söyleyemeden öldü.”

Otel müdürü iğrenerek Vivian’a baktı ama bir şey demesine fırsat bulamadan Vivian o anda ilk sözcüklerini söyledi; “Demek ki onu boşuna öldürmemişim?”

“Peki, ya Damon? Onu da sen öldürdün değil mi? Ama neden?”

Dean, bir adım öne çıkarak; “Çünkü, Dante ve Angela’nın kaldığı odayı dağıtan oydu. Cinayet aletini, bıçağı arıyordu ve Damon bunu gördü ya da duydu.”

Vivian’ın çok eğleniyor gibi bir hali vardı. “Evet, yanlış zaman yanlış yer. Ben bıçağı ararken sesleri duydu ve kapıya kadar geldi, kapının arkasına saklandım, korkudan içeriye bile giremedi, tam buraya haber vermeye geliyordu ki koridorda işini bitirdim.” Sonra Angela’ya dönüp, devam etti. “Kimse anlamaz demiştin ama işimizi şansa bırakmamakla doğru bir şey

yapmışım.” Angela, hiç ses çıkarmıyor burnundan soluyordu. Yine mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Dean hâlâ tatmin olmamış bir şekilde devam etti.

“Ama neden ilkinde farklı, diğerlerinde farklı cinayet aleti?” Vivian hâlâ çok neşeliydi. Sol elinin parmaklarını avuç içine doğru eğip umursamaz bir halde uzun ve bakımlı tınakları ile oynamaya başladı.

“Biz buraya sadece bir kişiyi öldürmek için geldik ve tek bir cinayet aleti ile. Angela’nın bıçağı sadece dikkat dağıtmak içindi.” Dean, ‘Eee...’ der gibi bir bakış attı ve kadın devam etti. “O iğrenç adamı, Angela yanında getirdiği bir buz kıracağı ile öldürdükten sonra, onu camdan dışarı karların içine attım.”

“Ve sıra diğerlerine gelince elin boş kalmıştı, öyle mi?” Kadın, sinir bozucu bir şekilde gülümsedi.

“Evet, tatlım ve sizin bıçağı odaya sakladığınızın bilgisini aldım.”

Ela; “Angela’nın bizim odada kalması korkudan değil, senin bıçağı araman içindi. Peki ya Dante o odada kalsaydı, o zaman ne olacaktı?”

“Bilmem, sanırım onu da öldürecektim. Angela yukarı çıkıp onu bulamayınca sizin odada olduğunu anladı ve o da yanınıza gelip sizi oyaladı.” Vivian büyük bir kahkaha attı ama diğer herkes şaşkınlıktan taş kesilmiş gibiydi, kimseden çıt çıkmıyordu.

Ela bir adım daha yaklaşp; “Bu yüzden Angela’ya üzerini değiştirmeye gidelim dediğimde bunu kabul etmedi, çünkü o anda sen odadaydın.” Şimdi Angela da gülümsüyordu.

Dean; “Damon’ı öldürdün ama bıçağı sırtından almaya fırsatın olmadı. Sonra hepimiz tekrar odalarımıza girdiğimizde; bıçağı alıp, ilk fırsatta Hector’u öldürdün.”

Vivian’ın zafer nağmesi taşıyan gülüşü olaya noktayı koymuş, artık her şey açığa çıkmıştı, yani en azından herkes öyle düşünüyordu ki kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Bir kişi hariç:

Olanlara hâlâ anlam veremeyen Silas. Kafası iyice karışan adam, kadına biraz daha yaklaşıyor. “Ama sen ölmüştün, seni kendi ellerim ile yukarı taşıdım, yatağa yatırdım, nabzın yoktu.” Dante’ye dönüp; “Sen de bir şey söylesene, sen de baktın, öldü dedin. Bunu bunu anlayamıyorum.”

“Evet, ilk bakışta öyleydi ama bir tuhaflık hissetmişim, o anda anlayamadım. Bir ilaç, değil mi? Kalp atışı, nabız atışını yavaşlatan, ta ki kimsenin anlamayacağı kadar öldü sanılacak kadar yavaşlatan bir ilaç.”

Kadın, sırtarak; “Aferin, koca çocuk. Keşke bunu o zaman anlasaydın, değil mi?”

Dante, ikinci mağlubiyetini yaşıyordu şimdi ama bu onu ilki kadar incitmemişti, evet, ilki gibi asla olamazdı. Sesini çıkarmadan başını sallamakla yetindi. Vivian birkaç adım ilerleyerek içeriye girdi, böylece Angela ve Raven’a yaklaşıyordu. Angela bir kolunun altında Raven’ı tutarken diğer kolunu da ona doğru uzattı. Kadın yürümeye devam edip onun yanında durdu ve doğruca Silas’a bakarak; “Ah Silas, tatlı masum, Silas. Seni kandırmak öyle kolaydı ki? Hiç çaba sarf etmeden ağıma düşüverdin ama lütfen kendini kötü hissetme, bu asla kişisel bir olay değildi. Sen sadece satranç tahtasındaki bir piyondun. Sen benim içeri giriş biletimdin.”

Genç adam, uğradığı aldatmacaya inanamaz bir halde kadına bakarak; “Hiç mi gerçek bir şey yoktu, sevgilim?”

Vivian, sertçe; “Yoktu!” diye bağırdı. Genç adam daha fazla söylenecek söz kalmadığını anlamıştı artık. Yavaşça gerileyerek oturacak bir yer aradığı sırada; Kai, onun sendeleyeni vücuduna destek olmak için hemen yanına gelip, bir sandalyeye oturmasına yardım etti. Elini, ruhu yaralı adamın omuzuna koyarak öylece acısının dinmesine destek olmaya çalıştı ve adam önce sevdiği kadını kaybederken, şimdi de dirilişine şahit olup terk edilirken, yaşadığı darbelerden sonra seğirmeye başlayan yüz kaslarına engel olamadan öylece olduğu yere külçe gibi yığıldı.

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Toz bulutları artık dağılmaya başlamış, görüşler netlik kazanmıştı. Ela, ellerini kuzgun karası saçlarında gezdirirken sanki beyninden çıkmaya çalışan sözcükleri yakalamaya çalışıyor gibiydi.

“Ama neden bu iki kardeşe yardım edip kendini tehlikeye attın?”

Angela, onu savunmak için araya girdi. “Kimse onu suçlayamaz. O bizim için doğru olan şeyi yaptı.”

Aurora, olanca şaşkınlığından yeni yeni kurtuluyordu, adının tamamen temize çıkmasıyla birlikte, kimliğini tekrar geri kazanmıştı. “Sanırım buna kendisi cevap verebilir.”

Ela, kollarını bağlayıp onlara bakarak: “Bir insanın köpeği varsa kendi havlamaz.”

Kadın, şimdi sinirlenmişti; “Kendimi tehlikeye atmak mı? Ben tehlikenin ta kendisiydim. Olay olduğunda bu kardeşlerin biri sekiz yaşında diğeri de yeni doğmuş bir bebektir. Hiçbir şey anlamayacak yaşta ve durumdaydılar. Onlara her şeyi ben anlattım, onları ben eğittim, bu günlere getirdim. Ben olmasaydım ikisi de koruyucu aileler de sürünüp kaybolmuş çocuklar olacaktı.” Kardeşlerden biri kadına hipnoz olmuş gibi diğeri ise tiksintiyle bakıyordu. Angela; “Sana minnettarız, Vivian.” derken Raven hiç sesini çıkarmadan aynı tiksintiyle ona bakmaya devam etti. Tek kelime dahi etmedi. Vivian bunun farkındaydı. Angela’yı işlemek kolay olmuştu ama Raven’a hiçbir zaman ulaşamamıştı. Bu yüzden ona en basit görevi vermişti ama onu bile layığıyla yerine getirmediğini biliyordu. Onun gözdesi her zaman Angela olmuştu ve bu ona intikam savaşında en önemli neferi olarak yetmişti.

Ela: “Peki ya sen kimsin?”

“Ben o iğrenç adamın asıl katili bulamadığından kendi beceriksizliği altında ezilmemek için bütün suçu üzerine atıp, ona dayanılmaz bir haksızlık yüklediği ve bu adaletsizliğe

dayanamayıp, kendini hücresinde astığı adamın kız kardeşiyim.” Aurora, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp bir adım öne çıktı.

“Sen o kadınsın. Colin Davis’in kız kardeşisin. Aman Tanrım, yani siz hepiniz birlik mi oldunuz, ama nasıl?”

Angela geçmişin verdiği ıstırapla sözcüklerini sıralamaya başladı. “Annem ve babam katledildikten sonra, bize o sahip çıktı. Bize baktı bizi sevdi, bize her şeyini verdi.” Kadına sevgi dolu gözlerle bakıyordu ama Raven, onda hâlâ o tiksindirici bakışlar vardı ve herkesin kaçırdığı o bakışları sadece Ela anlayabilmişti. “Sizi sevdi mi? Bu mu sevgi? O sizi kendi intikamı için eğiten bir komutan rolü üstlendi ve bunun için sevmesi gerekir miydi? Evet, bu olabilirdi ama onun asıl amacı sizi kurtarmak değil kendini rahatlatmaktı.”

Angela birden, o tatlı o güzel kadından tekrar bir canavara dönüşmüştü sanki, ağzından tükürükler saçarak Ela’ ya doğru baktı. “Senin hiçbir şeyden haberin yok. O bizi sevdi hem de çok sevdi.”

“Peki, neden o zaman Raven, onu senin kadar savunmuyor? Neden ona nefretle bakıyor.” Vivian gözlerini hâlâ ablasının kanatlarının altında duran kıza çevirerek; “O bizim davamızı hiçbir zaman anlayamadı ama onu yine de buraya getirdik. Çünkü bu onun da intikamıydı ve ben her şeye rağmen onu da çok sevdim.”

“Bu çok yanlış bir intikamdı Vivian, senin Frank’e vereceğin en iyi intikam onlara sağlayacağın güzel bir gelecek olmalıydı.”

“Bir at onu götüren olmazsa su içmeye gidemez.”

“Yanılıyorsun, at susamadığı müddetçe su içmez. Onlar daha çocuktuk. Sen onların beynini yıkadın. Angela’yı hırsla doldurdun. Raven ise sizin savaşınızın arasında kaybolan çocuk oldu.” Vivian geldiğinden beri ilk üzüntü belirtisini gösteriyordu.

“Onu hiç kazanamadım ki kaybedeyim?” Ve bu cümle Raven’in hayatı boyunca yaşadıklarını özetlemeye yetmişti en azından Vivian açısından.

Garip bir sessizliğin ardından herkes birbirini, hem hüzünlü hem de sinirli bakışlarla süzme arasında gidip gelirken bir kenarda Aurora olanları beynine kazımaya çalışıyordu. Alacağı her şeyi aldığının farkındaydı, ama onu rahatsız eden ve insanların önceliğini değiştiren koku tekrar burnunun direğine yapışmıştı. Şimdi daha da yoğunlaştığının farkındaydı. Tekrar yürüyerek, havayı koklamaya devam etti. Artık iyice emindi ve diğerleri havadaki intikam ve nefret kokusundan buna yoğunlaşamıyorlardı. Tekrar bir uyarı yapma isteği kabardı içinden; “Bakın, bu gaz kokusu adım gibi eminim.”

Diğerleri dönüp ona baktığında, bir kabustan uyanmış gibiydiler. Aurora hepsini karşısına alacak şekilde kapıya doğru yönelmişti, ona göre herkes, uykudan uyanmış saç baş dağınık, pijamalarıyla karşısında ona bakıyor gibiydiler.

“Kime diyorum ben.” Parmaklarını şaklattı. “Hey, millet, uyanın! Buraya gaz doluyor.”

Dean, onu ciddiye alan ya da kabustan uyanan ilk kişi olmuştu. Afallayarak; “Doğru söylüyor.” dedi. Aurora aradığı desteği bulduğuna memnun olmuştu. Aklına gelen ilk şeyi yaparak salonun kapısından çıkıp birkaç adım atıp otelin ana kapısına ulaştı. Artık korkmaya başlamıştı. Arkasından yavaşça ve söylenerek diğerleri gelmeye başlamışlardı bile.

Aurora, sıkışan kapıyı zorlayıp açamayınca arkasından gelen Kai; “Müsaade eder misin?” diyerek öne geçti. Biraz kaba kuvvet ile kapıyı açan adam hâlâ olanlara şaşırان insanların dışarı çıkması için şimdi geri çekilmişti. Angela, salon kapısından çıkmaya çalışanlara bakarak: “Biz canavar değiliz. Amacımız sadece o adamı öldürmektir. Şimdi herkes dışarı çıksın.” Ama Raven’in bu ‘B’ planından haberi yoktu, ona her şeyden sonra bu kapıdan özgürce ve de canlı bir şekilde çıkacağı sözü verilmişti. Şimdi anlıyordu ki ablası bile onun arkasından iş çevirmiş, onu kandırmıştı, fakat yine de alışkanlıkları canından bile önce gelerek hiç kıpırdamadan onun yanında durmaya devam etti.

Oteli terk edenler, soğuk bahçeye doğru adım koşarken üzerlerine bir şey almak akıllarına bile gelmemişti. Bianca otelin müdürü olarak tahliyeyi gerçekleştirirken korktuğu şey diğerlerinin aksine soğuk değildi. Dante, dış kapının önünde dikilerek arkadaşlarının gelmesini bekliyordu. Ela ve Dean ağır adımlarla kapıya doğru yürüyorlardı ama bir eksik vardı. Vivian, Angela ve Raven hâlâ oldukları yerde balo salonunun girişinde öylece dikilmekteydiler. Sessizce ve öylece. Ela kaşlarını çatarak durdu ve onlara doğru döndü. “Sizin de çıkmanız gerckiyor.”

Hâlâ sessizce ve öylecelerdi. Ela olacakları, onların olmak istediklerini tahmin etmeye başlamıştı ama bu kötü senaryonun gerçekleşmesini istemiyordu. Salona doğru tekrar yürümeye başlarken Dean birden koluna yapıştı; “Ne yapıyorsun?”

Ela ona bakmadan; “Onların da çıkmaları lazım.”

“Ella, onları durduramazsın. Koca bir ömrün acısını bir anda söküp alamazsın. Ne kadar kararlı olduklarını görmüyor musun?”

Bir kanun adamı olarak, onları durdurmak Dean’in göreviydi ama otel her an patlayabilir ve bu yaşanırken onlar da içerde olabilirdi. Bunu göze alamazdı. Bu hayatta onu bulmuşken böyle kaybedemezdi... Kaybolamazlardı.”

Ela, tekrar içeriye bağırdı. Her ne kadar komutanın Vivian olduğunu bilse de o Angela ile muhatap olmuştu. “Angela, bunu yapmayın. Lütfen.”

“Sence bu umurumuzda mı?” Ela, artık her şeyi anlıyordu. Bu ‘B’ planıydı. Bu bir intihar göreviydi. Dante, katılaşmış olan kalbiyle kıza baktı. “İşlenen günahlar doğru cezaya götürür, Ela. Bunu en acı yoldan tecrübe ettik, biliyorsun.”

Ela, sanki onu duymuyor gibiydi. En ufak bir umut kırıntısı ile hâlâ uğraşıyordu. “Bunu siz yaptınız, değil mi? Baştan beri planınız buydu.”

Angela; “Sadece yakalanırsak diye.”

“Buna gerek yok. Lütfen. Sizi anlayacaklardır. Çok geç olmadan çıkın.”

“Bizi kimse anlamadı ve bundan sonra da anlamayacaktır.” Ela, onları ikna edemeyeceğini fark etmişti ama orada masum olan biri vardı. Raven. Ürkek genç kız hâlâ ablasının kanatları altındaydı ve tir tir titriyordu. Onu kurtarmalıydı.

“Angela, kardeşini bırak, onu özgür bırak. O sizin gibi asla olmadı. O masum, kimseyi öldürmedi ve böyle ölmeyi de hak etmiyor.”

Onlara iyice yaklaşmıştı. Elini uzatarak; “Hadi Raven, gel benimle.” Genç kız, yerinden bile kıpırdamadan birden olduğu yerde sallanmaya başladı. Ona ulaşması gerektiğinin farkındaydı. En iyi bildiği şeyi yeteneğini kullanmalıydı.

“Raven, bana bak!” Kız yavaşça kafasını kaldırdı. Islak gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu.

“Gel benimle Raven, hadi.”

“Gelemem. Ablamı bırakamam. Gelemem.” Tekrar ablasının kanatları altına sokuldu. Ela o anda ikna etmesi gerekenin o değil de ablası olduğunu anlamıştı.

“Angela, o masum. Önünde uzun yıllar var. Sana söz veriyorum, onun iyi olması için elimden geleni yapacağım. Bu onun savaşı değil. Sadece bir bebektir, aynı benim gibi. Sana bahsettim, değil mi? Aynı benim gibi. Bir düşün Angela ben kendimi nasıl kurtardıysam, onu da kurtarabilirim. Hadi, ona artık hak ettiğini ver, özgür bırak.”

Angela o anda birikmiş bütün hislerini, yıllarca içine akıttığı gözyaşlarını, bunca zaman sığıttığı bütün kaslarını ilk defa serbest bırakarak bir rahatlama hissetti. *‘Evet, kardeşi onların davasını hiçbir zaman anlayamamıştı, hiçbir zaman dahil olmak istememişti. O Vivian’ın gölgesi altında intikam tohumları ile kararırken kardeşinin çektiklerini görememişti ona bakmış ama onu görememişti.’* Birden yılların ondan aldığı rahatlamayı geri

kazanmış gibi kafasını eğdi ve kardeşine bakarak; “Hadi, küçük kardeşim, git ve yaşa. Bunu hak eden tek kişi sensin.”

Genç kız, hiç kıpırdamadı sadece mırıldandı. “Hayır, seni bırakmayacağım.”

“Bırakacaksın. Ben seni zamanında bırakmadığım için şimdi sen beni bırakacaksın. Sana yalvarıyorum. Git ve yaşa.”

Genç kız birden doğrulup ablasına baktı, elini onun yanağında gezdirip; “Seni hiçbir zaman anlayamadım ama hep yardım etmek istedim.”

“Biliyorum, küçük kardeşim. Şimdi buradan giderek bana en büyük yardımı yapacaksın. Senin iyi olacağını bilmek, buradan sağ çıkman, bugüne kadar yaptığım kötü her şeyin telafisi olacak. Lütfen, çok geç olmadan git artık.”

Genç kız o anda ilk defa Vivian’a tiksinti ile değil de normal gözlerle baktı. “Bu davadaki en büyük kurban sendin, Raven. Ablanı dinle ve git.” Kız bir ablasına bir de ona uzatılan elin sahibine baktı ablası ona gülümseyerek başını salladı Ela’ ya; “Ona iyi bak.” dedi.

Ela, bunu kızı kurtarmak için söylememişti çünkü gerçekten de ona bakmak, onun hayatına dokunmak, onu iyileştirmek istiyordu. Onda bir nebze de olsa artık kendini görüyordu. Angela’ya zorla da olsa gülümsedi ve başı ile onay verdikten sonra kıza sarılıp acele ile dışarı çıktı hemen arkalarında Dean ve Dante de çıkıyorlardı. Bianca ise hâlâ içeride otelin tavanına doğru bakarak donup kalmıştı. O anda bir çatırtı sesi yükseldi. Dante hemen geriye dönüp, bağırdı. “Bayan Mancini, hemen dışarı çıkın!”

Kadın mihlanmış gibiydi. Dante, zamanın olmadığını fark ederek hemen içeri girdi ve kadını kucaklayıp koşarak dışarı çıktı. Normal bir anda olsa bu Ela ve Dean’i o kadar çok eğlendirirdi ki ama şimdi kimse bunu fark etmemişti bile. En son onlarında çıkmasıyla gürültünün şiddeti artmaya başladı. Herkes otelden iyice uzaklaşınca binaya doğru dönüp baktılar. Ela,

etrafına bakıp herkesin sağ salim dışarı çıktığından emin olmak istiyordu ama o hengâmede birini görmüyordu. Gözleriyle etrafı tarayarak bağırdı.

“Silas nerede? Onu gören var mı?”

Herkes şimdi etrafına ve otele bakmaya başlamıştı. Arkadan bir ses, “Kpının orada bekliyor. Onu zorla çıkarttım ama kapının önünde dikilip kaldı.”

Geçekten de Silas oradaydı. Kai, onu dışarı çıkartmıştı ama bir türlü uzaklaşamıyordu. Gözleri daha birkaç ay önce deli gibi âşık olduğu kadındaydı çünkü Angela ve Vivian, ana kapının oraya gelmişlerdi. O şok anı hâlâ geçmemişti, insanlar dışarıya doğru koşarken kadının acımasız sözlerinin etkisiyle çöktüğü sandalyeden Kai’nin onu sarsmasıyla uyanmış ve bedenini başkası kontrol ediyormuş gibi yürüyüp çıkmıştı. Ama soğuk havayı ciğerlerinde hissedip kendine gelince kapının önünde bekleyip gözleriyle içeriye dalmıştı. Dışarıdaydı ama şimdi sanki tekrar içeri girecekmiş gibi, alevlerden bir boşluk bulmaya çalışıyordu çünkü otelin içi yanmaya başlamıştı. Aşkından mı yoksa kininden mi orada duruyordu ne kendisi farkındaydı ne de diğerleri.

Dean, temkinli bir şekilde biraz yaklaşıp ellerini ağzına siper edip ona bağırdı. “Silaassss, patlama olacak. Lütfen, buraya doğru koş!” Adam hâlâ kıpırdamıyordu, aynı Bianca gibi o da mihlanmıştı ama kimse onu almaya gidemezdi. Artık çok geçti, çatırdama sesleri çoktan gelmeye başlamıştı. Elektrik kabloları kıvılcımlar çıkartarak parlıyor, birazdan her şeyin yerle yeksan olacağını haber veriyordu.

Angela ve Vivian ele ele tutuşmuş kapının içinden onlara bakıyorlardı. Daha doğrusu en günahsızlarına. Raven birden Ela’nın kollarından kurtulup, otele doğru koşmaya başladı. Dean hemen peşinden gidip uzaklaşmadan onu yakaladı ve kucağında çırpınarak geri getirdi. Ela şimdi genç kıza sımsıkı sarılmıştı. ‘Geçecek, geçecek, geçecek...’ diye kulağına fısıldıyordu ama Silas çok uzaktaydı ona ulaşmak imkansızdı, son bir güçlü çatırtı

sesi adamı kendine getirmiş olmalıydı ki birden yerinden kıpırdadı. Nerede olduğunu bilmez bir şekilde bir sağa bir sola baktı ve içinde olduğu durumu anlaması uzun sürmedi. O gitmişti, sevdiği kadına artık bir yardımı dokunamazdı ya o onunla yanacak ya da hatırasına sarılıp yaşayacaktı. Onun her şey ortaya çıktıktan sonraki söylediklerine inanmamıştı. Kadın da onu sevmişti, bunu biliyordu, bunu böyle bilmek istiyordu. O çıksın diye o kötü sözleri söylemişti. O anda kanına zehir zerk eder gibi işlemişti o zehirli sözleri. Öfkeleni, çok öfkeleni. Ona değil, kendine değil, diğer herkese, hatta tüm dünyaya. Onların bunu yapmasına sebep olan herkese. Beyni ona haykırdı; *'Ya kaç ya öl! Ama ölürsen eline hiçbir şey geçmeyecek! Ama kurtulursan...'* O daha gerisini düşünmeden kendisinin itici bir güç tarafından fırlatıldığını hissetti. O anda büyük bir gürültü ile otel alev topuna döndü ve kapıdan bakan iki kadın bir silüete dönüşerek alevlerin içinde kayboldu. Herkes siper almış bir vaziyette oraya bakarken Raven'ın *'Angela'* diye attığı çığlıkları hiçbirini duymamıştı.

KÜLDEN MANZARA

Aradan geçen kısa bir zamandan sonra yavaş yavaş kendilerine gelmeye başladılar. Dean doğrulduğu an Ela'ya baktı. Onun hayatta ve iyi olduğunu anlayınca ve diğerlerinin de ayaklanmaya başladığını görünce hemen Silas'ı aradı. Adam boylu boyunca bir köşede yatıyor, hiç kıpırdamıyordu. Hemen Dante'yi bulup yanına gittiler. Yüz üstü yatan adamda hayat belirtisi yok gibiydi ama yine de yavaşça onu ters çevirdiler. Ölmemişti, zor nefes alıyor ama ölmemişti. Onu hemen diğerlerinin yanına taşıyıp, karın yumuşak yüzeyine yatırdılar. İşte o zaman fark etmişlerdi ki Silas, patlamadan sağ çıkmış ama yüzünün bir kısmı yanmıştı.

Silas'ın yavaş yavaş kendine gelmeye başlaması acısını hissetmesine de neden olmuştu. Canı yanıyordu ama yaşadıklarından sonra bu acı onu rahatsız etmedi. Yavaşça yanan yüzünün üstüne kara doğru döndü ve soğğun etkisiyle kendini rahatlatmaya çalıştı. Dışının acısı içinin acısını bastırmaya yetmiyordu. Onun bu durumda olduğunu görenler rahat bir nefes alıp bir köşeye çekildiler. Adam bir süre öyle yattıktan sonra doğruldu. Ona soru soranlara elini kaldırıp, '*Hiçbir şey sormayın.*' Der gibi bir işaret yaptı ve herkesin arkasında bulunan yakın bir ağacın gövdesine doğru sürünerek kendisini karanlığa

hapsetti. Artık her biri küle dönmeye başlayan otele bakıyordu. Sadece Raven, içeride ablasının göğsüne nasıl kendini gömdüyse şimdi de Ela'nın göğsünde hareketsizce kısa kısa soluklar alarak öylece duruyordu.

Ela, usulca onun saçlarını okşadı. "İyi misin?"

Genç kız, yavaşça kafasını kaldırıp; "O gitti, artık yok. Bu dünyada sahip olduğum tek kişi oydu ve artık o yok. Keşke... Keşke..."

Ela, onun saçını okşamaya devam etti. "Keşke demenin kimseye faydası dokunmamıştır, Raven. Böyle düşünürsen bu felaketin olur. Onlar, öldürmeye karar verdikleri an zaten sonlarını yazarak ölmüşlerdi, sadece bunun farkında değillerdi."

Raven hâlâ kızın yüzüne bakıyordu. "Bana şimdi ne olacak?"

Ela, etrafına bakınmaya başladı. Evet, bunu hiç düşünmemişti şimdi ona ne olacaktı. Tamam kimseyi öldürmemişti, ama onlara yardım etmişti. Bunun ne demek olduğunu ve suç sayıldığını en acı şekilde tecrübe etmişti ki yanlarında durup bu konuşmaya şahit olan Dean ve Dante'nin de aklından hemen hemen aynı şeyler geçiyordu.

Ela dudaklarını ısırarak onlara baktı ve "Siz de benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz?" dedi.

Dante; "Ben onun masum olduğuna inanıyorum Ella, bu bizim olayımız gibi değil, bu isteyerek yapılmış bir şey değil."

"Evet, ilginç olacak ama neredeyse ilk defa ben de seninle tamamen aynı şeyi düşünüyorum."

"Kafam o kadar dolu ve yorgun ki... Kinayelerine cevap veremeyeceğim, borcum, olsun mu?"

"Olsun, Dante olsun." Sonra Dean'e, bu hayatta en çok güvendiği ve kendini sorgusuz sualsiz teslim edip anlayan adama baktı. Göz göze birkaç saniye öylece kaldılar.

Dante, karların üzerine uzanmış bir vaziyette onlara takıldı. "Ben yokmuşum gibi telepati yapmaya devam edebilirsiniz, gerçekten laf söylemeye halim biie yok." Onların bu tatlı

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

atışmaları iyi bir şeye vesile olmuş, o kadar acının içinde genç kızı bile gülümsetmişti. Bu durumdan güç alan Ela, genç kızı Dante'nin yanına götürerek yere oturturdu. "Biraz burada bekle, olur mu? Hemen döneceğim."

Raven ne yapacağını bilmez şekilde öylece yere oturdu. Hayatı boyunca itaat ederek büyümüş biri için oldukça normal bir hareketti bu. Dante, doğrulup ona baktı ve eliyle işaret ederek; "Bak şimdi, yine telepati yapacaklar. Birbirlerine bakıyorlar ve bazen hiç konuşmuyorlar ama sonunda yine de birbirlerini anlıyorlar ama ben hiçbir şey anlamıyorum."

Kız, şimdi kıkırdamaya başlamıştı. Ela, içinden '*Aferin Dante,*' diye geçirdi ve birkaç adım ilerleyip Dean'e; "Sen bir kanun adamısın ve buradaki birkaç insan da öyle. Bunu yapamayız. Bu onu mahveder. Onu kurtarmamızın bir sebebi olmalı. Bunca yaşanan şeye değmeli."

"Biliyorum, Ella, haklısın, ama bu sadece benim verebileceğim bir karar değil. Herkesi buna ikna etmemiz ve ağız birliği yapmamız gerekir."

"Evet, aynen öyle yapmalıyız ve yapacağız da." Ela kendinden emin bir şekilde, gecenin karanlığında karlara oturmuş, dondurucu soğukta, otelin küle dönmek üzere olan ateşine bakıp ısınmaya çalışanların yanına gitti.

"Herkes burada ve sağlam, değil mi?" Bunu söylerken bir yandan da kafasından isimleri geçirerek tek tek yüzlerine bakıyordu. Yerde oturan grubun içinde bir kişi eksikti. Eksik de o olmalıydı zaten. Orada oturmuş sadece canını kurtardığına şükredemezdi. Patlama gerçekleştikten sonra, yanan alevleri izlemek için gruptan ayrılmış bahçenin ortasında dikiliyordu. Hâlâ şoktaydı, öyle ki Dante'nin onu kucaklayıp dışarı çıkartmasına bile aldırış edememişti. Burası onun emanetiydi, emanete sahip çıkamamıştı. Bugüne kadar aldığı her işi ustalıkla yerine getiren Bianca Mancini... O titiz, sorumluluk sahibi, kimseye taviz vermeyen otel müdürü, şimdi bütün kariyer mazisinin gözlerinin önünde yok oluşunu izliyordu ve Hector,

onunla her organizasyona katılan, onun sözünden çıkınayan, bir dediğini iki etmeyen o sadık yardımcısı, bir hiç uğruna buraya gömülmüştü artık.

Ela'nın bir tek onun orada olmadığını fark etmesi uzun sürmedi. Yakınına kadar yürüyüp, arkasında durdu ve ona her şeyi sindirmesi için biraz zaman verdi. Ama zamanları tükenmek üzereydi, çünkü karlar erimeye başlamıştı ve patlamanın gürültüsüyle yangın dumanının fark edilmesi uzun sürmeyecekti. Bu aynı zamanda kurtulacakları anlamına da geliyordu. *'Yaşadığı için mutluydu, çünkü hayatı neredeyse daha yeni başlıyordu. Bir yalanın gizlenmesi ile geçen otuz senesini maziye gömüp, gerçeklerin suratına tokat gibi çarpmasının ardından başlayan yeni hayatı... Mutsuz değildi. Hayır buna mutsuzluk denilemezdi, çünkü mutluluğu sahip olduklarının ya da olamadıklarının yokluğuyla değil, yaşadıklarına karşı tutumlarıyla ölçüyordu. İngiltere'ye gelene kadar; hep kendi yolunda yürümeye çalışmıştı ama artık anlıyordu ki kendi yolunda yürümenin bir formülü yoktu. Önceden kestiremediği ve adım attıkça oluşan yolları olduğunu biliyordu ve yaşamak için oluşturulmuş bir formül olmadığını, elinden nasıl geliyorsa öyle yaşaması gerektiğinin farkındaydı.*

Arkasını dönüp, yerde oturan Dante ve Raven'a baktı. Dante garip komik hareketlerle genç kızı güldürmeye çalışıyor ve çoğu denemesinde de başarılı oluyordu. Bir ara iri adamla göz göze geldiler, Dante ona gülümseyip başını salladı, kız da ona aynı şekilde karşılık vardı. Kafasını onlardan çevirip, ayakta onu izleyen, onun kalesi olan adama baktı. *'Evet bu doğru bir tabirdi o, onun kalesiydi, eviydi, ait olduğunu bildiği tek dayanağıydı. Onun şiddetli fırtınalardan sonra sakinliğe ulaşan gökyüzüydü. Birden evini özledi. Oranın sıcaklığını, oraya giden yolu, orada olduğu anları. O anda orada olmak istedi. Bunu delicesine istedi. İnsan alıştığı yere kök salardı ve o artık biliyordu ki Dean ile birlikte filizlenerek ahşap kulübelerine kök salmışlardı.'*

BİR CİNAYET MASALI: KÜL

Dean'in de onu izlerken düşünceleri farklı değildi. 'Artık yüzüne bakıldığı zaman bile her şey anlaşılabilirdi. Çünkü gömülü bir hazine bile gizlenebilirdi, ama bir aşk, özellikle yeni filizlenen bir aşk asla gizlenemezdi. Onu olduğu gibi sevmiştii, bulduğu gibi hiç değişmesini istememiş beklememiştii. Onu gördüğü an, onunla konuştuğu an ördüğü duvarlarını ve yaşadıklarından sonra o duvarları yıkan olmayı sevmiştii. Yanlış bir kişi doğru aşkla sevilmezdi ve biliyordu ki Ella, onun için doğru kişiydi. Bunu anlıyordu, bunu hücrelerine kadar hissetmiştii, ilk zamanlar bu hislerine bir anlam yüklemeye çalıştıkça içinden çıkamasa da onun İngiltere'ye felaketlerine götürdüğü zaman, havaalanında ilk elini tuttuğunda anlamıştı. Çünkü o an; o kısacık an, kalbinin atışlarını onun avuçlarında hissetmiştii. Ve biliyordu ki en büyük savaşlarını verdiklerinde, omuz omuza cephede birbirlerine kol kanat gerdiklerinde, o evde, o odada, o çarpışmada akli fikri ve her şeyi onunla birlikteydi. Sanki o anlarda ruhu bedeninden ayrılmış; Ella'nın yanına gitmişti, sanki kalbi dışarı fırlamış onun avuçlarında atmıştı. Aynı o ilk el ele tutuştukları gibi. Bir felakete neden olsa da onunla gurur duymuştu ama savaş bittikten sonra, başkası adına utancı bir hamal gibi sırtlandığında, belki de en büyük sevgi eyleminin bırakıp gitmek olduğunu düşünmüş ve onu birlikte kurdukları güzel olan tüm şeylerle birlikte yalnızlığa mahkûm etmişti. Her gün gidip, ahşap kulübenin kapısını çalmak, 'Aşk birbirine verilen zarar dışında her şeyin üstesinden gelir.' demek için çok çabalamış ama utancın ağır yüklerinden arınmadan bunu yapamamıştı. Ta ki o hediyeği ona gönderene ve onun da o lanetli evlerden birinin kapısına gelene kadar... Her şeyin başladığı o zehri kendi elleriyle akıtırken onu görmesi, sanki o zehirle birlikte utancın omuzlarında akmasını fark etmesi ve gelip ona yardım etmesi birbirlerine 'Biz başımıza gelenlerle güzelleştik.' Deme biçimiydi.'

'İşte o zaman ruh eşini bulduğunu tam olarak anlamıştı. Ne mide de kelebekle uçuşması ne de heyecandan saçmalamak gibi

bir şeydi, o anda sadece huzurlu hissetmişti. Bu birini körü körüne takip edip de, seni huzura kavuşturmasını beklemek gibiydi ve o ruhta o huzuru o anda bulmuştu. Onun gözlerinin içine, derinlere baktı. Burada yaptıkları, bu istek, bu akıl... Onu sevdiği için dünyanın en güzel kadını olması... Çünkü insan kimi severse, yaşamın tüm güzelliklerini ona yüklerdi.'

Ela, kısıtlı zamanlarından yeteri kadarını Bianca'ya verdiğini düşünerek, ona biraz daha yaklaştı ve kadının omuzuna nazikçe elini koydu.

“Bayan Mancini, konuşmamız lazım.” Bianca, nazik bir hareket olsa da bu dokunuştan ürpermişti. Yavaşça arkasına dönüp baktı. “Hikâye yanlış kişi tarafından anlatılırsa kötü kişi hep sen olursun.” Ela, onun yanına gelip bir süre sessizce alevleri seyretti ve sonra; “O zaman gelin çok geç olmadan kendi hikayemizi yazalım.”

Bianca şaşırmış bir halde ona bakarken Ela daha fazla bir şey söylemeden elini uzattı ve yeni bir son yazacakları hikâyenin başlangıcına doğru yürümeye başladılar.

KENDİ HİKÂYEMİZİ YENİDEN YAZALIM

Ela, Bianca ve Dean hariç hepsi yerde karların üzerinde oturmuş onlara bakıyordu. Hepsinin üstü başı erimeye başlayan kar yüzünden ıslanmıştı. Muhtemelen herkes hasta olacaktı ama bu şu anda bunu kimse düşünmüyordu. Yedek kıyafetleri ve bütün kişisel eşyaları, son anda dışarı kaçarken otelin alevleri arasında yok olmuştu. *‘Beş ceset ile birlikte...’*

Ela, hepsinin yüzünü tek tek inceledi. Önerceği şeyin doğru veya yanlış olacağını değil de sadece sonucunu düşünüyordu ama bunu yapmak zorundaydı. Arkasına dönüp tüm heybetiyle küle dönmeye başlayan otele baktı ve sonra onu sorgulayan gözlerle izleyenlere; “Hepimiz neler olduğunun bilincindeyiz.” Raven’ı incitmek istemiyordu ama bunu onun iyiliği için yapacak olması şu an incinmesinden daha önemliydi.”

Bir plan yapıldı ve büyük ölçüde de gerçekleştirildi. Hepimiz buraya belli bir nedenden dolayı davet edilmiştik, bunu zor bir yoldan da olsa öğrendik. İlk Kai’ye bakarak; “Kai Martinez, sen Profesörün hiç tanımadığı ve kendini göstermek istediğinde de seni reddettiği oğluydun. Ama seni reddeden o değildi, o mailleri

Angela yazmıştı ve yıllarca planladığı bu olay için sen ona mükemmel bir sebep vermiştin.”

Kai birden omuzlarını dikleştirip, “Ama bu zamanında bizi terk etmiş olduğu gerçeğini değiştirmiyor.” dedi.

“Ne olmuş olursa olsun, sen buraya ilk ve özel olarak davet edilen kişiydin. Eğer her şey plana göre gitseydi, bütün suç senin üzerine atılacaktı. Babanın seni reddettiği e-posta kayıtları ve daha belki de bizim ortaya çıkaramadığımız başka kanıtlar ama işler yolunda gitmedi ve onlar kendi kaçınılmaz sonlarını yazmaya karar verdiler.” Kai, sadece başını sallamakla yetindi.

“Aurora, temize çıkmaya sevindim, zaten senden hiç şüphelenmemiştim. Bir şeyler çevirdiğine evet, ama katil olduğundan, hayır. Umarım yılın haberini yapar ve belki de ‘*Pulitzer*’ ödülü alırsın.”

“Ah, umarım.”

Ela, Jackson’un bu olaylarla alakası olmadığını zaten ilk zamanlarda anladığından ona bakarak; “Seninle ilgili bir sıkıntı yok, sanırım.”

Asyalı adam, gözlerini devirerek; “Tabii ki yok. Sadece buradan gitmek istiyorum.”

Ela, en son karanlık ağaçların arasına hapsolmuş Silas’a baktı, ama adam dünyadan kopmuş gibiydi. Gözleri sadece kül olmaya başlayan ve Vivian ile birlikte onun ruhuna da mezar olan otele bakıyordu. Ela, onunla konuşmanın akıllıca olmadığını anladı zaten her şey de net olarak ortadaydı. En son yanındaki kadına doğru kafasını çevirip; “Bianca, her şey için çok üzgünüm.” Demekle yetindi ve Raven’ a döndü.

“Raven. Küçük, masum bebek. Sana ne söylesem ne yapsam, acının tamamen dinmeyeceğini biliyorum ve senin bu yaşanılanlarda hiçbir suçun ve günahın olmadığını da biliyorum. Umarım buradaki herkes benim gibi düşünüyordur ve eğer öyleyse hepimizin sana yardım etmesi gerekli. Sen ölümlerin kucağında sallanan ve intikamın gölgesinde büyüyen bir hayat

yaşadın. Kötü biri olduğunu asla düşünmedim. Sen hakkın olan sevgiyi, merhameti görmeden bu yaşa kadar sürüklendin. Ablanların yıllarca birbirlerini doldurduğu intikam planlarının altında ezildin ve şimdi tek kurtulan sen oldun.”

Raven gözlerinden akan ince yaş taneleri ile onu sessizce dinliyordu. Dante’nin, her kelimedede ona doladığı kolunu biraz daha sıkı sardığının farkında bile değildi. Ela, gözlerini ondan ayırıp diğerlerine baktı ve derin bir nefes alarak soğuk havayı içine çekti, Dean ile göz göze gelip hafifçe gülümsedi ve genç adam kalan konuşmayı göğüsledi. “Yolların açılması, alevlerin fark edilip, polislerin gelmesi uzun sürmeyecektir. İyi haber hepimiz kurtulacağız, bir çoğumuz fena halde hasta olacağız ama en azından kurtulacağız. Şimdi size bir teklifte bulunmak istiyorum. Burada olanlar açığa çıkıp medyaya yansıdığına bir çoğumuzun hayatı deşifre olacak ve her birimizi etkileyecek. Bu belki iyi, belki de kötü yönde olur, bunu henüz bilemeyiz.” Dean, nabız yoklamak için sözlerine ara verip, onlara baktı. Herkes ciddi bir şekilde ona odaklanmıştı şimdi. “Raven’in masum olduğu konusunda herkes bizimle hemfikir mi?” Tekrar oturanlara baktı. İstedikleri şey hızla gerçekleşiyor, diğerleri kafalarını olumlu manada oynatıyorlardı. “Şimdi demek istediğim şudur ki; polisler buraya geldiğinde, Raven hakkında hepimiz çenemizi kapalı tutalım.”

Diğerleri, ‘*Bunu nasıl yapacağız?*’ diye mırıldanmaya başlamıştı ki konuşma sırasını tekrar Ela aldı. “Bakın burada bazılarınız artık dedektif oldunuz, adalet için yemin ettiniz.” İki adım yana yaklaşıp Dean’in elini tuttu ve konuşmaya başladı. Genç adam birden onun kalbini yine avuçlarında hissetmişti. Çok heyecanlı olduğunu ve bir şeyler, iyi bir şeyler başarmak istediğini biliyordu. Ona engel olmak istemiyordu. Geçen sefer de engel olmamıştı. Kızın elini yavaşça ve özenle sıkıttı. Ona hissettikleri yüzünden değil, haklı olduğunu bildiği için ona destek olacaktı.

Hepsi anlatılanları sorun çıkarmadan kabul etti. En uygun şekilde ortak bir payda da buluşup olayları, sadece Raven'ı, garson olması dışında, katmadıkları bir hikâyede sadık kalacaklardı. Zaten yetkililer geldiğinden onların yaşadıkları yüzünden çok fazla üzerlerine gitmeyeceklerini varsayarak, planın üzerinden bir kez daha geçip kurtarılmayı bekleyeceklerdi.

Dean, siren seslerini çok uzaktan bile olsa duymaya başlamıştı. Ela, oturdukları yerden onun omuzuna yaslanıp külden manzaraya uzun uzun baktı.

“Şimdi ne yapacağız?”

Genç adam ona sarılıp, derin bir nefes aldı. “En mutlu olduğumuz yere, evimize gideceğiz.”

EN KÖTÜ VERSİYON

Polisler ve ambulanslar alana gelmeye başladığında, güneş doğmak üzereydi. Silas hariç, kimse yaralı değildi ama bedenleri donma noktasına geldiğinden hipotermi geçirmemek için sürekli hareket halindeydiler.

Yetkililerin önceliği bu insanları güvende ve sıcak tutmaktı. Ambulans görevlileri onlara yardımcı olup araçlara girmelerini sağlıyorlardı. Dean ve Dante, bir oraya bir buraya koşturup, herkesin yardım aldığından emin olmaya çalışıyorlardı ki birden etraflarına bakıp bir şeylerin eksik olduğunu fark ettiler.

Dean telaşla, “Ella nerede?”

“Buralarda olmalı, az önce gördüm onu.”

Dean, her ne yapıyorsa bırakıp hemen kızı aramaya başladı. O anda aklını yitirmişti sanki, aynı bir annenin çocuğunu kaybettiğini düşündüğü gibi paniklemişti. İçinden bir şeylerin kopup gittiğini hissetti. Sanki midesine ani bir yumruk yemiş ya da bir uçurumdan düşüyor gibi... Gözleri kararıyor, hareketleri yavaşlıyordu. Korku... Korku bedenini esir almıştı ve o hayatında ilk defa böyle bir korku yaşıyordu. Gelen her ambulansa, her polis arabasına ve sivil araçlara baktı ama onu göremiyordu. Dante de aynı şekil de kızı arıyordu ve şimdi diğer birkaç kişi de onlara katılmıştı. Hepsi ‘*Ella! Ella!*’ diye bağırıyor

bir tek Dean ona gerçek ismiyle sesleniyordu. Çünkü o, onun gerçek alıştığı bildiği adıydı ya da çaresizliğinden böyle davranıyordu.

Ela, Ela, Ela....

Hiç ses yoktu; insanlar ne kadar bağırırlarsa bağırsınlar ne Ella'dan cevap geliyordu ne de çaresiz Dean'in çığlık çığlığa seslendiği Ela'dan çünkü o sırada kız; kafasına aldığı darbeden dolayı, yarı baygın şekilde bir arabanın bagajında, arkasında bıraktığı külden manzarayla 'Güzel ve Çirkin' masalının en kötü versiyonuna doğru yola çıkmıştı.

İlkbaharda ve sessiz bir ormanda görüşmek üzere...

SON